

PAX

SUMARI

EDITORIAL (Consell de Direcció)	3
EXPECTATIVES DEL PAPA FRANCESC (Servei revista PAX)	4
DIEZ FRASES DEL PAPA FRANCISCO (Juan Bosco Martín Algarra)	6
EL COMIAT DEL PAPA BENET XVI	8
DEJA LA CURIA, PEDRO (Pere Casaldàliga)	9
BENET XVI, UN PONTIFICAT FECUND (G. Jaume Pujol)	10
JORNADA MUNDIAL DE VIDA CONSAGRADA EN L'ANY DE LA FE (Carmen Morillo)	12
ENTREVISTA AL P. JOSÉ RODRÍGUEZ CARBALLO, PRESIDENT DE LA USG (VN)	14
RECORDANT EL CONCILI... UN CONCILI DE TRANSICIÓ (Víctor Codina, SJ)	16
DE LA PRIMAVERA A L'HIVERN ECLESIAL (Víctor Codina SJ)	18
LLISTAT DE SÍNODES DE BISBES 1967-2012 (Document oficial)	20
IMPORTANT: "QUÈ ENS POT DEMANAR EL FUNDADOR PER AVUI I CARA EL DEMÀ (Divers)	22
L'ASSOCIACIÓ EN LA GÈNESI DE L'INSTITUT (G. Jaume Pujol)	24
ELS NOVICIATS DEL DISTRICTE BARCELONA/CATALUNYA (G. Josep Maria Pons)	26
CURIOSITATS DE LA HISTÒRIA (G. Josep M. Pons)	28
SALM 62 (G. Ramon Grau)	30
DÉU ES VISIBLE (Pablo d'Ors)	32
SI JO CANVIÉS LA MEVA MANERA DE SER (G. Santi Herèdia)	33
NO SOM UNA GENERACIÓ PERDUDA (Grup de joves)	34
ENTREVISTA AL G. MATEO (G. Joan Camps)	36
CRÓNICA INSIGNIFICANTE DESDE CAMBRILS (G. Mariano Fdez Magaz)	39
CAMBRILS SANT – JOSEP (Ignasi Romeu)	42
EL FUTUR DE LA SALLE A LES NOSTRES MANS O A LES DE DÉU? (G. Ramon Pascual)	43
CELTE 2013, 1 DE MARZO A 31 DE MAYO (Cronista)	44
XÀLDIGUES (Divers)	47
DOS VIDAS, UN CAMINO (G. Felipe Garcvía)	48
LA SALLE Y LA FE (G. Santiago Temprado)	51
LA SALLE Y EL ROSARIO (G. Santiago Temprado)	53
UNA CRIDA ATÍPICA (II)... MADAGASCAR (G. Joan Sala)	55
UN DECENIO EN EL CARIBE (G. Félix del Hoyo)	57
LA MEVA EXPERIÈNCIA AFRICANA (G. Antoni Baqueró)	58
MIS 37 AÑOS DE ESTANCIA EN PERÚ (G. Josep Ribera)	61
DES DE LA REPÚBLICA DOMINICANA (G. Raül Calvo)	64
SANTORAL ALS CARRERS DE FIGUERES (G. Jesús Núñez)	66
CARTA DE UN PADRE SOCIALISTA A SU HIJO SOBRE LA ENSEÑANZA DE LA RELIGIÓN	68
LOS OTROS VIRUS (Juan Jáuregui)	70
ANÈCDOTES LASAL-LIANES (G. Ricard Serra)	72
LECTURES ÚTILS (G. Anton i Perera)	74
CINE: EL LADO BUENO DE LAS COSAS (G. Lluís Diumenge)	76
RECORREGUT DE L'INSTITUT AL LLARG DE MÉS DE 300 ANYS (I) (Seminari SIEL 1988-89)	78

EDITORIAL

US PRESTEM EL NÚMERO 233 DE PAX

ELS GERMANS S'EXPRESSEN...
ELS GERMANS ES COMUNIQUEN...

Com estava previst, aquest número de PAX apareix a començaments de maig en el que hi tenim dos referents importants: **la devoció a la Mare de Déu** "*en el **SÍ** total que Ella va dir a Déu, els Germans hi descobreixen el sentit de llur pròpia consagració*" (R 76) , i **la festa del nostre Fundador**, "*els Germans s'amaren dels seus escrits i de les lliçons de la seva vida*" (R 79).

En les seves pàgines hi trobareu unes referències aplicades a nosaltres sobre els esdeveniments del Papa Francesc i de Benet XVI, una entrevista al President de la Unió de Superiors Generals sobre el moment actual de la vida consagrada, sobre el Concili i sobre un possible hivern eclesial.

Un total de 32 Germans hi col·laboren, sigui amb dades històriques, sobre espiritualitat, sobre pregària sàlmica, sobre temes d'Institut, exposant diferents opinions i experiències personals també en entrevista, lectures útils, cine, i al final hi trobareu la primera part d'un "*recorregut de l'Institut des de 1684 a 1946*" fent menció dels diferents Capítols Generals i d'alguns dels temes tractats en cada un d'ells. A l'apartat "IMPORTANT", alguns Germans han expressat el que els sembla el Fundador podria demanar-nos per avui i cara el demà; i també a "XÀLDIGUES" hi ha Germans que han expressat llurs opinions sobre temes concrets. Ens preocupa el jovent, doncs un grup de joves cristians ho ha reflexionat afirmant "*No som una generació perduda! Ho podem reflexionar.*" A tots els col·laboradors i lectors la nostra simpatia i agraïment.

Entre els Germans participants a aquest PAX, cinc comparteixen amb nosaltres la seva experiència missionera en llurs respectius països, on hi estan o bé on hi han estat. L'amistat i el bon record no es perd mai.

El nostre desig és de trobar-nos fraternalment en els diferents escrits que compartim.

El Consell de Direcció de PAX

*GG. Lluís, Diumenge, Carles Giol,
Josep Maria Pons, Javi Núñez i Jaume Pujol*

EXPECTATIVES EN EL PAPA FRANCESC

Servei de REVISTA PAX

"Francesco, ripara la mia Chiesa in rovine"

(El Santcrist a sant Francesc, a sant Damià)

"Si no evangelitzem convertirem l'Església en una ONG pietosa"

«No som una ONG filantròpica»

"Encomano, abans que tot, la meua ànima, i després a tots els Germans de les Escoles Cristianes, amb els qui m'he unit; i els recomano, sobretot, que tinguin sempre absoluta submissió a l'Església, màxim en aquests temps calamitosos; i que, en testimoni d'aquesta submissió, no se separin en el més mínim de nostre santíssim pare el Papa el Papa i de l'Església romana, recordant sempre que he enviat a Roma dos Germans amb la finalitat de que la Societat es mostri sempre enterament submisa a la Santa Seu".

Testament de sant Joan B. de La Salle

Com a fills de Sant Joan B. de La Salle, expressem joiosament els nostres sentiments de respecte i veneració al nou Papa Francesc,

per la nostra vida i l'exercici de la nostra missió tractant de correspondre a les expectatives suscidades:

De renovació de la Iglesia des de dins i des de fora per les línies d'austeritat, de pobresa i de "Nova Evangelització", suggerides pel nom de Francesc... seguint les petjades de senzillesa i de pobresa percebudes en el nou Sant Pare.

Oferim aquí algunes de impressions i expectatives suscitades per l'elecció del PAPA FRANCESC, argentí i jesuïta, extretes entre els mèdia dels primers dies del seu pontificat.

1. IMPRESSIONS REBUDES PER L'ELECCIÓ DEL PAPA FRANCESC

- *De sorpresa en sorpresa.* No és un Papa romà, ni europeu, és llatinoamericà argentí, jesuïta i es dirà Francesc. No entrava en cap de les travesses que s'havien fet. Sembla que es supera l'«eurocentrisme». Pot ser un reconeixement del cristianisme de llatinoamèrica. Satisfacció per la sensibilitat llatinoamericana. Suscita expectatives.
- El nom de «Francesc» va causar sorpresa per la seva novetat i podria ser tot un símbol que s'anirà explicitant en el curs del temps. Pot significar el projecte i programa del seu pontificat. Es relaciona amb «Francesc d'Assís» i «Francesc Xavier», «pobresa» i «evangelització». A més, suggereix una al·lusió a la petició del crucifix de Sant Damià, a Francesc d'Assís: *“Francesc repara la meua Església? ¿Serà voluntat de reforma i de canvi de l'Església? Ja es veurà!*
- *Motiu d'esperança:* apareix com a persona oberta. ¿serà un nou Joan XXIII?, diuen alguns. La seva aparició al balcó del Vaticà fou de gran senzillesa, tant per la seva indumentària com per la seva expressió. És jesuïta i a més persona molt dialogant i pròxima a la gent. Se'n pot beneficiar la vida religiosa i tota l'Església en general. Té gran experiència de pastoral evangelitzadora, apareix com un home encarnat en la pobresa i la senzillesa evangèlica, molt proper al món dels pobres i necessitats. Cal esperar la recuperació d'una Església propera a la gent. Ens fa repensar una nova manera d'opció per Crist. És una persona d'unió i d'integració.
- *És home de pregària,* demana una pregària per Benet XVI, i seguidament que els fidels preguin per a ell, perquè Déu el beneeixi i després beneeix a tots els fidels de la plaça i de tot el món. Fou un gest humà i eclesial. Sembla que ens diu que cal caminar agafats a la pregària i amb els peus a terra.

2. QUINS SÓN ELS REPTES MÉS IMPORTANTS DEL PAPA FRANCESC?

- Amb la seva reconeguda capacitat de diàleg i d'escolta haurà de *fer de pont de totes les tendències de l'Església* sense deixar-se dominar per cap d'elles. *Guanyar la credibilitat interna i externa de l'Església.* Obertura des de l'Amèrica Llatina. *L'Església ha d'esdevenir a ser més «catòlica».*
- *Renovar l'Església des de dins,* que recuperi l'esperit evangèlic: canvis del model econòmic, aclarir i donar resposta als escàndols de pederàstia. Aconseguir una Església transparent i neta.
- *Potenciar la unitat de l'Església* pel diàleg intern i pel diàleg entre religions i amb no creients. Aclarir la important qüestió de la Cúria romana.
- *Portar a terme la nova evangelització,* encara que sigui una tasca difícil per al vell continent europeu. Presentar l'Evangeli de forma més entenedora per al món d'avui, sobretot per al món més allunyat.
- *Repensar i clarificar la situació de la dona a l'Església, la possible abolició del celibat obligatori, la qüestió dels preservatius i aclarir el tema de l'homosexualitat i l'avortament.*
- *Possibilitar l'acció dels laics i laiques a l'Església,* com a conseqüència de llurs responsabilitats preses pel Baptisme i Confirmació rebudes.
- *Abandonar els signes de riquesa i el poder temporal del Vaticà* (incomprensible una religió amb Estat). Que s'exerceixi un govern carismàtic en l'Església ben d'acord amb les benaurances evangèliques.

DIEZ FRASES DEL PAPA FRANCISCO

Juan Bosco Martín Algarra / La información

Son palabras del entonces Cardenal Bergoglio: *"Con mucha vergüenza hace años hemos asistido a lujosas cenas de Cáritas en las que se rifaban joyas y cosas fastuosas. Te equivocaste: eso no es Cáritas".*

En los últimos años, cuando el Papa Francisco era el Cardenal Bergoglio, obispo de Buenos Aires, no ahorró duras críticas contra un sistema económico y social injusto.

DESTACAMOS ESTAS DIEZ FRASES QUE ABARCAN DIVERSAS TEMÁTICAS SOCIALES:

- 1. Contra la trata de seres humanos.** "Buenos Aires es una fábrica de esclavos y una picadora de carne (...). Por favor, no nos lavemos las manos, porque si no, somos cómplices de esta esclavitud! (...) Hay esclavos que fabrican estos señores que están a cargo de la trata. Buenos Aires es una picadora de carne que destroza la vida de estas personas y les quiebra su dignidad". (*Homilía pronunciada durante una misa en el barrio de Constitución de Buenos Aires el 13 de julio 2010*).
- 2. Sobre la justicia social.** "El que duerme en la calle no se ve como persona, sino como parte de la suciedad y abandono del paisaje urbano, de la cultura del descarte, del 'volquete'" (*26 de agosto de 2011, ante 400 delegados -laicos, sacerdotes, religiosas y religiosos- de las diócesis de la Región Pastoral de Buenos Aires, que participaban en el Primer Congreso Regional de Pastoral Urbana*).
- 3. Contra los sacerdotes que no bautizan bebés de madres solteras.** "Estos son los hipócritas de hoy. Los que clericalizaron a la Iglesia. Los que apartan al pueblo de Dios de la salvación. Y esa pobre chica que, pudiendo haber mandado a su hijo al remitente, tuvo la valentía de traerlo al mundo, va peregrinando de parroquia en parroquia para que se lo bauticen" (*4 de septiembre de 2012, en la Misa de clausura del encuentro de Pastoral Urbana de la región pastoral de Buenos Aires*).
- 4. Sobre la cultura de la vida; contra el aborto y la eutanasia.** "Hay que poner la cara y decir: esto es cultura de la vida, esto es vida, todo lo contrario a la cultura de la muerte; si alguien ve que alguna de estas cosas falta, díganle que no, que por ese camino no se va a ninguna parte, que por ese camino se fracasa siempre" (*1 de septiembre de 2009, en el santuario de San Ramón Nonato a*

quien tradicionalmente las madres gestantes le agradecen el don de la vida y las mujeres le piden su intercesión para quedar embarazadas).

5. Sobre la ley de matrimonio homosexual en Argentina. "No seamos ingenuos: no se trata de una simple lucha política; es la pretensión destructiva al plan de Dios. No se trata de un mero proyecto legislativo (éste es sólo el instrumento) sino de una movida del Padre de la Mentira que pretende confundir y engañar a los hijos de Dios" (8 de julio de 2010, en una carta dirigida a las religiosas carmelitas de Buenos Aires).

6. Sobre la explotación laboral. "He dicho que los que lo que nos enseñaban en el colegio, que la Asamblea año XIII abolió la esclavitud, son cuentos chinos. En Buenos Aires tan vanidosa, tan orgullosa, sigue habiendo esclavos, sigue habiendo esclavitud" (29 de marzo de 2011. Misa en el lugar donde funcionaba un taller

clandestino en el que murieron seis personas calcinadas por un incendio en 2006).

7. Sobre el episcopado argentino. "Descuidamos fácilmente el ministerio de la predicación y, para vergüenza nuestra, nos continuamos llamando obispos; nos place el prestigio que da este nombre, pero en cambio no poseemos la virtud que este nombre exige" (11 de noviembre de 2009 ante el plenario de la conferencia episcopal argentina).

8. Sobre los peligros del laicismo. "Al hacer como si Jesucristo no existiera, al relegarlo a la sacristía y no querer que se meta en la vida pública, negamos tantas cosas buenas que el cristianismo aportó a nuestra cultura, haciéndola más sabia y justa; a nuestras costumbres, haciéndolas más alegres y dignas" (8 de agosto de 2010, homilía en la celebración religiosa dedicada a San Cayetano en el barrio porteño de Liniers).

9. Sobre la educación de los niños. "Nunca podremos enseñarle a un chico el horizonte de grandeza de la patria (...) si usamos nuestra diligencia como escalón de nuestras ambiciones personales, para nuestro trepar cotidiano, para nuestros mezquinos intereses, para abultar la caja o para promover los amigos que nos sostienen" (15 de abril de 2010, en la homilía de la Misa por la Educación, oficiada en la Catedral frente a 5000 alumnos y docentes).

10. Sobre el peligro del "clericalismo". "Los curas tendemos a clericalizar a los laicos. Y los laicos - no todos pero muchos- nos piden de rodillas que los clericalicemos porque es más cómodo ser monaguillo que protagonista de un camino laical. No tenemos que entrar en esa trampa, es una complicidad pecadora. (...) El laico es laico y tiene que vivir como laico con la fuerza del bautismo, (...) llevando su cruz cotidiana como la llevamos todos. Y la cruz del laico, no la del cura. La del cura que la lleve el cura que bastante hombro le dio Dios para eso" (Noviembre de 2011, en una entrevista hecha por la agencia argentina A/CA).

"Si no hay esperanza para los pobres, no la habrá para nadie, ni para los ricos".

El Comiat del Papa BENET XVI

Al seu últim Àngelus, el 24 de febrer de 2013, Benet XVI digué: “L’oració no és un aïllar-se del món i de les seves contradiccions, com ho hagués pogut fer Pere sobre el Tabor, sinó que l’oració reconduïx al camí, a l’acció. «L’existència cristiana –vaig escriure en el Missatge per aquesta Quaresma– **consisteix en un continu pujar a la muntanya de la trobada amb Déu, per tornar després a baixar portant l’amor i la força que d’allò hi deriven, per a servir els nostres germans i germanes amb al mateix amor de Déu** » (n. 3).

Volguts germans i germanes, aquesta Paraula de Déu la sento de manera especial dirigida a mi, en aquest moment de la meua vida. El Senyor em crida a “**pujar a la muntanya**”, a dedicar-me encara més a la pregària i a la meditació. Però això no significa abandonar l’Església, ans al contrari, si Déu em demana això és justament perquè jo pugui seguir servint-la amb la mateixa dedicació i el mateix amor amb que ho he fet fins ara, però d’una manera més adequada a la meua edat i a les meues forces. Invoquem la intercessió de la Verge Maria i que Ella ens ajudi a tots a seguir sempre el Senyor Jesús, en l’oració i la caritat activa.

El G. Superior General en nom de l'Institut

Sa Santedat Benet XVI
Ciutat del Vaticà

Santedat:

En aquest moment delicat i fort del Seu Ministeri Petrí desitjo renovar-li els meus sentiments personals de devoció filial i d’agraïment sincer per la gran i meritòria obra desplegada per vostè en aquests 8 anys al front de l’Església universal. S’uneix a mi tota la Família Lasal·liana, formada per cinc mil religiosos, vuitanta mil docents i quasi un milió d’alumnes dispersos per tot el món.

No desitjo ocultar-li que per a tots nosaltres és aquest un moment ple d’emoció i de tristesa, encara que sostingut per una fe profunda, conscients de que el Senyor actua per al nostre bé i per al bé de l’Església, encara que no siguem capaços de comprendre plenament els seus passos.

Per això, el nostre profund agraïment s’adreça sobretot al Senyor per haver reservat a la nostra època, tan desorientada i torbada, un pastor savi, prudent, humil i sant, que ha sabut transmetre a la humanitat, amb gran generositat i lucidesa, els imperibles ensenyaments de Crist.

L’agraïment es fa extensible a vostè, Santedat, per la forma com ha sabut secundar els dissenys de Déu sobre vostè. El Senyor li recompensarà.

Felicitacions sinceres per la meritòria obra que seguirà desenvolupant entre nosaltres amb la seva oració i els seus escrits: Santedat, la humanitat segueix tenint desig i necessitat de vostè.

El saludo en Crist, conjuntament amb tota la Família Lasal·liana.

G. Álvaro Rodríguez Echeverría, Superior General

Deja la Curia, Pedro

Pere Casaldàliga

Deja la curia, Pedro,
desmantela el sinedrio y la muralla,
ordena que se cambien todas las filacterias impecables
por palabras de vida, temblorosas.

Vamos al Huerto de las bananeras,
revestidos de noche, a todo riesgo,
que allí el Maestro suda la sangre de los Pobres.

La túnica inconsútil es esta humilde carne destrozada,
el llanto de los niños sin respuesta,
la memoria bordada de los muertos anónimos.

Legión de mercenarios acosan la frontera de la aurora naciente
y el César los bendice desde su prepotencia.
En la pulcra jofaina Pilatos se abluciona, legalista y cobarde.

El Pueblo es sólo un «resto»,
un resto de Esperanza.
No Lo dejemos sólo entre guardias y príncipes.

Es hora de sudar con Su agonía,
es hora de beber el cáliz de los Pobres
y erguir la Cruz, desnuda de certezas,
y quebrantar la losa—ley y sello— del sepulcro romano,
y amanecer de Pascua.

Diles, dinos a todos,
que siguen en vigencia indeclinable
la gruta de Belén,
las Bienaventuranzas
y el Juicio del amor dado en comida.

¡No nos conturbes más!
Como Lo amas,
ámanos,
simplemente,
de igual a igual, hermano.

Danos, con tus sonrisas, con tus lágrimas nuevas,
el pez de la Alegría,
el pan de la Palabra,
las rosas del rescoldo...
...la claridad del horizonte libre,
el Mar de Galilea ecuménicamente abierto al Mundo.

BENET XVI

UN PONTIFICAT FECUND

Valorant el seu gest i amb agraïment

G. Jaume Pujol

ENCÍCLIQUES

DEUS CARITAS EST (2006). Després d'una introducció afirma l'expressió que Déu és *Amor*, desenvolupa un text amb dues parts diferenciades. En la primera part parla de l'amor en la creació de Déu i en la història de la salvació, començant per definir el concepte d'amor. En la segona part parla de l'exercici de la caritat i la justícia per part de l'Església, que nomena comunitat d'amor.

SPE SALVI (2007). Dedicada a l'esperança i deduïda de la Carta de Sant Pau als Romans. Recorda que la ciència no redimeix l'home, sinó que l'home és redimit per l'amor. Adverteix que un progrés basat en el materialisme és una amenaça i que l'experiència del marxisme ens ha mostrat clarament que un món sense llibertat no és un món bo.

CARITAS IN VERITATE (2009). Benet XVI aplica els ensenyaments de les seves dues primeres Encíclics -*Deus caritas est* i *Spe Salvi*- als grans temes socials del món dels nostres dies. En una primera part examina els ensenyaments dels seus dos predecessors: *Pau VI* (especialment en la seva encíclica *Populorum progressio*) i *Joan Pau II*. En la segona part recorre les grans amenaces que pesen sobre la humanitat en els nostres

dies. Aborda amb realisme i esperança els problemes creats per les crisis de la nostra època, que ens obliguen a revisar el nostre camí, a donar-nos noves regles i a trobar noves formes de compromís

EXHORTACIONS APOSTÒLIQUES

SACRAMENTUM CARITATIS (2007). En ella reafirma el valor de l'eucaristia i el seu sentit neix de l'amor de Crist i es projecta vers l'amor als altres. La unió amb Crist a l'eucaristia alimenta el compromís per la justícia i la reconciliació, l'ànima de compartir els béns, l'emancipació de la idolatria del treball i el respecte per la Creació. Recull els treballs realitzats en el Sínode de Bisbes de 2005.

VERBUM DOMINI (2010). Dedicada al tema de *la Paraula en la vida i en la Missió de l'Església*. Recull els treballs realitzats en el Sínode de Bisbes de 2008.

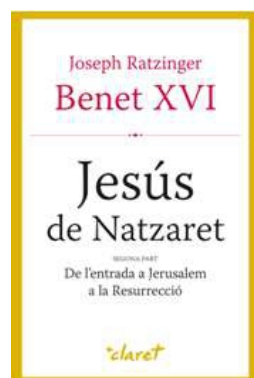
AFRICAЕ MUNUS (2011). Publicada des de Benin (Àfrica), dedicada a l'Església d'Àfrica. Recull els treballs realitzats en el Sínode Especial de Bisbes, de 2009, per al continent africà.

ECCLESIA IN MEDIO ORIENTE (2012). Publicada des de Beirut (Líban), dedicada al tema dels catòlics de diversos ritus que viuen en països d'Orient Mitjà. En aquest documents recullen els treballs d'un Sínode especial de Bisbes que es tingué al Vaticà l'octubre de 2010.

ALTRES PUBLICACIONS

Entre els anys 2007 i 2012 va publicar **tres llibres sobre la vida de Jesús**, a partir de les dades fonamentals ofertes pels evangelis i altres escrits del Nou Testament:

- A l'abril de 2007 va publicar el primer llibre sobre **JESÚS DE NATZARET**, en qualitat de teòleg. Ratzinger recalca que el factor d'intel·ligibilitat clau és la unió de Jesús amb el Pare. Aquesta vivència d'intimitat amb Déu li atorga plena autoritat per presentar-se com un nou Moisès que renova la Llei jueva (Torà) per donar-li ple compliment en la predicació de les benaurances (la pobresa, la mansuetud, la puresa de cor...) i l'amor a l'enemic. La seva experiència de Fill el condueix a l'obediència d'un amor lliurat fins a la mort. Existeix una plena correspondència entre el Jesús històric que va anunciar i va fer present el Regne de Déu i el Crist de la fe de les primeres comunitats de creients. Els evangelis, per tant, sense ser reportatges extractes de l'esdeveniment, ens revelen la verdadera Persona de Jesús i la seva significació autèntica com a Fill de Déu.

- L'any 2011 va publicar la segona part, amb el títol **Jesús de Natzaret: Des de l'entrada a Jerusalem fins a la Resurrecció**.
- La tercera part va aparèixer l'any 2012 i té per títol **La infància de Jesús**.

JORNADES MUNDIALS DE JOVENTUT:

Amb els corresponents lemes:

- 2005. Colònia, *"Hem vingut a adorar-lo"* (Mt 2,2)
- 2006. Roma, *"La teva paraula fa llum als meus passos, és la claror que m'il·lumina el camí"* (Sl 119, 105)
- 2007. Roma, *"Estimeu-vos els uns els altres com jo us he estimat"* (Jn 14,14)
- 2008. Sidney, *"Rebreu la força de l'Esperit Sant que vindrà sobre vosaltres"* (Fets 1,8)
- 2009. Roma, *"Hem posat la nostra esperança en el Déu viu"* (1Tm 4,10)
- 2010. Roma, *"Mestre bo ¿què haig de fer per a posseir la vida eterna?"* (Mc 10,17)
- 2011. Madrid, *"Arrelats i edificats en Crist, fermes en la fe"* (Col 2,7)
- 2012. Rio de Janeiro, *"Aneu i feu deixebles meus tots els pobles"* (Mt 28,19)

VIATGES:

A Itàlia, 23:

Bari (2005); Santuari de Manoppello junt a Pescara (2006); Verona (2006); Vigevano i Pavia (2007); Assís (2007); Santuari de Loreto (2007); Velletri (2007); Nàpols (2007); Savona i Gènova (2008); Santa Maria di Leuca i Brindisi (2008); Sardenya (2008): para concloure a Cagliari les celebracions del primer centenari de la proclamació de la Verge de Bonaria com a patrona de l'illa; Santuari de Nostra Senyora del Sant Rosari de Pompeia (2008); Torí (2010) amb motiu de l'ostentació del Sant Llençol; Sulmona (2010): Carpineto Romano 2010; Palermo (2010); Aquilea i Venècia (2011); Diòcesis de San Marino-Montefeltro (2011); Ancona (2011); Lamezia Terme i Serra San Bruno (2011); Assís (2011); Arezzo, La Verna i Sansepolcro (2012); Arquidiòcesi de Milà amb ocasió del VII Encontre Mundial de les Famílies (2012).

Fora d'Itàlia (22):

Alemanya (2005 y 2006); Polònia (2006); Espanya (2006); Turquia (2006); Brasil (2007); Àustria (2007); Estats Units d'Amèrica (2008); Austràlia (2008); França (2008): el papa va visitar Lourdes amb ocasió del 150 aniversari de les aparicions de la Verge Maria a Bernadette Soubirous i breu estada a París; Camerun i Angola (2009); Malta (2010); Portugal (2010); Xipre (2010); Gran Bretanya (2010); Espanya (Santiago de Compostel·la i Barcelona (Sagrada Família) (2010); Croàcia (2011); Espanya por tercera vegada (2011) per a la Jornada Mundial de la Joventut a Madrid; Benin (2011); Mèxic (2012); Cuba (2012); Líban (2012), per a lliurar l'Exhortació Apostòlica postsinodal *Ecclesia in Medio Oriente*.

JORNADA MUNDIAL DE LA VIDA CONSAGRADA

LA VIDA CONSAGRADA EN L'ANY DE LA FE

Signe viu de la presència de Crist ressuscitat en el món

M. del Carmen Morillo Mancina Hija de Cristo Rey

Per iniciativa de Joan Pau II, cada any el 2 de febrer, festa de la Presentació de Jesús al Temple, se celebra la Jornada Mundial de la vida consagrada. És una oportunitat prendre consciència de la nostra vocació de consagració per al Regne i fer-hi els retocs i millores que calguin. Amb aquesta intenció proposem uns textos que ens poden ésser d'utilitat per aquesta finalitat:

“Responent a la crida de l'Esperit Sant, els Germans es consagren enterament a la Santíssima Trinitat; i per aquesta finalitat s'associen per a procurar la seva Glòria en el ministeri de l'educació cristiana. En ell troben la motivació fonamental de la seva consagració i missió. Converteixen la seva vida en un itinerari d'identificació amb Crist, “primogènit entre molts germans”, per a ser memòria del seu amor i prosseguir el seu ministeri salvador”

Projecte de Regla 2012, 3.2

- Des de l'inici de l'Església hi ha hagut cristians que s'han consagrat totalment a Déu. Aquesta manera de viure la vida cristiana existirà sempre en l'Església perquè la promou l'Esperit Sant en el cor dels homes i les dones. És una vida de seguiment radical de Jesús amb la professió dels consells evangèlics de castedat, pobresa i obediència.

Els religiosos i les religioses són uns testimonis qualificats de la fe, perquè han consagrat la seva vida a Crist, deixant-ho tot per viure en la senzillesa evangèlica l'obediència, la pobresa i la castedat, que són signes concrets de l'espera del Senyor. Una espera que és ben activa en aquestes persones tant en la lloança i en la pregària d'intercessió pel món com promovent accions en favor de la justícia, per fer avui concreta la paraula del Senyor que ha vingut a proclamar l'alliberament dels oprimits i un any de gràcia per a tots.

Lluís Martínez Sistach, Cardenal Arquebisbe de Barcelona

- El lema proposat per a aquesta jornada està tret també de la carta *Porta fidei*, i ens invita, als consagrats, a ser “*signe viu de la presència del Crist Ressuscitat en el món*”. És il·luminador llegir el paràgraf sencer, ja que també ens ofereix un magnífic lligam amb el Concili Vaticà II. Diu Benet XVI: “[La fe] és la companya de vida que ens permet distingir amb ulls sempre nous les meravelles que Déu fa per nosaltres. Intentant percebre els signes dels temps en la història actual, ens compromet a cadascú a convertir-nos en un signe viu de la presència de Crist ressuscitat en el món” (PF 15).

En efecte, la fe és un do i un compromís. El do ens permet captar i fruit de la presència i la força del Senyor en nosaltres i en el nostre món, començant pel més proper. Ens permet... un estil de diàleg i mirada amorosa sobre el món, que sap connectar amb les llavors del Verb i les petjades de l'Esperit i que cerca els criteris de discerniment en les fonts més autèntiques de la Paraula de Déu i la Tradició amb majúscules. És així com serem signe viu de la presència del Ressuscitat en el món.

Màxim Muñoz, President de l'URC

- **Sobre la consagració:** En aquest moment de la nova evangelització, el Sínode demana a tots els homes i les dones religiosos i membres d'instituts seculars que visquin la seva identitat de persones

consagrades radicalment i amb alegria. El testimoniatge d'una vida que manifesta la primacia de Déu i que, mitjançant la vida en comú, expressa la força humanitzant de l'Evangeli, és un poderós anunci del Regne de Déu.

La vida consagrada, plenament evangèlica i evangelitzadora, en profunda comunió amb els pastors de l'Església i en corresponsabilitat amb els laics, fidel als respectius carismes, oferirà una contribució significativa a la nova Evangelització.

El Sínode demana als Ordes i Congregacions religioses que estiguin plenament disponibles per anar a les fronteres geogràfiques, socials i culturals de l'evangelització. El Sínode convida els religiosos a avançar cap al nou areòpag de la missió.

- **Sobre la joventut i la nova evangelització:** En la Nova Evangelització, els joves no només són el futur sinó també el present (i un regal) dins l'Església. No són solament els destinataris sinó també agents d'evangelització, especialment amb els altres joves. Els joves es troben en l'etapa de la recerca de la veritat i del sentit de la vida que Jesús, que és la Veritat i el seu amic, pot donar. Siguin on siguin, a casa, a l'escola o a la comunitat cristiana, és necessari que els evangelitzadors es trobin amb els joves i passin temps amb ells; que els proposin de seguir Jesús i els acompanyin en aquest camí, i que els guiïn a descobrir la seva vocació a la vida i a l'Església.

En un temps en què els mitjans de comunicació influeixen molt en el benestar físic, emocional, mental i espiritual dels joves, l'Església a través de la catequesi i la pastoral juvenil s'esforça per donar-los els mitjans per discernir entre el bé i el mal, per escollir els valors de l'Evangeli sobre els valors mundans, i per formar conviccions religioses fermes.

Proposicions 50 i 51 del Sínode de bisbes sobre Nova Evangelització

- La missió de la vida religiosa no és altra que fer present a Jesucrist al món, oferir des del seu missatge i la seva vida, raons per a viure i sentit de Déu per interpretar la història. *En aquest avui de Déu, i com resposta a la nova evangelització, hem de tenir el coratge de recórrer aquest camí:*
- ✓ **Sortir de la cova d'Elies:** Ser capaços de deixar les nostres seguretats, les nostres pors al present i les nostres estadístiques de futur, i romandre a la intempèrie de la fe, per sentir el "misteri de Déu" que ens entorna la vida, i baixar després a anunciar-lo al "nostre poble".
- ✓ **Pujar a la muntanya com Moisès:** Descobrir la bardissa cremant, posar-se a "l'abast de Déu" cada dia, per a deixar-se trobar per un Déu personal que situa la nostra vida i la nostra missió, i poder mirar la societat d'avui tal com Déu la mira i escoltar el clamor del poble, que Déu sent. Sentir que les debilitats i pecats del nostre món es donen moltes vegades en les nostres pròpies vides, per això no som "salvadors", sinó indicadors de camins, companys d'«èxode» vers la vertadera vida.
- ✓ **Tornar a Galilea com els deixebles:** Viure la radicalitat del seguiment de Crist. Transformar-nos en memòria viva de Crist, cast, pobre, obedient, fratern, amb la vida posada en i pel Regne.
- ✓ **Remar mar endins i passar a l'altra riba:** Viure en "estat de missió". Crear comunitats que siguin anunci de l'Evangeli per la seva manera coherent i senzilla de viure, la seva capacitat d'acollida, la seva solidaritat real, la seva disposició al compartir. Comunitats que arrisquin, que s'acostin a aquestes "ribes" de dolor, necessitat i manca de sentit que viuen nostres germans, els homes i les dones d'avui. La fe i l'esperança ens faran creatius en l'amor i el servei.

Aquest és el nostre repte i el nostre somni: fer present i operant en el món a Jesucrist i el seu Regne., però *qui no crema, no encén; el qui no interroga, no provoca respostes; el qui no inquieta, no posa ningú en camí...*

Entrevista al P. José Rodríguez Carballo, Ofm, Presidente de la Unión de Superiores Generales

“El drama de la Vida Religiosa no es el envejecimiento, o la reducción numérica, sino que deje de ser religiosa”

P. José Rodríguez Carballo, tomado de Vida Nueva , nº 2.830

“Como todo momento de transición, también el nuestro está lleno de desafíos para la Iglesia, ante los cuales se necesita lucidez y audacia”.

- ¿Qué significa para usted el nombramiento como presidente?

- Supone un mayor compromiso en el trabajo a favor de la Vida Religiosa y Contemplativa (VRyC), particularmente la masculina. Es un compromiso que asumo con gozo y como un reto, pues amo apasionadamente la VRyC; no podría ser de otro modo pues es mi vida, y creo profundamente en su actualidad. Por otra parte, en este trabajo no parto de cero. Desde hace años conozco bien la USG en cuanto miembro de su Consejo Ejecutivo y anterior presidente de la Comisión Teológica. Este nombramiento, además, supone un voto de confianza que espero no defraudar. Recibo una herencia rica en iniciativas y en reflexión. La USG lleva trabajando mucho en estos años. A mí me toca ahora recoger dicha herencia y hacerla fructificar, enriqueciéndola en la medida de lo posible.

- ¿Cuál será su prioridad?

- En este momento puedo señalar tres grandes prioridades. *La primera* es coordinar el trabajo de reflexión que se está llevando a cabo en el área de la VRyC, sobre todo en lo que se refiere a la identidad de los religiosos y a la teología de la VRyC. Para ello contaremos en todo momento con la Comisión Teológica de la USG. *En segundo lugar*, fortalecer la colaboración en posibles iniciativas y la reflexión conjunta con la Congregación para los Institutos de Vida Consagrada y las Sociedades de Vida Apostólica. Contamos con el apoyo de la figura del prefecto en este campo. Ese mismo apoyo estoy seguro que lo encontraremos en el secretario de dicha Congregación, así como con los oficiales de esa congregación. A través de ella deseamos una estrecha relación con la Santa Sede y con el mismo Santo Padre, como signo de profunda comunión con el Sucesor de Pedro. *Y, en tercer lugar*, estrechar la colaboración con la UISG (Unión Internacional de Superiores Generales), sobre todo para llevar a cabo iniciativas comunes, como será el II Congreso Internacional de Vida Consagrada, previsto para 2016, y algún otro Seminario sobre Teología de la VRyC, como el que se celebró en febrero del 2011.

- ¿Qué proyectos tiene en mente?

- Continuaremos con las ya tradicionales Asambleas de la USG (dos al año), en las que, entre otras cosas, seguiremos estudiando la situación de la VRyC en cada continente. Estamos, además, estudiando la posibilidad de un encuentro anual con los nuevos superiores generales. También estamos poniendo en marcha el próximo Congreso Internacional de VRyC. Otros proyectos irán saliendo con la aportación del Consejo Ejecutivo y las aportaciones de los distintos Superiores Generales.

- ¿Cómo vive el envejecimiento y la disminución en el número de miembros de la mayoría de las congregaciones clásicas?

- Con cierta preocupación, pero no como una obsesión. Preocupación, pues en los países occidentales la disminución es clara y el envejecimiento también, debido, entre otras causas, al envejecimiento de la población y al secularismo en dichos países. Esta disminución y envejecimiento hace que tengamos que dejar muchas obras en el campo de la educación, de la sanidad y en el campo social; obras que considero todavía importantes y, en muchos casos, necesarias, sobre todo en estos momentos de crisis que estamos viviendo. No obstante, dicha situación no la vivo como obsesión, pues esta “crisis”, en el sentido etimológico del término, como “momento para tomar decisiones”, nos está ayudando a volver a lo esencial, a lo que no es negociable porque afecta a nuestra identidad. **El drama no es la disminución y el envejecimiento, sino que deje de ser religiosa.**

- ¿Hasta dónde se puede llegar en el trabajo conjunto entre las distintas congregaciones religiosas?

- Es difícil prever lo que el Espíritu prepara para el futuro. Lo cierto es que, viniendo de Él, ciertamente será lo mejor para la VRyC. Estoy convencido de que está llamada a trabajar más en la intercongregacionalidad y a colaborar más en proyectos comunes. En algunos casos, no hay que descartar la fusión de algunas congregaciones con un carisma afín. Ejemplos de esto tenemos varios en estos últimos años.

- ¿Cree usted que, en la actualidad, la Vida Religiosa y Contemplativa está amenazada por un cierto clericalismo?

- Ciertamente, sobre todo en estos momentos en que, en muchas Iglesias locales, hay mucha escasez de vocaciones sacerdotales. Para evitar ese riesgo, los religiosos y consagrados hemos de ahondar más en nuestra identidad práctica.

- ¿Cómo analiza el momento que vive hoy la Iglesia teniendo en cuenta sus dos milenios de historia?

- La Iglesia, y en ella la VRyC, está viviendo un momento hermoso, ante todo, porque es el momento de Dios. Por otra parte, es un momento desafiante, como en toda transición. No olvidemos que estamos viviendo un cambio de época. **Como todo momento de transición, también el nuestro está lleno de desafíos para la Iglesia, ante los cuales se necesitan lucidez y audacia.** Lucidez para una lectura atenta de los signos de los tiempos y responder a preguntas tan simples e importantes como ¿dónde estamos?, ¿hacia dónde vamos?, ¿hacia dónde nos empuja el Espíritu? Se necesita también audacia evangélica para dar una respuesta a esos desafíos desde el Evangelio. En cualquier caso, el momento que está atravesando la Iglesia no es peor, ni mucho menos, que los que atravesó en otros momentos de transición.

- ¿Cómo puede la VRyC volver a ser atractiva para los jóvenes de los países occidentales?

- La atracción está en ser verdaderamente evangélica, “exégesis viviente del Evangelio”, como nos pide Benedicto XVI. La actualidad de la VRyC, entre jóvenes y no jóvenes, está en la vivencia de una espiritualidad unificada, que nos haga hijos del cielo y de la tierra, místicos y profetas al mismo tiempo; en una espiritualidad de presencia, que nos lleve a vivir como discípulos y misioneros a la vez. La VRyC será atractiva por su radicalidad evangélica, sin rebajas en sus exigencias evangélicas y carismáticas. También lo será por su vida fraterna en comunidad, humana y humanizante; por una misión que sitúe a los religiosos y consagrados *inter gentes*, con preferencia por los lugares de frontera, por los “claustros inhumanos”. La VRyC será atractiva a los jóvenes si se mantiene en constante actitud de discernimiento y de búsqueda, en cuanto “mendicantes de sentido”.

- RECORDANT EL CONCILI... - UN CONCILI DE TRANSICIÓ...

Víctor Codina, SJ

Extret de Cristianisme i Justícia, 182, pàgs. 19-21

El desig de Joan XXIII, que pregava perquè el Vaticà II fos una Pentecosta per a l'Església, va ser àmpliament escoltat pel Senyor. El Vaticà II va ser una autèntica irrupció de l'Esperit sobre l'Església, un esdeveniment salvífic, un verdader kairós, una nova Pentecosta. Hi ha "un abans" i "un després" del Vaticà II.

Una primavera eclesial

El Vaticà II fou un concili de l'Església sobre l'Església, tant al voltant de la mateixa Església (*ad intra*), com en la seva relació amb el món (*ad extra*). En tots els camps eclesials hi va haver una veritable renovació:

- **En el terreny ecumènic** s'aixecaren les excomunionis mútues entre Roma i Constantinoble, amb encontres a Jerusalem i Roma entre Pau VI i el patriarca Atenàgores; el primat d'Anglaterra Ramsey va visitar el Papa i Pau VI va viatjar a Ginebra per a un encontre amb les Esglésies de la Reforma.
- **En la litúrgia**, hi va haver una renovació dels rituals sacramentals i en especial de l'eucaristia: més abundància de la Paraula, més participació activa dels fidels, ús de llengües vernacles, etc.
- **Es va intensificar el diàleg amb les religions no cristianes i amb el món modern en general**, en un clima abans desconegut de diàleg i respecte a la llibertat religiosa.
- **En l'àmbit eclesial** sorgeixen noves formes de participació i col·legialitat: conferències episcopals, sínodes de bisbes a Roma, consells pastorals diocesans i parroquials, assemblees i sínodes diocesans i nacionals, etc.

- **Hi ha una renovació teològica i espiritual en la formació sacerdotal**, en la vida religiosa, en el laïcat, que pren consciència del seu protagonisme eclesial.

- **En l'àmbit teològic** es dona un aprofundiment bíblic, patristic, litúrgic, eclesial i

pastoral, amb una obertura més gran a la realitat i als signes dels temps.

En fi, neix una nova mentalitat que s'anomenarà «conciliar» per distingir-la de la «preconciliar», d'abans del Vaticà II.

Aquestes variacions reflecteixen els canvis eclesiològics produïts en el Concili:

- **De l'Església de cristiandat**, típica del segon mil·lenni, centrada en el poder i la jerarquia, es passa a l'Església del tercer mil·lenni, que recupera l'eclesiologia de comunió típica del primer mil·lenni i s'obre al desafiament dels nous signes dels temps [GS 4;11;44].
- **D'una eclesiologia centrada en si mateixa**, s'obre a una Església orientada al Regne, del qual l'Església és, a la terra, llavor i inici [LG 5].
- **D'una Església societat perfecta**, tan visible i històrica com la república de Venècia o el Regne dels francs (segons Roberto Belarmino), es passa a una Església misteri, radicada en la Trinitat, una munió congregada per la unitat del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant [LG 4].
- **D'una eclesiologia exclusivament cristocèntrica** («cristomonista» segons la formulació de teòlegs de l'Orient), es passa a una Església que viu tant sota el principi cristològic com sota el principi pneumatològic de l'Esperit, que la rejoyeneix, la renova i la condueix a la unió consumada amb Crist [LG 4].
- **D'una Església centralista** a una Església corresponsable i sinodal que respecta les Esglésies locals, en les quals i per les quals existeix l'Església universal [LG 23].
- **D'una Església identificada amb la jerarquia**, a una Església tota ella Poble de Déu, amb diversos carismes i ministeris [LG II].
- **D'una Església triomfalista** que sembla haver arribat a la glòria, a una Església que camina en la història cap a l'escatologia i s'omple de la pols del camí [LG VII].

- **D'una Església senyora i dominadora, mare i mestra universal**, a una Església servidora de tots i en especial dels pobres, en els quals reconeix la imatge del seu Fundador pobre i pacient [LG 8].

- **D'una Església compromesa amb el poder**, a una Església enviada a evangelitzar els pobres, amb els quals se sent solidària [GS 1; LG 8].

- **D'una Església arca de salvació** a una Església sacrament de salvació [LG 1;9;48], en diàleg amb les altres Esglésies i amb les altres

religions de la humanitat, en ple reconeixement de la llibertat religiosa.

En aquest sentit s'ha dit que el Vaticà II ha estat un concili de transició, entesa aquesta transició com el pas d'una eclesiologia tradicional a una altra renovada. És el pas de l'anatema al diàleg, un verdader *aggiornamento* de l'Església que, per a alguns, potser excessivament optimistes, significa el *réquiem* del constantinisme, la presa de l'Església de cristiandat. Però, segons Comblin, l'eufòria del Concili va durar només tres o quatre anys...

De la primavera a l'hivern eclesial

Víctor Codina, SJ.

(Extret de "Cristianisme i Justícia", 182, pàgs. 21-23)

Així com a la primavera tenen lloc desgels que acaben en allaus de neu i en perillosos lliscaments, la posada en pràctica del Vaticà II, després de quinze segles de constantinisme eclesial, va produir moltes reaccions i exageracions en el si de l'Església. Des de la sociologia això no ens hauria d'estranyar, ja que una gran massa de fidels no canvia fàcilment la seva forma tradicional de pensar i d'actuar.

Alguns teòlegs conservadors es van resistir a acceptar el Vaticà II, van creure que l'Església s'agenollava davant la Modernitat (J. Maritain, L. Bouyer...). Molt pitjor i més intransigent va ser la postura de Mons. Marcel Lefebvre, que va acabar formant un grup dissident (Fraternitat de Pius X) i que en nomenar els seus propis bisbes va ser excomunicat per Joan Pau II (1988). La qüestió litúrgica (el desig de tornar a la litúrgia llatina de Pius V), no va ser el més important: en el fons hi havia un rebuig frontal del Vaticà II, al qual acusava de protestantisme i modernisme.

Aquestes postures reaccionàries estaven alimentades per una interpretació excessivament lliure i alegre del Vaticà II per part d'alguns grups progressistes, com si el Vaticà II hagués operat una ruptura amb la verdadera Tradició eclesial del passat, la qual cosa va produir excessos, abusos en terrenys dogmàtics, litúrgics, morals, ecumènics, en la missió *ad gentes*. El fet més dolorós va ser l'abandonament del ministeri per part de molts sacerdots i de membres de la vida consagrada.

A això s'hi va sumar un descens de la pràctica dominical i sacramental, l'augment de divorcis, la indiferència religiosa, la disminució de les vocacions sacerdotals i religioses, un ambient molt secularitzat i crític amb l'Església. Es va culpar el Concili de tot el que era negatiu.

Ja Pau VI, des de maig del 1968 se sent preocupat per la contestació en l'Església i es planteja el tema de la interpretació del Concili per por que, en nom de l'esperit del Concili, es vagi més enllà dels seus textos. I comença una nova etapa en la qual actua pel seu compte i, sense tenir en compte els bisbes, publica l'encíclica sobre el celibat (*Sacerdotalis coelibatus*), la *Professió de Fe del Papa* (1968) i l'encíclica contra els anticonceptius (*Humanae vitae*), en contra del parer majoritari de la comissió pontifícia creada per ell mateix.

Això explica el fet que persones molt responsables i representatives de l'Església fessin una crítica, si no del Vaticà II, sí certament de la seva aplicació. Aquí cal assenyalar l'entrevista que va mantenir el cardenal Joseph Ratzinger, aleshores Prefecte de la Congregació de la Fe, amb el periodista italià Vittorio Messori el 1985.

Ratzinger no critica el Concili sinó l'antiesperit del Concili que s'ha introduït a l'Església, fruit dels embats de la modernitat i de la revolució cultural sobretot d'Occident. No defensa una tornada enrere, sinó una restauració eclesial, una tornada als autèntics textos conciliaris per buscar un nou equilibri i recuperar la unitat i la integritat de la vida de l'Església i de la seva relació amb Crist. No se sent gaire inclinat a remarcar la historicitat de l'Església, ni els signes dels temps, ni el concepte de Poble de Déu, ni a donar suport a les conferències episcopals que asfixien el paper del bisbe local. Creu que els últims vint anys després del Concili han estat desfavorables per a l'Església i oposats a les expectatives de Joan XXIII. Ni la teologia de l'alliberament de l'Amèrica Llatina, ni les religions no cristianes, ni el moviment feminista gaudeixen de la seva simpatia. El to del diàleg és més aviat pessimista i ombrívol, mentre que per a ell un raig lluminós d'esperança el constitueixen els nous moviments laïcals i carismàtics.

Davant d'aquesta postura crítica de Ratzinger sobre el postconcili, el cardenal de Viena, Franz König, que va tenir un paper molt important en el Vaticà II, va escriure un llibre, *Iglesia, ¿adónde vas?*, en

què afirma que la minoria conciliar veia el Concili com una amenaça i va utilitzar tot el seu poder per buidar-lo de contingut. Per a König, l'Església d'avui sense el Vaticà II hauria estat una catàstrofe i, segons ell, són sospitosos els intents actuals de restauració eclesial.

Aquest canvi de clima eclesial que s'inicia en temps de Pau VI, es consolidarà durant el llarg pontificat de Joan Pau II, que, com s'ha dit, era postmarxista i avançat en el camp social, però en el camp eclesial tenia una mentalitat premoderna.

El 1984 Joan Pau II concedeix als bisbes diocesans el permís de dir la missa en llatí segons el ritu anterior al Concili, i el 1985 convoca un sínode extraordinari sobre el Concili, que va defensar la identitat del Vaticà II enfront dels seus impugnadors, però que va substituir el concepte de Poble de Déu pel d'Església comunió i Cos de Crist (el concepte Poble de Déu semblava procliu a ser interpretat sociològicament i políticament), va fer ressaltar la importància de la santedat i de la creu en l'Església (segurament es creia que *Gaudium et spes* era massa optimista i humanista), canvià la paraula pluralisme per la pluriformitat, i va intentar llegir *Gaudium et spes* des de *Lumen Gentium* i no al revés..-

La minoria conciliar que va ser "derrotada" pel Vaticà II, a poc a poc ha anat enarborant la interpretació i conducció del Vaticà II (Alberigo). Lentament hem anat passant de la primavera a l'hivern conciliar (K. Rahner), a un retorn a la gran disciplina (J. B. Libanio), a una restauració eclesial (G. C. Zíola), a una nit fosca eclesial (J. I. González Faus). A la revista *Concilium*, liderada pels grans teòlegs conciliaris, s'afegeix el 1972 la revista *Communio*, inspirada per Hans Urs von Balthasar amb una línia teològica diferent. Von Balthasar sembla constituir-se en la gran figura teològica del postconcili, enfront de Rahner, que ho va ser del Concili. Alguna cosa està canviant.

Molts dels documents eclesiològics del magisteri que s'han anat produint en temps de Joan Pau II, com, per exemple, *Apostolos suos* (1998) sobre les conferències episcopals, *Communio notio* (1992) sobre les Esglésies locals, i la *Instrucció sobre la col·laboració dels fidels laics en el ministeri dels sacerdots* (1987), marquen un clar retrocés respecte a la inspiració més profunda del Vaticà II.

Es parla del final dels experiments, el Dret canònic es converteix en la norma d'autèntica interpretació del Concili, hi ha censura a teòlegs dissidents (Pohier, Schillebeeckx, Küng, Boff, Curran, Balasurya, De Mello, Dupuis, Haight...), conflictes amb alguns ordes religiosos (jesuïtes, franciscans, carmelites...), s'intenta demolir l'avenç anterior (control de les Esglésies locals, prevalença dels nuncis, elecció de bisbes conservadors, es qüestiona la pràctica de les conferències episcopals i es controlen les seves decisions), la col·legialitat es buida de contingut, els sínodes romans són només consultius i aborden temes merament intraeclesials, reaccionant negativament a demandes pastorals (la comunió de separats tornats a casar, celibat, accés de les dones al ministeri, disciplina sacramental), hi ha una reforma de la reforma litúrgica, el govern torna a ser molt piramidal, clerical i autoritari, es dilueix tot el que es refereix a comunitats de base, l'opció pels pobres és adjectivada de preferencial... i al mateix temps hi ha un suport als moviments laicals de fe d'aire tradicional i poca sensibilitat i incidència social: Opus Dei, Comunió i Alliberament, Legionaris de Crist, Moviment Neocatecumenal...

De tota manera, cal reconèixer que Joan Pau II va tenir alguns gestos d'obertura, com ara la reunió d'Assís amb els representants de totes les religions (1986), la invitació a repensar entre tots els cristians l'exercici actual del primat de Pere en l'Església (*Ut unum sint*, 1996), l'exhortació a ser fidels a les ensenyances del Concili (Ante el Tercer mil·lenni, 20) i la petició de perdó dels pecats de l'Església en el segon mil·lenni durant el jubileu de l'any 2000.

Benet XVI accedeix al pontificat (2005) coincidint amb una situació eclesial de confrontació i conflicte, creix el debat sobre la interpretació del Concili. Benet XVI parla de la confrontació entre dues hermenèutiques, l'hermenèutica de discontinuïtat o ruptura i l'hermenèutica de la reforma. El 2007 el papa va permetre usar a tota l'Església el ritual del missal romà de Pius V en llatí, anterior a la reforma del Vaticà II del 1970, i el 2009 va aixecar l'excomunió a uns quants bisbes lefebrians. Aquests fets han provocat gran consternació i fins i tot indignació en molts sectors eclesials, ja que ho consideren com un error pastoral (Hünemann), una marxa enrere respecte al Concili i una cessió a les pressions dels grups més conservadors que, en rebutjar la reforma litúrgica del Vaticà II, en el fons rebutgen l'eclesiologia del Vaticà II, la llibertat religiosa i el diàleg amb les religions no cristianes.

Llistat de Sínodes de Bisbes de 1967-2012

Edició	Tema	Data	Exhortació Apostòlica Postsinodal
I Assemblea General Ordinària	<i>"Preservació i enfortiment de la fe catòlica, la seva integritat, la seva força, el seu desenvolupament, la seva coherència doctrinal i històrica".</i>	29 de setembre - 29 d'octubre de 1967	
I Assemblea General Extraordinària.	<i>"La cooperació entre la Santa Seu i les Conferències Episcopals"</i>	11-28 d'octubre de 1969	
II Assemblea General Ordinària	<i>"El sacerdoci ministerial y la justícia en el món"</i>	30 de setembre - 6 de novembre de 1971	
III Asmsemblea General Ordinària	<i>"L'evangelització en el món modern"</i>	27 de setembre - 26 d'octubre de 1974	<i>Evangelii nuntiandi</i>
IV Assemblea General Ordinària	<i>"El catecisme del nostre temps"</i>	30 de setembre - 29 d'octubre de 1977	<i>Catechesi tradendae</i>
Assemblea Especial per als Països Baixos	<i>"La situació pastoral als Països Baixos"</i>	14-31 de gener de 1980	
V Assemblea General Ordinària	<i>"La família cristiana"</i>	26 de setembre - 25 d'octubre de 1980	<i>Familiaris consortio</i>
VI Assemblea General Ordinària	<i>"La penitència i el perdó en la missió de l'Església"</i>	29 de setembre - 29 d'octubre de 1983	<i>Reconciliatio et paenitentia</i>
II Assemblea Extraordinària	<i>"Vigèsim aniversari de les conclusions del Concili Vaticà II"</i>	25 de novembre - 8 de desembre de 1985	
VII Assemblea General Ordinària	<i>"La vocació i la missió dels laics en l'Església i en el món"</i>	1-30 d'octubre de 1987	<i>Christifideles laici</i>
VIII Assemblea General Ordinària	<i>"La formació dels sacerdots en les circumstàncies actuals"</i>	30 de setembre - 28 d'octubre de 1990	<i>Pastores dabo vobis</i>
I Asamblea Especial per Europa	<i>"Som testimonis del Crist que ens alliberà"</i>	28 novembre - 14 desembre 1991	

I Asamblea Especial para Àfrica	<i>"L'Església a l'Àfrica i la seva missió evangelitzadora de cara a l'any 2000: 'Sereu els meus testimonis' (Act 1, 8)"</i>	10 d'abril - 8 de maig de 1994	<i>Ecclesia in Africa</i>
IX Assemblea Ordinària	<i>"La vida consagrada i la seva missió a l'Església i al món"</i>	2-9 d'octubre de 1994	<i>Vita consecrata</i>
Assemblea Especial per al Líban	<i>"Crist és la nostra esperança: renovats en el seu esperit, solidaris som testimonis del seu amor "</i>	26 de novembre - 14 de desembre de 1995	<i>Una esperança nova per al Líban</i>
I Assemblea Especial per Amèrica	<i>"Trobada amb Jesucrist vivent, camí per a la conversió, la comunió i la solidaritat a Amèrica"</i>	12 de novembre - 12 de desembre de 1997	<i>Ecclesia in America</i>
I Assemblea Especial per l'Àsia	<i>"Jesucrist el Salvador i la seva missió d'amor i de servei a Àsia: 'Jo he vingut perquè tinguin vida i la tinguin en abundància (Jn. 10, 10)"</i>	19 d'abril - 14 de maig de 1998	<i>Ecclesia in Asia</i>
I Assemblea Especial per Oceania	<i>"Jesucrist i els pobles d'Oceania: seguint el seu camí, proclamant la seva veritat i vivint la seva vida"</i>	22 de novembre - 12 de desembre de 1998	<i>Ecclesia in Oceania</i>
II Assemblea Especial per Europa	<i>"Jesucrist vivent en la seva Església, font d'esperança per Europa"</i>	1-23 d'octubre de 1999	<i>Ecclesia in Europa</i>
X Assemblea General Ordinària	<i>"El Bisbe, servidor de l'Evangeli de Jesucrist per l'esperança del món"</i>	30 de setembre - 6 de novembre de 2001	<i>Pastores Gregis</i>
XI Assemblea General Ordinària	<i>"L'Eucaristia: font i cim de la vida i de la missió de l'Església"</i>	2-23 d'octubre de 2005	<i>Sacramentum Caritatis</i>
XII Assemblea General Ordinària	<i>"La Paraula de Déu en la vida i en la missió de l'Església"</i>	5-26 d'octubre 2008	<i>Verbum Domini</i>
II Assemblea Especial per l'Àfrica	<i>"L'Església a l'Àfrica al servei de la reconciliació, de la justícia i de la pau. 'Vosaltres sou la sal de la terra. Vosaltres sou la llum del món' (Mt 5, 13.14)"</i>	4-25 d'octubre de 2009	<i>Africae munus</i>
Assemblea Especial per Terra Santa	<i>"L'Església a l'Orient Mitjà: Comunió i testimoni. 'La multitud dels creients només tenia un sol cor i una sola ànima' (Act 4, 32)"</i>	10-24 d'octubre de 2010	<i>Ecclesia in Medio Oriente</i>
XIII Assemblea General Ordinària	<i>"La nova evangelització per a la transmissió de la fe cristiana"</i>	7-28 d'octubre de 2012	

Nota: No ha aparegut encara l'Exhortació Apostòlica sobre el Sínode de la Nova Evangelització, que segurament serà interessant i orientadora.

IMPORTANT QUÈ ENS POT DEMANAR EL FUNDADOR PER AVUI I CARA EL DEMÀ ?

« ANAR DE COMPROMÍS EN COMPROMÍS... »

Amb l'elecció d'un nou Papa penso que La Salle ens demanaria amor i fidelitat a l'Església. Presentar el seu rostre resplendent, tot allò que va engrescar amb el Vaticà II i oferir el nostre testimoni apostòlic prop dels infants i joves.

Tornar a pujar a Déu en la pregària i descobrir els designis de Déu en la vida ordinària. Oferir junts i per associació, amb tota la comunitat educativa, signes d'esperança i llavors d'evangelització. Presentar amb fortalesa els valors de l'escola cristiana.

G. Lluís Diumenge

Ai, Mare de Déu, si el Fundador vingués avui... Crec que passaria una temporadeta força desubicat, però poc a poc aniria entenent les coses. **Miraria amb goig la participació dels professors i professores seglars** en les nostres escoles, però seguiria insistint en la selecció i formació d'aquests. Recordem els seus intents de crear un seminari per a la formació de mestres i també tot el temps, personal i diners que van invertir en la formació dels nous Germans. **I als Germans ens demanaria que fóssim persones interiors**, que reprenem el tema de l'Esperit de Fe, que sàpiguen comunicar als alumnes i als nostres companys/es de claustre la importància de una vida interior, de vida espiritual que puga constatatment en l'Evangeli. I que **les comunitats fossin obertes de bat a bat**, on tenir gent a taula, a la capella, a la sala de comunitat fos la cosa més normal del món. Però per tot això cal treballar fortament la Pastoral Vocacional "ad intra", fer renéixer la nostra il·lusió vocacional inicial. D'altra manera no té cap sentit cap altra pla de pastoral vocacional.

G. Josep Canal

He meditat la circular 466 del Consell General i he sentit que La Salle em deia: "ETS GERMÀ QUAN":

- Prens cura del teu cap. Es bo fer una formació continuada.
- Prens cura del teu cos. Es bo fer exercici.
- Prens cura del teu cor. Es bo créixer interiorment.
- Prens cura del teu esperit. Posa Jesús i el seu evangeli al centre de la teva vida.
- Aculls els altres com a tu mateix.
- Acceptes els altres com a tu mateix.
- Estimes els altres com a tu mateix.
- Compadeixes els altres com a tu mateix.
- Perdones els altres com a tu mateix.

Tu no **tens** una vida, **ets** vida. Unifica't-hi i dóna-la. Seràs feliç!

G. Miquel Xancó

Crec que el Fundador ens diria: **“Vegeu com jo vaig fundar i feu semblant vosaltres per refundar”**. Ell per fundar va reunir persones, mestres i amb ells va fer un procés fins a una consagració. Avui per refundar cal fer el mateix. D’això se’n diu *“Pastoral vocacional”*. El G. Superior General ens ho ha insistit i també la recent Circular 466 del Consell General *“Se llamarán... Hermanos”*, pàgs. 59 a 73. S’ens diu de crear una *“cultura vocacional”*. S’ens parla de *testimoni*, de *visibilitat de la vocació del Germà*, de *la comunitat i de l’obra educativa lasal·liana amb preferència per als pobres*. Resar per les vocacions és fàcil, però insuficient i podria ser també nul si aquesta pregària no ens comprometés a res. La pastoral vocacional comença per una vida de *«testimoni»* i de *«visibilitat vocacional»* (no d’espectacularitat) que resulti atractiu pels joves. *«Pregària, testimoni i visibilitat»* han d’anar conjuntament i en mútua simbiosi. Resar per les vocacions no pot ser un mer ritu fàcil perquè Déu ens faci la feina... En fi, cal una *«cultura vocacional des del testimoni i la visibilitat»*, obrint les portes de la comunitat, de la capella i de la missió als col·laboradors i joves, dient-los **“Veniu i vegeu”**.

G. Jaume Pujol

La fundació de l’Institut va ser de la responsabilitat del Fundador, certament, però també de tots els primers Germans al llarg de 40 anys (1679-1719). Doncs penso que avui el Fundador ens podria fer dues preguntes a cada u de nosaltres:

1. Com veus la situació actual de l’Institut? 2. Què penses fer a nivell personal i comunitari?

En un clima de pau, de serenar i sense perdre la calma, cal que cadascú hi donem la nostra resposta, més que per paraules, per la nostra acció testimonial. L’oració personal i comunitària i el diàleg en les reunions comunitàries poden ajudar-nos a donar-hi resposta. Tots podem posar-hi el nostre gra de sorra. *No hauríem de deixar sense resposta, de manera vital, aquestes dues preguntes.*

El cristianisme va néixer per una fascinació per Jesucrist i l’Institut per una fascinació per a una missió a favor de l’educació cristiana, sobretot dels fills dels artesans i dels pobres... També avui...

G. Jaume Pujol

PROMOURE UNA CULTURA VOCACIONAL DOS JOVES ASPIRANTS ENS QÜESTIONEN

“Sovint sorgeix la pregunta: *“Desitgem nous Germans?”* I responem amb un **“SÍ”**. Però hem de considerar acuradament les conseqüències d’aquesta resposta. *En què es fonamenta? A què ens compromet?*. La qüestió plantejada per dos aspirants és seriosa. *Quin preu estem disposats a pagar en el nostre actual estil de vida comunitària i en la nostra vida d’oració per atraure aquests joves?* Com molts dels seus companys, són joves compromesos en activitats de servei als pobres i desfavorits i estan convençuts del valor de la nostra missió. Desitgen deixar-se convèncer per la profunditat de la nostra vida com seguidors de Jesús”.

Se’ns demana de crear i promoure una *«cultura vocacional»* i per aquest motiu:

- Que els Germans manifestin per la seva vida la presència de Déu entre els homes, la força alliberadora del seu Esperit i la tendresa del seu amor.
- Que les comunitats visquin de manera fraterna i apostòlica la paraula de l’Evangeli: *“Veniu i vegeu”*.
- Que l’Institut treballi de veritat en la seva pròpia renovació, responant a les necessitats més urgents del món dels joves que ha d’evangelitzar”.

De la Circular 466 del Consell General, pàgs. 60 i 61

L'ASSOCIACIÓ EN LA GÈNESI DE L'INSTITUT

G. Jaume Pujol i Bardolet

Retrocedim 333 anys, situem-nos al 1680. Demanem-nos, com va néixer l'Institut?. El Fundador tingué una intuïció deduïda per suggeriments i potser també per pressions espirituals i humanitàries de Nyel, de Mme de Maillefer, de Nicolau Roland, del P. Barré... i es sentí impulsat a dedicar-se a allò que no havia pensat mai. Déu el portà «*de començament en començament*» per aquest camí, com ell mateix digué en el “Memorial dels començaments”. I com ho va fer? Reuní unes persones i va entendre que havien de ser solidàries, corresponsables i formades des d'una base espiritual. Els tingué a casa seva, els donà un reglament i els va anar formant. Els donà sentit de cohesió, unió i dinàmica de recerca. **AIXÍ COMENÇÀ L'ESPERIT D'ASSOCIACIÓ**, sent un dels components importants de la identitat de l'Institut. Per l'associació tots van aprendre de tots i entre tots van descobrir la missió encomanada. Van arribar a donar-se unes Regles Comunes i una Guia de les Escoles, entre d'altres descobriments.

L'Associació els donava un sentit de pertinença i d'unió entre ells en la fase de la institucionalització d'un carisma que anaven vivint. Aquest esperit d'associació ha continuat al llarg de tots els anys fins avui. De la següent forma: es comença amb un vot d'obediència, associació, estabilitat (1694). I aquests seran els vots fins el 1725. Des d'aquest any, per motiu de la Butlla d'aprovació de l'Institut, queden estructurats de la següent manera: *castedat, pobresa, obediència, estabilitat i ensenyar gratuïtament*. Cal dir que ja el 1722, al fer la “*Súplica*” a Roma per ser aprovat l'Institut, els Superiors ja van anotar aquests vots. El G. Ireneu està en el procés de canvi del vot d'associació pel d'ensenyar gratuïtament, perquè li semblava més pràctic. Però d'aquesta manera, es va debilitar el sentit d'associació. Per altra banda, el “*vot d'associació significa un compromís institucional de servei educatiu dels pobres*” i el “*vot d'ensenyar gratuïtament significa solament un compromís personal*”.

El vot d'Associació és palès en la fórmula del vot heroic (1691) i en el 1r Capítol General el 1694 amb els vots perpetus d'obediència, associació i estabilitat de 12 Germans conjuntament amb el Fundador. Després d'aquestes dates hi ha hagut silenci total fins el 40è Capítol General (1976), en el que els Gns. Michel Sauvage i Maurice-Auguste, conjuntament amb alguns altres estudiosos lasal·lians, van començar a parlar-ne, abans i durant d'aquest Capítol. Causà estranyesa, fou objecte de lluita i la proposta no fou ben compresa; per tant, no tingué acceptació en aquell moment. Es va seguir parlant-se en els Capítols 41è (1986), 42è (1993), 43è (2000) i 44è (2007). En aquest darrer Capítol el procés vers el vot d'Associació ja estava avançat i assumit per bon nombre de Germans, i, per aquest motiu fou acceptat pels Capitulars declarant-lo com primer vot de l'Institut i que en la fórmula de vots figurés com el primer dels vots. Feta la sol·licitud en aquest sentit a la Congregació de Religiosos, aquesta ho acceptà. Per tant, ara els vots dels Germans des de 2007 són per aquest ordre: *Associació per al servei educatiu dels pobres, castedat, pobresa, obediència, i estabilitat en l'Institut, conforme a la Butlla d'aprovació i a la Regla de l'Institut*. D'aquesta manera es dóna importància a partir del viscut en els orígens de la fundació.

L'ESBORRANY DEL NOU PROJECTE DE REGLA

Vegem, doncs, quines implicacions ens suposen, personalment i institucionalment, el vot d'associació per al servei educatiu dels pobres.

L'esborrany de projecte de Regla, que es presentarà al proper Capítol General el 2014, està concebut des de la convicció de que l'Institut va néixer i créixer com associació de Germans. *Tot el text va al voltant de l'Associació*. El concepte d'associació és citat 39 vegades, de la forma següent: associació 19 vegades; associats, associen, 13 vegades; junts i per associació, 7 vegades. Entre aquestes citacions n'hi ha que fan referència als Germans i d'altres a la projecció del Germans amb els Seglars. I així parla de «compartir» i «missió compartida», 38 vegades; col·laboradors i col·laboració, 13 vegades; lasal·lians i altres lasal·lians, 18 vegades. Tota aquesta nomenclatura fa evident que hi ha una associació, expressada amb vot per i entre els Germans i que hi ha una projecció amb Seglars que s'associen, col·laboren i comparteixen la missió lasal·liana.

L'associació entre Germans

El Fundador va començar amb l'Associació entre Germans des d'una espiritualitat de consagració a la Santíssima Trinitat per buscar la seva glòria i com mitjà de cohesió, de disponibilitat i de possibilitat d'intercanvi d'una escola a l'altra, en bé de l'«obra de Déu».

Es diu que des del començament de l'Institut els Germans han portat la missió «*junts i per associació*» (2.6), per l'exercici del ministeri apostòlic de l'educació (1.2); per animar «junts i per associació» les escoles cristianes i gratuïtes (3.1); al servei educatiu dels pobres (3.3); com ministres i ambaixadors de Jesucrist (3.15).

Parla de l'«*esperit d'associació*» que cal desenvolupar en totes les comunitats educatives (2.71.), establir les estructures adequades (27.2) i que cada Germà se sent personalment responsable davant Déu i la comunitat dels recursos comuns (3.13.2).

El vot d'associació és expressat en la fórmula de vots per al servei educatiu dels pobres (3.3; 3.5; 3.6). I s'afegeix que aquest vot, junt amb el d'estabilitat, expressa l'especificitat de la consagració religiosa dels Germans a la glòria de Déu; abraça la totalitat de la seva persona i la uneix estretament amb els Germans i a la vegada amplia i enforteix l'esperit de pertinença solidària a tot l'Institut (3.5).

La nostre projecció del vot d'associació amb els seglars

Si en els inicis de l'Institut, en els que els Germans feien i gestionaven tot, el vot d'associació implicava només als Germans, per més que els alumnes, particularment pobres, en rebien el fruit, avui, els signes dels temps ens demanen que, per la vivència del nostre vot, aconseguim que els nostres col·laboradors siguin dignes membres eficients en l'educació humana i cristiana dels nens i joves; i que també ells, des de la seva identitat seglar, participin de l'espiritualitat, carisma i missió lasal·lianes.

D'entre els seglars, alguns fan un «*compromís d'associat*» i d'altres, dintre d'una gamma diversa, «*col·laboren en la missió lasal·liana d'educació*». En efecte, l'associació per a la missió ens porta a acollir a aquells que desitgin participar en el carisma lasal·lià i conèixer-l'ho més a fons (1.11); Germans i Seglars s'associen en la realització de la missió lasal·liana confiada per l'Església (2.7); tots junts i per associació amb els que col·laboren en la missió (2.8); viure l'esperit d'associació amb els demés lasal·lians que comparteixen la missió (4.10.2). El projecte de Regla usa 9 vegades l'expressió «*els Germans i altres Lasal·lians*»; aquesta frase ja expressa una implicació des del vot d'associació. Fins i tot, pel que fa referència als Germans grans: «Els Germans d'edat, encara que estiguin retirats del treball a les escoles, segueixen participant en el ministeri de l'Institut, per la caritat fraterna i el recolzament de l'oració. Sabent que, des de la seva experiència i saviesa tenen molt a ensenyar, les comunitats fomenten les ocasions de diàleg i d'intercanvi entre els Germans, entre els Germans grans i els Germans joves i altres Lasal·lians» (2.6.3).

CONCLUSIÓ

Hem pogut veure com la intuïció d'associació del Fundador està molt i ben reflectida en el projecte de Regla. Per tant, descrita la panoràmica sobre l'Associació des d'aquesta òptica, cal treure'n una conclusió pràctica, sobre COM VIURE L'ASSOCIACIÓ i QUÈ FER DES DE L'ASSOCIACIÓ. Podria ser objecte d'una profitosa reflexió personal i comunitària a la llum del Fundador, aplicant-lo al nostre avui pel demà.

ELS NOVICIATS DEL DISTRICTE/SECTOR DE BARCELONA/CATALUNYA (3)

NOVICIAT DELS HOSTALETES DE LLERS

LLERS/ALT EMPORDÀ

1914-1915 BESIERS-FIGUERES

1916-1920 BESIERS-FIGUERES I BARCELONA

Gmà. Josep Maria Pons i Riba

Com és conegut de tots, a França a partir de 1904, la Llei Combes obligà a tancar tots els establiments educatius dels Ordes Religiosos.

Els Germans s'expatriaren, es secularitzaren o deixaren l'Institut. Tan sols podien continuar les Cases per a jubilats i malalts. Les Cases de Formació també tancaren i cercaren obrir-se en altres territoris a l'altra banda de les fronteres franceses: Mollerussa/Calaf/Les, Zarautz/Irun, es Pont d'Inca, Llívia/els Hostalets de Llers / Fortià... Alguns optaren per incorporar-se uns anys al Noviciat de Bujedo. Eren Cases pròpies dels Districtes francesos que amb el temps reclutaren també personal de les terres catalanes. Cal

recordar que Besiers tenia a Catalunya diversos centres propis: 1904: els Hostalets de Llers, Llívia i Fortià. 1905: Girona, Salt, Anglès, La Jonquera, Ripoll, Palamós, Sant Joan les Fonts, Sant Pere de Ribes, Granollers, Provença. 1906: Figueres. 1907: Agullana. 1910: Montcada i Reixac. 1911: Sant Celoni. 1912: Josepets i Chapí.

Així doncs als Hostalets de Llers, barri del municipi de Llers, a l'Alt Empordà, el 1904 es constituí una Comunitat de Germans Grans/Jubilats, és a dir, una SAFA i un Noviciat Menor que depenien

Vista principal de la façana de la Casa de Formació d'Els Hostalets de Llers

dels Germans francesos del semi-Districte de Besiers-Figueres. Els Novicis Menors ingressaven normalment com a postulants al Noviciat de Bujedo. Hi estudiaven nois francesos i catalans. Així fou entre 1904 i 1914, però el 27 d'agost de 1914, s'inaugura va el Noviciat a la mateixa Casa. Cinc novicis de Bujedo s'instal·len als Hostalets el 20 de juliol de 1914 per tal de fer un bon "caliu" a la futura primera tanda del 27 d'agost de 1914: eren un francès, un palentí i tres catalans de les comarques gironines.

Casa de Hostalets de Llers. Serví de pensionat per als alumnes de Béziers del 1906 al 1909, any en el qual es traspasà al nou Col·legi de Figueres. Els seus aspirants i novicis foren traslladats a Fortianell l'any 1920.

Era oficialment un Noviciat depenent del semi-Districte Besiers-Figueres. Al cap de dos anys, el 1916, com ara veurem, s'hi integraren els novicis del Districte de Barcelona.

El Districte de Barcelona, sense Noviciat propi, es servia inicialment de Madrid i Bujedo, però també de Fonsérane fins el seu tancament i es tornà a Bujedo. Però havent inaugurat el Noviciat dels Hostalets de Llers, l'opció era clara; és més a prop de Barcelona, està en territori català i té altres avantatges lògiques. Els francesos accedeixen a compartir el seu Noviciat amb el Districte de Barcelona. Ja no s'anirà a Bujedo a partir de 1916.

Així doncs el 18 de maig de 1916, un grup de novicis de Bujedo, que pertanyien al Districte de Barcelona, que havien pres l'Hàbit a Bujedo dos mesos abans (19-03-1916) es traslladen als Hostalets de Llers per continuar allà el seu Noviciat i inaugurar el Noviciat compartit entre el semi-Districte de Besiers-Figueres i el Districte de Barcelona. Aquesta situació durarà fins el tancament dels Hostalets de Llers, però tindrà encara continuïtat al nou Noviciat de Fortianell, a partir de 1921 fins 1927, que serà tema del següent article.

Acabo amb algunes dades referents al Noviciat dels Hostalets de Llers

***Període: 20 de juliol de 1914 a 24 de juliol de 1920 (6 anys)**

- * Promocions: 18 (amb el grup preliminar)**
- * Novicis que hi varen prendre l'Hàbit: 154**
- * Novicis que feren la Primera Professió: 146**
- * Novicis que feren la Professió Perp tua: 76**
- * Difunts amb Professió Temporal: 10**
- * Difunts amb Professió Perp tua: 64**
- * Vius a 2013: cap**
- * Perseverança: 74. Percentatge: 48,05%**
- * Hi ha 15 Germans m rtirs Beats**

***Procedències per províncies i països:**

41 Girona. 35 Terol. 26 França. 25 Barcelona. 7 Pal ncia. 5 Castell .
3 Osca. 2 Burgos, Ciudad Real, Conca, Saragossa i Tarragona. 1 Lleida i S ria.

***Per comarques de Catalunya i Comunitat Valenciana:**

14: Osona. 11: Giron s. 10: Selva. 9: Garrotxa. 5:
Alt Empordà. 4: Berguedà. 3: Baix Empordà i Bages. 2: Barcelon s, Baix Maestrat, Alt
Millars. 1: Ripoll s, Urgell, Anoia, Baixa Cerdanya, Baix Camp, Priorat,
Vall s Occidental, Pla de l'Estany i Plana Alta.

Una curiositat:

A finals del mes de desembre de 1916, es produí a la Casa dels Hostalets de Llers una contaminació de les aigües potables, amb la possibilitat d'una epidèmia de tifus. Tot el personal de la Casa: SAFA, Noviciat Menor i Noviciat es traslladaren a la Casa Sagrat Cor de Cambrils. All  s'hi estigueren fins el 30 de maig de 1917 (5 mesos).  s per aquest motiu que una promoció prengué l'Hàbit a Cambrils el 27 de març de 1917.

CURIOSITATS DE LA HISTÒRIA

G. Josep Maria Pons i Riba

El Col·legi Sant Josep al carrer Montcada 19, de 1880-1890

En l'Històric de La Salle Comtal, abans Col·legi Sant Josep, després de detallar la fundació del Col·legi, al carrer Montcada, traslladat des del Pont de la Parra, l'Històric continua fent referència a la fundació de La Salle Bonanova i estableix un "acord econòmic" entre els dos centres. Diu:

"L'any següent, 1889, els Superiors apostaren per completar l'Obra dels Germans a Barcelona amb la creació d'un Internat. El projecte era d'alt risc ja que la població escolar d'Espanya no coneixia gens els avantatges d'un Internat; els establiments d'aquest tipus no existien en el país.

El Germà Sénateur-Isidore, Director del Col·legi Sant Josep fou encarregat de fer els tràmits necessaris per a l'establiment projectat. Una magnífica propietat situada a poca distància del Santuari venerat de la Mare de Déu de la Bonanova, fou comprat i aviat començà la construcció del nou establiment que al moment actual compta amb més de 400 alumnes. El Germà Sénateur-Isidore fou nomenat, per una obediència signada pel Molt Honorable Germà Joseph, Superior General, Director del Col·legi de Bonanova i el Germà Jovien-Etienne fou cridat a succeir-lo al carrer Montcada, l'1 d'abril de 1889.

El Germà Louis-de-Poissy, Assistent encarregat d'Espanya i el Germà Justinus-Marie, Visitador, acompanyaren al nou Director i procediren a la presa de possessió del càrrec. El Col·legi comptava llavors amb 15 Germans i 270 alumnes.

Reglament econòmic

El Germà Sénateur-Isidore sota l'ordre dels Superiors, amb els beneficis obtinguts pel Col·legi Sant Josep des de la seva fundació, havia d'assumir les primeres despeses de les obres realitzades als locals utilitzats i també els interessos anuals del preu de la propietat recentment adquirida. Però com que els avançaments estaven considerats a títol

Avui, és el Museu Picasso

de préstec, el Molt Honorable Germà Joseph escriví la següent carta amb la sol·licitud de fer-la constar en els llibres de comptes de cadascuna de les dues cases. Heus ací el contingut d'aquest document:

“Reglament econòmic dels Col·legis Sant Josep del carrer Montcada 19 i de la Mare de Déu de la Bonanova de Sant Gervasi.

**L'entrada del Museu Picasso,
abans Col·legi Sant Josep**

1er. Els Col·legis Sant Josep i de la Mare de Déu de la Bonanova, essent dos establiments totalment diferents, hauran de tenir una Administració econòmica diferenciada.

2n. El Col·legi Sant Josep farà, a títol de préstec, al Col·legi de la Mare de Déu de la Bonanova, l'avançament de les despeses de la construcció i dels interessos anuals del cost de la propietat.

3r. El Col·legi de la Mare de Déu de la Bonanova haurà de retornar, de seguida que li sigui possible, totes les

quantitats que li han estat avançades, sigui pel cost de la propietat, sigui per la construcció, sigui pels interessos anuals dels avançaments realitzats. Quan sigui efectiu el cobrament de les quantitats avançades pel Col·legi Sant Josep, la seva destinació serà determinada pel Molt Honorable Germà Superior.

4t. A partir del dia 1 de gener de 1892, el Col·legi de la Bonanova haurà de pagar l'interès del 4% de totes les quantitats que li han estat avançades de qualsevol mena.

5è. El present reglament serà anotat al llibre de comptes de cadascun dels dos Col·legis.

París 12 de març de 1889

Signat: TH Frère Joseph

Presentació del SALM 62

G. Ramon Grau i Estany

* El títol hebreu d'aquest Salm, fa referència a **David quan era al desert de Judà**: David vaga pel desert de Judà; perseguit pels partidaris dels seu fill Absalon, que s'havia rebel·lat. Ha fugit de Jerusalem i ara àdhuc la seva vida està en perill.... No és un moment fàcil en la seva existència. [2Sm. 15:23-28]

L'autor, aprofita l'exemple d'un rei perseguit per a proposar **una oració centrada només en Déu, malgrat les situacions angunioses personals.**

☞ Internalitzar la conjuntura de crisi de l'orant i la seva reacció, és important per fer d'aquest Salm la nostra pregària. Fixem-nos en uns quants trets remarcables:

☞ No apareix cap plany ni cap invectiva contra els qui s'han juramentat per fer-lo desaparèixer. Malgrat tot es **manté feliç sota les ales de DÉU.**

☞ La tesi és ben simple: El que l'aigua és per la terra i per l'home assedegat, això és la unió amb Déu per al salmista (per tot aquell que prega)

☞ La metàfora de **la set** i de la terra eixuta escauen bé amb la situació real que ofería l'escenari del desert de Judà.

☞ L'orant no pot emprar una expressió més apropiada per a manifestar els sentiments profunds **d'enamorament de DÉU**, que afirmant: *que té set de Déu* (2), *una set que apaivagava en el rés litúrgic ordinari* (3-4), *però que ara l'ha d'apaivagar en el seu exili, en la seva tribulació real, amb pregàries ardents i amb himnes de lloança* (5-6), *que la set que sent, fins i tot de nit l'abrusa* (7), *que aquesta set, li dóna confiança sota les ales de Déu i ensems el fa feliç* (8), *una set, que és enamorament i seguretat* (9), *una set, finalment, que el farà vèncer les escomeses de qualsevol iniquitat* (10).

☞ Pocs Salms palesen un enyor de Déu tan intens i apassionat, i pocs, també, aconseguen a trobar-hi els termes suaus i punyents alhora, per a manifestar aquesta nostàlgia, enmig d'una gran crisi personal, que sols podrà temperar el gaudi d'un Déu proper. Anticipa els sentiments de Sant Pau: *Perquè per a mi, viure és Crist...tinc el desig d'anar-me'n i d'estar amb Crist, cosa incomparablement millor..*(Fl.1:21 ss), o els de Santa Teresa en el seu conegut: *Moro perquè no em moro.*

☞ Molt en sintonia amb aquest Salm són alguns passatges del Nou Testament:

- *Per aquells dies, Jesús se n'anà a la muntanya a pregar, i va passar tota la nit pregant a Déu.* Lc. 6:12

- *Jesús els diu: El meu aliment és fer la voluntat del Pare que m'ha enviat.* Jn.4:34

Ara hi veiem de manera fosca, com en un mirall poc clar, després hi veurem cara a cara. Ara el meu coneixement és limitat; després coneixeré del tot, tal com Déu em coneix. 1Cor.13:12

SALM 62

Qui no té l'amor de Déu no té res

² Vós, Senyor, sou el meu Déu:
de bon matí jo us cerco,
tot jo tinc set de vós, (la meva ànima)
per vós es desviu el meu cor (el meu cos)
com terra eixuta, sense una gota d'aigua.

³ Quan jo us contemplo al vostre santuari
us veig ple d'esplendor i de poder.

⁴ **L'amor que em teniu val més que la vida;**
per això els meus llavis us lloaran.

⁵ Que tota la vida us pugui beneir
i alçar les mans lloant el vostre nom.

⁶ Ompliu la meva existència amb el bo i millor,
amb crits d'alegria us lloaran els meus llavis.

⁷ Quan des del llit us recordo,
a cada vetlla penso en vós,
⁸ perquè vós certament m'heu ajudat,
i sóc feliç sota l'ombra de les vostres ales.

⁹ **La meva ànima s'ha enamorat de vós,**
m'estreny i em sosté la vostra mà dreta.

.....
¹⁰ *Tota iniquitat serà vençuda*
i els vostres fidels joiosos ho celebraran.

- **Al matí, Déu meu, us cerco:**
 - . assedegat de bé i de bondat
 - . ansiejat de cor
 - . necessitat de Vós
 - . perquè sou l'aigua imprescindible a la meva vida
- **En l'activitat de la jornada:**
 - . sóc conscient de la vostra presència
 - . valoro el vostre amor més que la meva vida i activitat
 - . Sé que Vós trieu sempre el millor per a mi, per tant,
 - . brolla la lloança dins meu
 - . la meva alegria interna en dóna testimoni extern.
- **A la nit:**
 - . us tinc en la meva ment, pel pensament,
 - . us tinc en el meu cor, per l'agraïment,
 - . em sento feliç i protegit.
 - . res és comparable a Vós i a l'escalf de la vostra mà paternal.
- **En tot temps:**
 - . joia pel triomf del bé sobre el mal

Déu és visible

Pablo d'Ors

En los seres humanos, y en particular en los ancianos y en enfermos, veo a veces algo casi divino. En su desvalimiento e indefensión, en su indigencia, intuyo algo fascinante y asombroso que me resulta difícil de explicar. Porque a nadie extraña que la belleza conduzca al pensamiento de Dios, pero ¿la indigencia?, ¿la precariedad?

Casi todos los enfermos y moribundos no son, en primera instancia, agradables a la vista: la enfermedad ha deformado sus cuerpos; sus rostros están arrugados por los años o poseen la huella que deja un dolor largamente mantenido. Bien mirados, sin embargo, los enfermos y moribundos no son feos o desagradables. Tienen su hermosura. No es una hermosura que sea accesible a primera vista; pero, una vez se descubre, el corazón humano palpita como jamás ha palpitado.

¿En qué consiste esa hermosura? No me escaparé de esta cuestión con palabras bellas pero vacías. El indigente es hermoso porque nos revela discretísimamente nuestra vocación al amor. Y el indigente es hermoso –y esto es lo más importante– porque al no poseer ya la belleza de este mundo, deja ver mejor que en él hay algo más grande que no proviene de este mundo y que es, precisamente, la belleza de Dios.

Cualquier ser humano –pero en particular los pobres, enfermos y moribundos– es un misteriosísimo espejo de Dios. Yo lo he visto en alguna ocasión, y aquí quiero dar testimonio de ello. Dios es visible.

La encarnación es un hecho cotidiano.

SI JO CANVIÉS LA MEVA MANERA DE SER...

G. Santi Herèdia Plaza

Si jo **canviés** la meva manera d'actuar davant els altres, els faria més feliços.

Si jo **desitgés** sempre el benestar dels altres, jo seria més feliç.

Si jo **compregués** plenament els meus errors i defectes, i tractés de canviar-los seria més humil i comprensiu amb els altres.

Si jo **canviés** de ser "jo" a ser "nosaltres", començaria la civilització de l'amor.

Si jo **canviés** el "tenir" més, per "ser" més, seria millor persona!

Si jo **canviés** la meva manera de pensar vers els altres, els comprendria més.

Si jo **canviés** el creure que ho sé tot... tindria la possibilitat d'aprendre més.

Si jo **critiqués** menys i reconegués més, quants amics guanyaria!

Si jo **trobes** allò que hi ha de positiu en tots, amb quina alegria els tractaria!

Si jo **canviés** les meves pors per Amor ... seria definitivament lliure.

Si jo **tingués** una manera diferent de pensar envers els demés... els comprendria

Si jo **deixés** de competir amb els altres per competir contra mi... seria cada vegada millor.

Si jo **canviés** el voler dominar als altres per l'autodomini... aprendria a estimar en llibertat.

Si jo no em **fixés** tant en quant donen els altres i procurés veure què puc donar jo ... faria fora la cobdícia i coneixeria l'abundor.

Si jo em **preocupés** més de les persones que dels aspectes materials i de les riqueses, construiria unes relacions més fruitoses, fraternals i a mida humana.

Si jo **deixés** de mirar què fan els altres, tindria més temps per fer més coses.

Si jo **canviés** els ídols de poder, diners, sexe, ambició, egoisme i vanitat de manera definitiva per llibertat, veritat, justícia, compassió, bellesa i amor... començaria a viure la vertadera felicitat...

Si jo **seguís** decididament Jesús i el seu Evangeli, em mouria més fàcilment en una òrbita de transformació, millora i creixement personal.

Si jo no **esperés** tantes coses dels altres ... rebria com a gran regal totes les coses que en donessin.

Si jo **canviés** identificar-me amb les meves possessions com titulacions, diners, renom, posició familiar... em donaria compte que el més important de mi és "que jo sóc un ésser d'Amor".

Senyor, doneu-nos la força interior de ser prou confiats i agosarats, com ho va ser Zaqueu, per deixar-nos tocar i transformar per la vostra Llum.

NO SOM UNA GENERACIÓ PERDUDA !

Extret de Cristianisme i Justícia, Desembre 2012

Durant la primavera de 2012 Cristianisme i justícia va proposar a un grup de joves una sèrie de trobades per a reflexionar sobre el moment actual. Són joves que van viure amb il·lusió el naixement del 15-M, comparteixen el desig de canvi i el nou llenguatge polític que aquest moviment proposa, però alhora són conscients de les seves debilitats i limitacions.

1. Fills de la bonança ...

Fem la nostra reflexió des de la condició de joves cristians, de la generació de l'etapa de major bonança econòmica que ha viscut el nostre país, sense que això sigui sinònim de visions homogènies o petrificades. Sabem prou bé que la nostra fe, la nostra situació social o els nostres estudis no ens fan millors, ni ens situen en una mena de talaia moral des d'on jutjar la societat. Estem plenament immersos en ella i participem de moltes de les seves dinàmiques, però tanmateix ens atrevim a interpel·lar i a interpel·lar-nos sobre la situació que vivim.

2. Un canvi d'època

El nostre diagnòstic no és una anàlisi d'experts, es limita a recollir les nostres inquietuds i és, per tant, necessàriament incomplet i esbiaixat. Creiem, però, que la crisi presenta múltiples nivells (econòmic, social, religiós, ètic...) fet que ens porta a parlar no tant d'una època de canvis sinó d'un canvi d'època, d'un veritable canvi de paradigma. Aquests són alguns punts on volem fer esment:

2.1. Desigualtats creients

Les darreres dades de l'INE indiquen que a Espanya hi ha un 22% de persones en situació de pobresa (2 punts més que a l'inici de la crisi), un 25 % de la població activa a l'atur (tan sols un 11% quan va començar la crisi) i que la desigualtat entre rics i pobres és cada cop més gran. Estem vivint una progressiva desaparició de la classe mitjana. El model d'Estat del Benestar s'està debilitant a marxes forçades. L'ascensor social no funciona i si ho fa és només de baixada. Aquesta desigualtat va acompanyada d'una estigmatització de la pobresa. I és que el neoliberalisme responsabilitza/culpabilitza al pobre de la seva situació, quan en realitat és el mateix sistema el que s'alimenta de víctimes per a poder funcionar.

Davant d'això reivindicuem una caritat i una solidaritat que sentin el problema del pobre com un problema propi, fruit del reconeixement de la comuna identitat humana, i no només com a fruit d'un "neoliberalisme compassiu" que no qüestiona les causes de la pobresa i encoratja l'aparició d'un nou feixisme social que troba en l'ús de la dinàmica del "boc expiatori" (l'immigrant, el pobre, etc.)

2.2. Esfondrament de les institucions i ideologització de la societat

Accions polítiques massives com el 15M ens han tret la bena dels ulls posant sobre la taula el dèficit democràtic del nostre país i el gran desprestigi de les principals institucions polítiques. El descrèdit de la classe política és creixent i en gran mesura es relaciona amb la pèrdua de noció de bé comú general a tota la societat, i és especialment visible en un àmbit que es defineix precisament per la defensa d'aquest bé comú.

Finalment, hem arribat també a una situació de gran polarització ideològica on el diàleg és cada cop més difícil i la recerca de llocs comuns i consensos una quimera. Aquesta polarització ens ha portat a la caricatura, a l'enfrontament i a la superficialitat en la comunicació.

2.3. Absolutisme tècnic, ocàs de l'humanisme

Vivim en un món que ha magnificat la tècnica i l'economia, com si aquesta fos una ciència exacta generadora de veritats absolutes. Malauradament el criteri predominant a l'hora de valorar les persones, les relacions, els projectes o les maneres de viure ha estat el de la rendibilitat econòmica. La crisi ha posat

de manifest com en una societat altament mercantilitzada les úniques relacions que es consideren plausibles són les de sang o les estipulades per contracte. La fraternitat n'és exclosa. En altres paraules, hi ha un perill sempre latent en una noció acrítica de progrés que s'oblidi de l'ètica i que ignori l'afinada distinció entre òptims i màxims. Representa un ocàs de l'humanisme. Cal recordar la presència de l'ètica en l'economia, i recordar que existeix un ús ofensiu del diner i un ús prudent del diner, però no pas un ús innocu.

En definitiva, reivindiquem la figura del pensador, de l'humanista, del crític. Cal afegir profunditat i rigor intel·lectual a tots els nivells de la societat.

2.4. Valors líquids

Seguint l'afortunada expressió de Z. Bauman, ja fa temps que es parla d'una societat líquida, dels valors líquids, de l'amor líquid... tot fent referència a un moment en que es produeix una pèrdua de consistència en allò essencial. Tot se'ns escala entre els dits. Aquesta superficialitat, aquesta cultura de l'efímer associada al dogmatisme del canvi constant, ens fan més vulnerables als vaivens de cada moment. Apareixen nous esclavatges, més o menys subtils, i les persones ens hi subjuguem, fins i tot a consciència i amb gust. En aquest context detectem una asèpsia en el llenguatge, que esdevé una eufemística que ens fa cecs a la realitat. Queda enrere una concepció del llenguatge que transforma el caos en ordre i que ens aproxima a la comprensió del món i de l'altre.

2.5. Hivern eclesial

Enmig d'aquesta societat líquida, els grans relats s'esvaeixen, les grans paraules desperten ironies i, en el millor dels casos, perplexitats. Això afecta, evidentment, les religions. El cristianisme és una opció vital amb una clara pèrdua de legitimitat social. Les causes són diverses, però amb dos pols clars. D'una banda, el neopositivisme imperant que percep tot allò simbòlic, religiós, poètic, no-científic, com quelcom patològic o senzillament inútil. D'altra, la mala administració del sagrat que l'Església ha exercit en múltiples moments de la seva història. Molts sentim amb tristesa que ningú ens representa a l'Església. Veiem clara una necessitat de redescobrir definitivament la vocació cristiana com encarnació enmig del món; cerquem l'expressió d'una fe i una espiritualitat capaces d'integrar totes les dimensions de la persona; i creiem que el cristianisme d'avui hauria d'ésser una utopia engrescadora, una ètica compromesa i una transcendència versemblant.

3. Horitzons: No volem ser una generació perduda!

El món on vam néixer ha quedat obsolet. Els anhels d'aquell "altre món possible" en que ha crescut i s'ha format la nostra generació semblen cada cop més lluny. De cop i volta es fa palesa la impossibilitat d'assolir molts dels projectes personals i comunitaris, si més no aquells que havíem après a somiar. Vivim amb dificultat la construcció d'un itinerari vital amb sentit, a partir d'una vocació discernida. Tot i semblar que el pessimisme s'ha apoderat del nostre horitzó, NO VOLEM SER UNA GENERACIÓ PERDUDA. Tot i viure en un context en que es fa difícil assolir pau interior i lucidesa sentim la necessitat de trobar vies d'implicació en la recuperació de certs valors i d'una visió humanitzadora del món. És més, constatem que ja s'estan donant al nostre entorn iniciatives locals, senzilles, de caràcter col·lectiu i transformadores que són anticipacions d'un futur que ha de venir.

Des d'aquí volem fer una crida a l'esperança i a l'alegria (que hauria de ser tan pròpia dels cristians). Ens sentim cridats a caminar vers nous horitzons que:

- ✓ Recuperin la fraternitat, i treballin per allò comú, el que és de tots.
- ✓ Lluitin contra el binomi individualisme/indiferència.
- ✓ Blindin espais que tinguin cura de la persona en la seva integritat.

Fem nostres les paraules d'un bonic poema de Pere Casaldàliga: «*És tard però és la nostra hora. És tard però és tot el temps que tenim per a construir el futur*».

*Xavi Casanovas, Guillermo Casasnovas, Ignasi Escudero, Sonia Herrera, Núria Martínez, Francesc Martori, Oscar Mateos, Lucia Montobbio, Anna Ortín, Maya Riera, Miguel de Ros, Mercé Tous i Nani Vall-Ilossera.

Entrevista al G. Mateo

G. Joan Camps i Dausà

Cómo fue tu proceso de formación? Cómo lo recuerdas?

Fue una vida dura. Recuerdo la escasez de alimentos a base de legumbres. La carne brilló por su ausencia. El pescado del puerto de Cambrils era bueno. Un trozo de pan al día que lo guardábamos para tomarlo con

la leche. Recuerdo el frío, los sabañones. Entonces no teníamos otra calefacción que correr para quitar el frío y los trabajos en la huerta.

En el Noviciado mucho trabajo espiritual y material pero muy alegre, cualquier cosa nos hacía reír. A veces no podíamos terminar el oficio.

En el Escolasticado fueron dos años de intensísimo trabajo. En dos años hicimos 4 cursos de Bachillerato: 3º, 4º, 5º y 6º. En los exámenes de religión sacábamos notas entre 95 y 100 sobre 100. Tuvimos un Visitador (Wenceslao) y un Director que nos estimulaban y

exigían mucho. Eso hizo que no pensáramos en otras cosas. Fueron dos años felices. El Visitador quería que quedásemos un año más en el Escolasticado para terminar el bachillerato. Pero el Asistente no lo permitió. El Visitador hizo una treta. Los que habíamos hecho el 6º nos destinó 3 en el Escolasticado y 4 en el Noviciado Menor. Con la condición de seguir la preparación del curso 7º en el Escolasticado. Pero el Director del Noviciado Menor, no nos lo permitía. Por Navidad nos llama el Visitador a su despacho y nos dice muy serio “Me han decepcionado”. Váyanse. A final de curso a algunos nos mandó a Bonanova.

Cómo ves el pasado, presente y futuro del Campus la Salle Barcelona?

En el pasado podemos considerar tres etapas: inicio, consolidación y expansión.

1. “ETAPA DE INICIO”. El Hno. Justo, Director de Bonanova tuvo la idea de hacer algo por los alumnos que no podían seguir el Bachillerato. Surgió la idea de prepararlos para una carrera más práctica y más fácil y me encargó a mí de organizarla, ya que yo había hecho el Peritaje Industrial. El inicio fue duro. Abrir nuevos caminos tiene su dificultad, pero también su satisfacción. Los Exámenes se hacían en la Escuela Industrial de Barcelona como libres. Fueron dos cursos normales y con pocos problemas.

La aventura grande fue el salto al PERITAJE INDUSTRIAL, con tres Especialidades: *Mecánicos, Eléctricos y Químicos*. Esto fue una decisión mía, únicamente apoyada por el Hno. Plácido, para darles una continuación y recuperar la Antigua Sección Industrial de antes de la guerra.

Aquellos alumnos de Selectivo confiaron en los Hermanos, sin dudar un instante, y con ilusión se pusieron a trabajar duro. Lo más trabajoso fue la organización de tres especialidades a la vez: Profesores, Programas, contactos con profesores de la Escuela Industrial, etc. Los alumnos, en su mayoría, escogieron la especialidad de Eléctricos, por varias razones: era más novedosa, más limpia y ya había en Barcelona una industria electrónica apreciable que atraía. Por otra parte, las otras carreras ya estaban más implantadas en la Comarca.

El nuevo “Gran salto” se hizo al pasar a la “*Ingeniería de Telecomunicación*”. El año 1965 se establecen las nuevas Carreras de Ingeniero de Telecomunicación. En aquel momento, había en Barcelona una industria importante de Televisores y Radio. Era una gran oportunidad para ofrecer a nuestros alumnos el acceso a un campo nuevo ilusionante. Al año siguiente nosotros iniciamos los trámites para impartir los estudios de Ingeniero de Telecomunicaciones con dos especialidades: *Equipos Electrónicos y Telefonía*. La segunda especialidad, *la telefonía*, nunca se dio, porque a los alumnos de Cataluña no les gustaban las carreras de carácter estatal. Nuestra Escuela de Telecomunicaciones fue la segunda de España después de la de Madrid. Fue una decisión muy importante y atrevida pues tendríamos que a examinarnos en Madrid excepto el primer curso que podíamos ir a Tarrasa por ser común a todas las especialidades.

Se inicia la carrera de obstáculos para buscar los contenidos, los profesores, los programas. Idas a Madrid, las matrículas, los programas, montar las prácticas, los laboratorios varios, el instrumental. Todo, totalmente nuevo y poco conocido. ¡Cuántas horas de trabajo! ¡Cuántas novedades! Las clases por la tarde de 3 a 10 h., para que pudieran asistir los que trabajaban por la mañana. Mi horario era de 8 de la mañana a 10 de la noche. Tenía que hacer de Director, Secretario, Profesor y Organizador. Años de mucho trabajo pero de una gran ilusión.

Las clases se dan en las aulas de la antigua Escuela gratuita. En la parte superior se montan los laboratorios. Al año siguiente se inician los trámites para conseguir el reconocimiento de la Escuela, como centro reconocido, lo que se consigue el año 1970. A partir de ahora no tenemos que ir a Madrid para los exámenes. Vienen tres profesores de Madrid para el examen final y el proyecto de fin de carrera.

2. “ETAPA DE CONSOLIDACIÓN”. Los siguientes años fueron una Etapa de consolidación en los que la Escuela “La Salle Bonanova”, adquiere nombre y son muchos los alumnos que acuden y no se pueden admitir más que una pequeña parte de los solicitantes. Se inician las ampliaciones con el edificio La Salle. Se Inician los Másters.

3. “ETAPA DE EXPANSIÓN”. Para dar cabida a más alumnos se construye el edificio La Salle para albergar los laboratorios de la especialidad de Acústica y nuevas aulas y se adquiere el edificio de Llusanès para albergar los Másters y posteriormente el edificio para albergar la especialidad de Arquitectura y últimamente el último edificio de S. Miquel.

¿Cómo podrías sintetizar tu labor como Hermano profesor?

1. El Pasado. Siempre me ha gustado más el hacer que el hablar, la acción que la palabra. Por donde he pasado creo haber dejado un rastro material y creo espiritual, como lo manifiestan los antiguos alumnos en las reuniones que cada año celebramos con distintos grupos en Bonanova. Quedan los museos renovados, aumentados y ordenados. Las nuevas salas de las aves y la de las mariposas. El laboratorio de química muy activo en mi época para los de Quinto de Bachillerato, por donde pasaban todas las clases, con un equipo de colaboradores y una nueva aula de demostraciones con estrado y mapa de los elementos. En el Peritaje Industrial: Los talleres de mecánica: serradora, plegadora, limadora, tornos, fresadora. soldadura eléctrica. Moldes de Fundición. En La Escuela de Telecomunicaciones desde el inicio se ha dado una importancia relevante a la parte práctica que ayuda a los alumnos a enfrentarse con la realidad que es más compleja que las simplificaciones teóricas.

Los guiones de las prácticas de 1º y del laboratorio de medidas. Los montajes de todos los laboratorios de prácticas de electrónica, medidas electrónicas, de lógica, de televisión y de audio. La utilización de las primeras reglas de cálculo y las primeras calculadoras. Los primeros ordenadores. Los ordenadores para los colegios, el marcador del polideportivo, la homologación de transmisores y receptores y el mantenimiento y renovación de todo el material de los laboratorios. Y ahora el montaje de la sala de mariposas de Cambrils y la base de datos de las mariposas nocturnas de España. Creo que son una prueba de lo que ha sido mi forma de ser y actuar: enseñar haciendo.

2. El Presente: El presente es lo que es. Como toda la sociedad nos hemos ido adaptando a la vida cómoda y al poco esfuerzo y no privarnos de todo tipo de comodidades y cuando las cosas no van viento en popa sufrimos. Hemos querido correr más de lo que se podía y pagamos, como todos, las consecuencias

3. El Futuro: Yo creo que en este momento en que se ha establecido el Distrito único, las dos Centros Universitarios de España han de considerarse del distrito único. Que han de ser más Universidad (Universal) y que por tanto haya Hermanos profesores de cualquier parte de España e incluso de cualquier parte del mundo. Un Centro Universitario no es un colegio de pueblo. Lo que se hace con los alumnos, con mayor razón se deba hacer con los profesores. Hemos de mirarnos menos el ombligo. La Comunidad de Hermanos del Centro Universitario tampoco es un modelo de Comunidad universitaria: Una sola TV y regional, un solo pensamiento periodístico etc. ¿Dónde está el contraste de pareceres? ¿Dónde está lo universal?

A sus 87 Años, EL H. Mateo, sigue feliz con una jubilación muy laboriosa: está haciendo un estudio de base de datos sobre las mariposas, a las cuales ha tenido una interesante dedicación a lo largo de su vida; y además, el jardín y el huerto son también su hobby. Enhorabuena, H. Mateo!

“CRÓNICA INSIGNIFICANTE”, DESDE CAMBRILS

G. Mariano Fernández. Magaz

*Estimats i recordats socis del Cercle La Salle.
La meva fraternal salutació per a tots i cadascú de vosaltres.*

INTRODUCCIÓN

Lo de insignificante es por el tema no por la extensión. Cuando os canséis de leer os paráis y santas pascuas. Quizás, pueda interesar a más de un lector.

Desde el principio de mi comunicación, renuncio a la **cursilería ignorante**, de **los socios y las socias**, de los **vascos** y las **vascas**. Emplearé el **genérico**, tal como mandan los cánones de la Real Academia de la Lengua. En él **cabén los y las**.

LOS HECHOS

Día 24 de enero. Ocho de la mañana. Paseaba tranquilo en la capilla de los Hermanos. Caída inesperada y fulminante: el fémur izquierdo se había quebrado.

A media tarde ingresaba, acompañado por nuestro buen samaritano **Hno. Abel Busto**, en Urgencias del hospital de Sant Pau. Llegar y besar el santo. Ni un minuto de espera. Radiografía: *fémur roto. Operación mañana.*

Día 25, a las 12 horas, operación exitosa. Tengo que esperar 24 horas para pasar a la habitación; pero, en todo momento, fui atendido con solicitud. Siguen los días de hospitalización, de estos casos. Al tercer día, daba mis primeros paseos espaciales por la reducida habitación, acompañado por dos amables psicoterapeutas del Hospital. En sucesivos días, fui ampliando los paseos, hasta el séptimo, día en que me dio de alta el **Dr. Carlos Álvarez**, antiguo alumno de La Salle Bonanova y me dijo: *Irás, de cama a cama, a la enfermería de Cambrils*, donde sigo recuperándome satisfactoriamente.

EL HOSPITAL SANT PAU

Una joya: por su estructura funcional, por sus instalaciones de futuro, por su instrumental sanitario; pero, sobre todo, **notabilísimo por el personal** que lo anima. Doctores competentes, responsables, entregados en cuerpo y alma a los pacientes; enfermeras y personal de servicio con idénticas cualidades: uno se siente atendido como en familia. Tenemos que sentirnos orgullosos los catalanes de disponer de tales centros sanitarios.

CAMBRILS

Gustoso cambié la cama del hospital de Sant Pau por la de la enfermería de Cambrils. Estoy con mis Hermanos. Comparto con ellos alegrías y pesares, como con ellos –precisamente con los enfermos-, rezo con ellos... La ubicación de la casa, sus instalaciones sanitarias y, principalmente, **la calidad del personal** que las atiende favorecen una rápida y feliz recuperación.

PSICOSIS DEL LAGO Y EL TÚNEL. He de confesaros, amigos “cerclistas” que, como San Juan de la Cruz, -la conocen muy bien mis alumnos de Literatura- he pasado mi **Noche oscura**, que título: **psicosis del lago y del túnel**. Los dos primeros días de estancia en Cambrils, todo siguió como en Sant Pau: recuperación normal y paulatina. Pero hete aquí, que unas señoras desconocidas, llamadas **ampollas** aparecieron, sin saber cómo ni por qué, en mis pies y manos principalmente: ¿eran los tumores infectos de mi organismo que manaban al lago? Se curaba una ampolla aparecían dos o tres nuevas: **la psicosis del lago**.

La faenita de la lucha duró más de veinte días, vividos en una silla de ruedas, desde la mañana a la noche: es pesado. El ejemplo de Job, en el estercolero, me daba fuerzas y paciencia.

La psicosis del túnel respondía al empeoramiento de las aguas del lago. No veía la luz de la salida del túnel: **preocupación**.

Felizmente, una visita a la **Dra. Barnadas** del hospital Sant Pau, -téngase en cuenta que es una eminencia en dermatología-. Abrió canales, secó el lago, en menos de una semana, y el túnel comenzó a clarear en su salida: **adiós psicosis**. Comienza de veras la recuperación, en la que sigo. Gracias, **Dra. Barnadas**.

SATISFACCIONES EN DOLOR

La instalación de una prótesis y el combate de enfermedades crónicas –gracias a la competencia y responsabilidad de los médicos de Sant Pau- pueden compararse a las espinas del rosal. Pero, gracias a Dios y a

vuestras oraciones, del rosal han brotado rosas alegres y vistosas. He disfrutado de una gran paz, sin duda fruto de vuestras oraciones y las de otras personas. Me ha cundido el tiempo para profundizar y relacionarme con las realidades del presente y del más allá: Dios Padre, Jesucristo y nuestra Madre.

He podido comprobar con **grandísima satisfacción** la madurez responsable de **los socios del Cercle**, al seguir éste su decurso cotidiano, **tan bien o mejor** que con mi presencia física: habéis realizado con éxito **dos excusiones** de índole diferente. **Iniciasteis la Cuaresma** con una Eucaristía numerosa y participada. Ídem, las **Conferencias cuaresmales**. Estáis preparando con éxito unas **Convivencias de nueva modalidad...** Los **Srs. Profesores** siguen impartiendo sus clases con la

responsabilidad de siempre. **La Junta directiva y los órganos de coordinación** atienden puntualmente sus cometidos. Maravilloso. Felicitaciones.

A propósito, permitidme la felicitación y elogio de **mis alumnos de Literatura española**. De común acuerdo han optado **por no perder ni un día de clase**, durante mi ausencia. Uno de ellos, **el Sr. Vicente Bécares**, ha tomado la coordinación y prosiguen las clases con **asistencia e interés al cien por cien**. Enhorabuena y gracias, alumnos, por vuestra madurez, responsabilidad e interés. Con R. Darío os digo: **¡Laureles!**

LAS PERSONAS

Como en las Bodas de Caná, dejo para el final del banquete el buen vino, en este caso, **a las personas que me están acompañando con su afecto y oraciones**.

Reconocimiento y gratitud al equipo de médicos, enfermeras y auxiliares que efectuaron magníficamente la operación y me atendieron los días de estancia en el Hospital.

Reconocimiento y gratitud al **Gmà. Josep Guiteras**, superior de los Hermanos de Cataluña que, informado del accidente, se puso inmediatamente al habla conmigo.

Reconocimiento y gratitud a los Hermanos de **mi Comunidad de La Salle Gràcia** que, en todo -momento, Hospital y Cambrils- me han acompañado y acompañan. Cifro sus nombres en los de nuestro Gmà. Director, **Antoni Perera** y del **Hno. Abel Busto**, buen Samaritano de los Hermanos de Cataluña..

Reconocimiento y gratitud a los Hermanos de las dos Comunidades de Cambrils, que me han acogido fraternalmente: **Comunidad de Hermanos enfermos**, con quienes convivo, y **Comunidad de servicios de la casa**. Aúno sus nombres en las personas de sus respectivos directores, amables, atentos y acogedores: **Gmans. Santiago Peribáñez y Ramon Pascual**.

Reconocimiento y gratitud a los numerosos Hermanos de Cataluña y de fuera de ella que me han llamado, interesándose por mi salud.

Reconocimiento y gratitud al nutrido grupo de personas que en Cambrils labora con dedicación entrega y cariño para mi recuperación. Su calidad humana y los años de ejercicio y el carisma de La Salle que viven garantizan su labor humana y eficaz. He aquí sus nombres.

Enfermería: **Dr. Àngel Aguiló**, prudente, experimentado y competente en el trato con personas mayores. **M^a. José**, enfermera coordinadora: responsable, intuitiva, cariñosa, con larga experiencia. Terapeuta, **Maria**, amable, experimentada, con paciencia..

El **personal auxiliar** está integrado por las Sras.: **Alina y Angélica** –hija y madre rumanas-, **Carme, Janne y Jannette** -hermanas senegalesas- y **Sonia** –argentina, que cuidan de los Hermanos enfermos con solicitud y amor de madres.

Una enfermería requiere **múltiples servicios, desde una dietética sana y conveniente a la limpieza cotidiana** de habitaciones, locales y salas diversas. Estas son las personas que atienden dichos servicios **Adriana, Elena, Montse, Pili, Puri, Riqui y Yolanda**, quienes con dedicación y cariño se preocupan por nosotros. Ya veis que estamos bien atendidos.

Y MIS AMIGOS DEL CERCLE ¿QUÉ?

A vosotros, amados socios, que sois “*mi gloria y mi corona*”, en Jesucristo, os he dejado para **el brindis con el mejor cava** de Sant Sadurni d’Anoia. Para **la guinda del pastel**:

Reconocimiento y gratitud muy sinceros al grupo de socios que, cumpliendo con una obra de misericordia, me visitó en Sant Pau.

Reconocimiento y gratitud singulares a los muchos, muchos socios que me han llamado por teléfono. Siento que numerosas llamadas han quedado sin realizarse, por mi impericia en manejar el móvil o por las horas de la llamada. La intención y finalidad se cumplió.

Reconocimiento y gratitud muy especiales a los socios que se han atrevido y sacrificado a pasar unos momentos amigables conmigo en Cambrils. Ciertamente, amigos, vuestro interés, presencia y acompañamiento han constituido uno de los bálsamos más eficaces en mi recuperación. Habéis sabido cumplir lo del pensador: *En la prosperidad, hay que llamar los amigos; en la desgracia acuden sin ser llamados*.

Resulta muy difícil recordar tantos nombres y muy doloroso el olvidarse de alguno. Permitidme que los cifre todos en las personas, autoridad en la Junta directiva: **Sr. Joan Rovira**, presidente, **Fernando Sesé**, Vicepresidente y **Xesca Garriga**, Secretaria: estáis bien representados. Con la diligente y eficaz **Xesca** he ido siguiendo, día a día, la marcha del Cercle: gracias, **Xesca**.

Reconocimiento y gratitud incesantes **al Señor Jesús** y a su **Santísima Madre** –y nuestra- por las personas que han puesto en mi camino, por la paz y “serenor” que encuentro.

Es hora de poner punto final a esta crónica insignificante y entre amigos. Tened la seguridad de que seguiré **con y entre** vosotros cada día. Que aprovecharé la circunstancia para pedir **al Señor Jesús** –cuya vida estoy leyendo- y a **nuestra Mare, la Moreneta**, que bendigan vuestras personas, familia, amigos y os hagan **felices, muy felices**, pues para eso nos ha creado **nuestro Padre amable**.

Aquesta “**CRÓNICA INSIGNIFICANTE**” el G. Mariano l’ha adreçada al personal del CERCLE, però també l’ha volgut oferir a PAX, com a mostra d’agraïment a les atencions rebudes per part de tants Germans i per tot el personal de Cambrils.

CAMBRILS - SANT JOSEP

GRÀCIES CAMBRILS!

Per les lliçons apreses
que es vessen de claror,
per les lliçons d'uns "Mestres"
farcides d'il·lusió.

Que mai la llum no hi manqui;
al fons de cada cor,
que mai ningú no apagui
tan ferma germanor.

Estimo el nom de "MARE"
d'eterna fortalesa
Adoro el verb matern.
M'encisa la mirada.
Admiro el teu posat.
M'encanten tes paraules,
l'estil..., els sentiments...,
el bes més pur de Mare,
ton bleix fet sacrament.

Voldria fer paleses:

Ta flama en torxa encesa,
el gruix de la grandesa,
i els anys de serenor.
L'esperit de Mare i Mestra
i el doll d'ajut diví;
- però el vent em neguiteja
de pols que hi ha al camí.-

Voldria:

Mirar-te bé a la cara,
gaudir dels teus bonics,
trobar-me com a casa,
i clenxar ton front albi
Copsar els batecs de "Mare"
Besar-te com un fill!

Cantar-te com abans
i amb veu potent i clara
les gloses i corrandes
d'un temps, per mi; sagrat.
Reviure vella història
que avui ja és antigalla...
Xerrar més llarga estona...
- Tinc tant per verbejar!...

CAMBRILS:

Lliçó ets, i família
i avui; bella cançó
que canto dia i dia
guarnida de colors...

Vull dir-te altra vegada:
"Accepta'm tal com sóc!"
Permet que et digui Mare
I et porti dins del cor.

Ignasi Romeu
19 maig 2.007

El futur de La Salle està a les nostres mans, o a les mans de Déu?

G. Ramon Pascual i Reverter

Al llegir les estadístiques del nostre Institut fins a l'any 2037 vaig pensar en Gedeó, tenia un gran exèrcit, però el Senyor li digué: “portes massa gent”, “podríeu gloriar-vos dient que us ha salvat la pròpia força i no jo”. Sabem que dels 32.000 homes, al final en quedaren 300.

Pau en la 2a. Carta al Corintis diu: “Per tant, accepto de bon grat les febleses, les injúries, les adversitats, les persecucions i les angoixes per causa de Crist. Perquè **“quan sóc feble és quan sóc realment fort.”** (1Cor 12,10).

Vivim uns temps de gràcia en els que Déu ens parla amb veu forta i clara.

- ✓ Estic convençut que és així, la nostra **feblesa** ens fa més forts, perquè precisament així posem la nostra esperança en el Senyor.
- ✓ En l'evangeli de Marc Jesús diu: “De **pobres**, en teniu sempre amb vosaltres, i els podreu fer el bé sempre que voldreu” (Mc 14,7). Avui, a causa de la crisi social, tenim els **pobres** al costat nostre i Jesús en segueix dient: “Si vols ser perfecte, vés, ven tot el que tens i dóna-ho als **pobres**, i tindràs un tresor al cel. Després «vine i segueix-me»” (Mt 19,21).
- ✓ L'esperit d'aquest Institut és, en primer lloc, l'esperit de **fe**, que ha d'estimular als qui el formen a *no mirar res que no sigui amb els ulls de la fe, a no fer res si no és amb l'esguard posat en Déu, i a atribuir-ho tot a Déu*. L'Església ens convida a renovar-nos profundament en aquest Any de la **fe**.
- ✓ El Sínode de la **Nova Evangelització** ens envia el seu missatge: Trobada personal amb Jesús, l'escolta de l'Esclat, evangelitzar-nos a nosaltres mateixos i disposar-nos a la conversió... El Sínode demana als Ordes i Congregacions religioses que estiguin plenament *disponibles per anar a les fronteres geogràfiques, socials i culturals de l'evangelització*.
- ✓ La proposta 1 del 1r Capítol de Districte ens demana més **formació bíblica** que ens ajudi a realitzar una **lectura creient** de la nostra pròpia vida.
- ✓ ...

- ☞ La nostra petitesa, feblesa ens apropa a Déu?
- ☞ Vivim pobrament i per els pobres?
- ☞ Preguem amb insistència? Meditem en el nostre cor la Paraula de Déu? Deixem que l'Esperit actuï en nosaltres? Diem amb humilitat Senyor: “Crec, però ajuda'm a tenir més fe?” (cf. Mc 9,24).
- ☞ Estem disponibles per anar a les fronteres geogràfiques, socials i culturals de l'evangelització?
- ☞ Escoltem Déu que ens parla? Demanem a l'Esperit ens doni la força per viure tal com Déu ens demana?

Crec que Déu deixa l'Institut de La Salle a les nostres mans i ens diu amb veu forta i clara què hem de fer, perquè, aquesta obra que va començar La Salle fa més de 300 anys, duri mentre hi hagin pobres en el nostre món que no coneixen l'Evangel de Jesús.

CELTE 2013

1 de marzo al 31 de mayo

De una Crónica del CELTE

El 28 de marzo llegan los Hermanos que participarán en el CELTE 2013. Viaje con dificultades debido al tiempo inestable de nieve y lluvias. Pero contentos de encontrarse con viejos amigos y de conocer caras nuevas. Se respira buen ambiente, entusiasmo y ganas de empezar.

LOS NÚMEROS CANTAN: 19 celtistas + 3 del staff: Total 20 españoles i 1 portugués

Origen: 2 aragoneses; 1 cántabro; 7 castellanos; 1 catalán; 1 extremeño; 1 madrileño, 2 manchegos; 1 navarro; 1 portugués; 4 vascos.

Año nacimiento: 1935 (1), 1939 (2), 1940 (3); 1941 (4); 1942 (3); 1943 (3); 1945 (3); 1946 (1); 1947 (1).

Formación: Irún (3) - San Asensio (3); Cambrils (5) - Sant Martín Sesgueioles (4); Premià de Mar (3); Tejares (1); Arequipa (1); Honduras (1), Griñón (2) - Granada (1), Barcelos (2) - Leiria (2); Arcas Reales (2) - Bujedo (3); Monreal (5) - Pont d'Inca (6).

Jurisdicción religiosa: 19 del Distrito ARLEP (0 sector Andalucía; 3 s. Bilbao; 3 s. Cataluña; 3 s. Madrid; 3 s. Valladolid; 3 s. Valencia-Palma); 2 de Centroamérica

Trabajo: 19 HH. han trabajado en algún momento en España; 2 HH. han trabajado en Portugal; 6 HH. Están (2) o han estado en América (4); 3 HH. en África.

INICIO DEL CELTE el 1 de marzo. Se empieza la sesión con la oración “*Salmo de la Comunidad del CELTE recreada por el Espíritu*”. Seguidamente el H. Visitador Auxiliar de Catalunya, Josep Guiteras i Llimona da la **Bienvenida** en nombre del H. Visitador Jesús Miguel Zamora Martín y del suyo propio. Agradece al Equipo Directivo su disponibilidad: al H. José Manuel Ruiz Amadoz, Director cesante por motivos de salud; al H. Jaume Palom Izquierdo, nuevo Director del CELTE y al H. Luis Fernando Saz Montón, subdirector. Desea a todos los

Hermanos una buena estancia en Cambrils y que el curso de CELTE nos sea provechoso. Ofrece la “Casa pairal” Sant Josep a nuestra disposición y como nuestra propia casa.

Seguidamente el H. José Manuel Ruiz hace una presentación del curso con diversos materiales: aspectos prácticos a tener en cuenta; reparto de “empleos”... curiosamente no hay ningún ‘músico’ en el grupo.

TOMA DE CONTACTO CON LA CASA. Saludo a los HH de la **SAFA** en su comedor con presentación del grupo por el H. José Manuel. El **H. Ramon Pascual, Director General de la Casa**, conjuntamente con el H. José Luis

Gutiérrez, Subdirector General, reiteran estar a nuestra disposición y, nos informaron sobre las diferentes dependencias de la Casa y nos ‘presentaron’, mediante una fotografía de grupo, a los 14 HH. de su Comunidad.

También, por su parte, el **H. Santiago Peribáñez, Director de la Comunidad San Benildo**, acompañado del H. Subdirector de su Comunidad, H. Desiderio Pérez, nos explicaron las características de su Comunidad, auténtica enfermería del Sector. Nos fueron ‘presentando’ a los 16 HH. de su Comunidad y sus circunstancias. Asimismo, nos informaron sobre el personal de enfermería...

Finalmente el **H. Jesús Muñoz** nos presentó, mediante un power point, la situación de la huerta de la Casa Sant Josep, antes y después de la ‘gran’ reforma.

A las 19 h. se celebró en la capilla del CELTE, la **Eucaristía inicial del Curso**, presidida por Mn. Vidal. La motivación estuvo basada en las piedras preciosas perdidas y la parábola del sembrador. Como símbolo un saquito de trigo. En las ofrendas se hizo presentación de distintos elementos simbólicos. Se presenta el plan y el horario del curso, la fotografía de los distintos componentes del CELTE 2013 y saquitos de trigo, que posteriormente se repartieron en la comunión.

TOMA DE CONTACTO ENTRE LOS HH. DEL

CELTE. Se realizó con amplitud, sosiego escuchándose todos con sumo interés. Se emplearon para el efecto dos mañanas completas. Inició la presentación el H. Jaume Palom, como Director interino del CELTE. Hizo su propia presentación y la de los Directores de las dos comunidades de Cambrils. Seguidamente, cada cual, a partir de la ficha-currículo, fue comentando su trayectoria vital-profesional y su situación actual. La presentación fue amplia, lo que incidió en la creación de un clima fraterno y cordial entre todos.

El hecho de que el sábado por la tarde y el domingo fueran libres, permitió una mayor relación informal entre los Hermanos, así como reconocer los alrededores de la casa, del pueblo, de la Playa y también una visita y Misa en el Santuario de la “Mare de Déu del Camí”, patrona de Cambrils.

No pasó por alto el **cumpleaños del H. Jaume Palom** el martes día 5. Se celebró en la oración pidiendo por sus intenciones. Jaume nos obsequió con una Estrella de Fe. Al mediodía lo celebramos en la comida de fraternidad y brindamos con cava por su salud. La sabrosa repostería nos endulzó la sobremesa amenizada con cantos populares. Todo ayuda a sentirnos más y mejor comunidad.

CONFERENCIAS, del 5 al 8 de marzo, a cargo de Don **Enrique Martínez Lozano**, sacerdote secularizado, teólogo y psicólogo, (Guadalaviar, Teruel). Se centraron sobre los temas siguientes:

- **las relaciones intrapersonales.** ¿Qué hacer con los sentimientos? Síntomas de que estamos mal. Si estamos bien hechos ¿por qué funcionamos mal?

- **relaciones interpersonales:** conocer, aceptar y gestionar las relaciones desproporcionadas; el fenómeno de la sombra (el 'otro yo'), como clave de comprensión de las dificultades relacionales.
- **la dimensión de profundidad** (interioridad y espiritualidad). **Ser** oración: integral e integradora. Por la tarde **práctica de 'oración' en grupo. Formación de equipos de competiciones** y temas de interés.
- **la crisis como oportunidad.** La paradoja del crecimiento y actitudes para crecer en las crisis.

Después de cada charla siguió un animado diálogo con intervenciones muy interesantes de los celtistas y del 'charlista'. Ahora sólo queda poner en práctica los interesantes medios y remedios para mejorar **nuestra salud intrapersonal, interpersonal y transcendental.**

9 Sábado: EXCURSIÓN A MONSERRAT y SANT MARTÍ SESGUEIOLES

La jornada empezó con puntualidad 'alemana'. El Hno. José Manuel hizo la presentación del conductor, Don Xavier Font, antiguo alumno. Con un día espléndido, sol radiante y una temperatura primaveral, nos dirigimos a Monserrat, primero, y a Sant Martí Sesgueioles, después. José Manuel presidió la oración

matinal, no faltando el canto del Virorai. El H. Jaume Palom nos fue desgranando su acervo cultural a lo largo de todo el recorrido; explicando de manera minuciosa e INCANSABLE los lugares -pormenores (y por mayores)- por donde pasábamos y/o parábamos. Tarragona, el Vendrell, Vilafranca del Penedès, Matorell, pasaron raudos por la autopista. Borneamos Olesa y desde Monistrol iniciamos el ascenso al **Santuario de Monserrat** rodeando la santa montaña, ceñida por los olivos, símbolo de la PAZ. Al llegar al santuario vimos un interesante audiovisual. Después de la misa conventual y la foto de grupo ante la estatua del Fundador, marchamos por el Bruc hacia Calaf, comunidad escolar de San Jaime Hilario. Pronto divisamos el campanario y la torre del **Casal La Salle**. La comunidad, con el Hno. Director, Jesús

Morer, al frente, nos hizo, como corresponde, una acogida lasaliana y fraterna. Comida de amistad con la Comunidad.

Por la tarde paseo por la finca: Molí de la Roda, Valle del Silencio, Gruta de Lourdes,...

Al atardecer nos dirigimos a la leridana villa de Sant Guim y conectamos por la autovía Fraga-Barcelona, hasta Igualada. Pasada esta villa, estrenamos la carretera remodelada que conduce desde Manresa a Vilafranca del Penedès. Llegamos a Tarragona, divisando a nuestra derecha el acueducto romano de Ferreres. Por fin, de nuevo, con germana puntualidad, llegamos contentos y agradecidos a nuestra Casa de Sant Josep. Muchas gracias a todos los que colaboraron por su éxito.

10 domingo. Día libre. Un día primaveral permitió a los diversos grupos que se formaron dar interesantes paseos: playa, monte, parques,...

XÀLDIGUES

■ Jesús en el credo

Recitem, resem, força sovint, el Credo, el Crec en un Déu... ja sigui el text breu (dit dels Apòstols), ja sigui el més llarg (de Nicea). Em sorprèn (és una manera de dir!) que ni en l'un ni en l'altre, aparegui un mot, una clàusula, una frase, sobre la trajectòria o **activitat terrena de Jesús**, entre el naixement i la Resurrecció. *Nasqué de Maria Verge es féu home... patí sota el poder de Pilat... resucità.... Això sí, davallà als inferns...!!*

Per exemple, podria dir: **Mostrà predilecció pels humils i predicà el regne d'amor a Déu i al proïsme....** Cada u pot trobar alguna expressió incisiva i més afortunada, que podia haver enriquit el Credo, a nivell de cristià "de a pie".

G. Ramon Grau

■ Los jóvenes, por su nuevo lenguaje, hoy nos ayudan a descubrir los caminos de la nueva evangelización.

Los adultos debemos ayudarles a descubrir razones para vivir y razones para esperar.

Debemos compartir con los jóvenes un *rostro renovado de Dios* fruto de nuestra *experiencia personal y familiaridad con Dios*.

Que los jóvenes descubran la fuerza transformadora del Evangelio y que abran los ojos al mundo de todos los que sufren, los pobres, los que no tienen futuro....

SEGUIR AVANZANDO – COMPROMETERSE - ATENTOS AL EVANGELIO Y A LAS PERSONAS.

G. Felipe García

■ Diuen que els hindús només s'interessen pel cristianisme si hi troben contemplatius i no només gestors. A voltes ens costa unir l'espiritualitat i el compromís en l'acció. Cal que l'espiritualitat no anul·li el compromís i que el compromís no atempti contra l'espiritualitat. Es pregunta perquè hi ha espirituals poc compromesos i compromesos poc espirituals.

G. Jaume Pujol

■ El Capítol General va insistir molt en la interioritat i se n'ha pres cura arreu. "Sense una actitud serena, tranquil·la i pensada resulta impossible poder pregar... i estar contents i alegres en la missió", deia Lanza del Vasto. I Gandhi afegia que "la pregària és la clau que obre el matí i el cademat que tanca el vespre". Avui cal, i molt, el «*testimoni d'una vida autèntica*», però sense ostentació, i *visible per la senzillesa*. Jesús tenia impacte pel que feia més que pel que deia. El futur de l'Institut es consolidarà pel testimoni de vida. A la Circular 466 del Consell General, pàg. 60, se'ns insisteix en la pastoral vocacional. "*Quin preu estem disposats a pagar en el nostre actual estil de vida comunitària i en la nostra vida d'oració per atreure joves?*"

G. Jaume Pujol

DOS VIDAS, UN CAMINO

G. Felipe García Prieto

"Un hombre es siempre más alto que la montaña que escala", Sabiduría africana.

Nos sucede a veces que cuando organizamos la pastoral de vocaciones, tenemos que pensar en estrategias muy elaboradas y sorprendentes para que los jóvenes se interesen mínimamente por el tema. Ocurre que tenemos ejemplos vivos muy cercanos y somos incapaces de verlos para proponérselos a los jóvenes. Las cosas sencillas pueden, a la larga, resultar más interesantes.

Las últimas semanas han llegado a mis manos las biografías de dos Hermanos que muchos hemos conocido y tratado. Se trata del Hno. Alfredo Rojo y del Hno. César Pan. Alfredo falleció hace ya más de tres años, pero por razones diversas su biografía no pudo salir antes. Sin embargo César falleció hace menos de nueve meses y su hermano Servando, por iniciativa propia, ha sacado una pequeña biografía.

Yo he leído con mucho interés ambas biografías y se me ha ocurrido hacer una pequeña reflexión sobre estos dos Hermanos que conocí y aprecié. Me gustaría compartirla con vosotros.

Lo que más llama mi atención es la manera como ambos han vivido su vocación de HERMANOS. Los dos la han vivido intensamente, cada uno a su manera. África ha sido el medio en el que han vivido su vocación. Se dieron totalmente a la misión sin importarles la salud, las comodidades y otras cosas que consideramos esenciales. Ser HERMANO en África y su dedicación a sus gentes se convirtió en una pasión; vino a ser como la perla o el tesoro del que nos habla el Evangelio. Sin duda que tanto César como Alfredo hubieran podido hacer grandes servicios al Instituto quedándose cerca de sus familias, en su tierra, sin arriesgar la salud. Nadie se lo hubiera reprochado. Ambos manifestaron que, en caso de muerte, querían quedarse en África. Tales ejemplos, tan cercanos, nos interpelan con fuerza y hacen reflexionar, incluso a los que no comparten dichas decisiones.

Cada uno de ellos tuvo una infancia diferente. César, por desgracia, se quedó huérfano desde niño. Como Abraham, dejó su pueblo y se fue hacia Cambrils, muy lejos de su tierra. Sin duda que su hermano Servando y su "ángel custodio", el Hno. Marcos Alonso, hicieron que la separación fuera menos dura. Por el contrario, Alfredo nace en una ciudad, Palencia, va desde pequeño al colegio de La Salle, cerca de su familia. Cuando se va para ser Hermano entra en Bujedo, no lejos de la familia.

Sus circunstancias iniciales fueron bien diferentes, lo mismo que su carácter, pero ambos emprendieron un mismo camino: SER HERMANOS.

Nos cuentan de Alfredo que desde jovencito ya era bastante crítico con el sistema. Cuando algo le chocaba lo manifestaba claramente. Podemos decir que era un poco rebelde. En aquellas épocas era motivo para que fuera considerado "poco serio". Eso mismo le acarreó problemas a la hora de los capítulos de votos y le cayeron algunas "judías negras". Como él miraba hacia el horizonte, no le daba demasiada importancia a esas cosas.

Alfredo le encantaba todo tipo de música. También le gustaba cantar, leer, investigar, curiosear, divertirse, vivir la vida.... Hacía partícipes a los demás de su energía vital. Esto mismo le llevó a estudiar ciencias y a disfrutar estudiando y enseñando.

Cuando se fue a Guinea Ecuatorial su entusiasmo, su espontaneidad y su espíritu crítico hacia lo que consideraba injusto o poco coherente hizo que lo compartiera abiertamente con sus alumnos y que les hiciera tomar conciencia de las realidades que vivían. Todas estas circunstancias hicieron que Alfredo tuviera que salir "por piernas" de este país, pues había gente que pensaba que podría resultar peligroso para la juventud.

Alfredo tenía una relación sincera y directa con los que le rodeaban, en particular con los alumnos. Se interesaba por ellos, su vida, sus problemas, su futuro... Echaba una mano a los que más problemas tenían y a veces hasta les ayudaba económicamente de manera discreta. Estimulaba el espíritu crítico y la responsabilidad de sus alumnos, lo mismo que la originalidad y la creatividad.

En comunidad ponía siempre buen ambiente con un poco de "sal y pimienta". Tenía muchas ocurrencias que hacían reír y que a veces chocaban. Sabía "meterse" con algunos Hermanos yendo a los puntos "flacos" y algunos de ellos no dejaban de entrar al trapo. No creo que nadie se sintiera ni ofendido ni molesto con sus bromas.

La muerte de Alfredo fue una sorpresa para todos. Un año antes tuvo un aviso, pero no se lo tomó muy en serio. Pensaba que lo superaría como la vez anterior. Con todo él sintió de alguna manera que su final no estaba lejos, sobre todo cuando veía que no recobraba las fuerzas. La muerte le sorprendió en camino, a 150 km de Lomé.

César tenía un carácter muy diferente de Alfredo. Serio, tranquilo, respetuoso, discreto, a veces casi pasaba desapercibido. En momentos de tensión ponía calma y muchas veces prefería sufrir antes que ser causa de problemas en comunidad. Se tomaba la vida como algo que es duro, que hay que luchar y que hay que renunciar a muchas cosas. Todo esto con la mayor naturalidad del mundo. Era muy austero en la comida, en el vestido en el estilo de vida. Mientras hubiera gente que sufriera y lo pasara mal, él consideraba que no tenía derecho a "ciertos lujos" como la buena comida, el descanso, o las comodidades... Esta actitud le llevaba a estar muy cercano de las personas que lo pasaban mal, los enfermos, los ancianos, los niños sin escuela, los jóvenes en paro, los campesinos, ... es fácil comprender que César quisiera quedarse en África. Ni la enfermedad muy grave que sufría, ni los consejos de los amigos y superiores conseguían convencerle que se tenía que quedar en España.

Su mayor alegría fue cuando pudo regresar a Akwaba, con los niños de la calle. Esta pasión por África y sus gentes hizo que una enfermedad que le hubiera matado en poco tiempo, le diera una tregua de vida de 9 años.

A César también le gustaban las ciencias y era muy buen profesor. Los alumnos disfrutaban con sus clases y les transmitía las ganas de saber y el amor por la naturaleza. Por todos los sitios que pasó, plantó todo tipo de árboles y donde pudo impulsó la piscicultura. Quería que la gente tuviera para comer, para vender y para pagar la escolaridad de los hijos.

En su última etapa, cuando la enfermedad ya pudo más que él, siguió siendo un ejemplo para todos los que le rodeaban.

Tanto Alfredo como César nos han dejado un magnífico testimonio de lo que es SER HERMANOS HOY. Cada uno lo vivió a su manera y de forma original. Sus vidas nos animan a seguir en nuestro camino, a darnos sin miedo, a estar siempre dispuestos para servir a Dios en los más necesitados, los jóvenes y los niños. Incluso a dejar nuestras seguridades, a remar mar adentro, a correr ciertos riesgos, a no tener miedo de ponernos en las manos de Dios, a trabajar en su viña sin preocuparnos del salario que recibiremos.

***"Derrama amor por donde quiera que vayas.
No permitas que quien llegue hasta ti, se vaya sin ser más feliz"
Madre Teresa de Calcuta.***

LA SALLE Y LA FE

H. Santiago Temprado Ordáz

La Fe de La Salle no es de cualquier creencia, sino la Fe en Dios y en Cristo. Estamos celebrando el año de la Fe, propuesto por el Papa Benedicto XVI, porque la sociedad está necesitada de una nueva evangelización, que busca dar un renovado impulso a la misión de toda la Iglesia, para conducir a los hombres lejos del desierto, en el cual muy a menudo se encuentran en sus vidas a la amistad con Cristo que nos da su vida plenamente.

La Salle fue un hombre de Fe, con mayúscula, vivió la Fe con una continuidad ininterrumpida en su vida y con una profundización en toda sus actuaciones. Para La Salle, la Fe del hombre es fidelidad de Dios. Ante los rasgos de la situación y su perspectiva de futuro, la fe se siente interpelada porque la actitud ante el misterio de Dios no puede ser una abstracción intelectual. Nace en unas circunstancias concretas –familia, medio ambiente-, se desarrolla en una comunidad, vive en una sociedad, cuyos cambios suponen nuevos interrogantes para ella, si deseamos que sea verdaderamente adulta.

La fe es la respuesta del hombre a *la trascendencia, la entrega al Absoluto* que se le manifiesta más allá de lo tangible, *es la relación personal con Él*. Es una *actitud abierta y altruista*, que considera al otro como un sujeto, no como un objeto. El cristiano no tiene soluciones para todos los problemas de la sociedad, ni posee respuestas para todos los interrogantes del hombre. Pero su fe le lleva a compartir sus gozos y sus tristezas y le permite iluminarlos con una palabra de esperanza. La fe ayuda a *descubrir el sentido de la vida y profundizar en él* y ofrecerlo a todos los hombres. La Salle tiene dos expresiones personales, de cuño propio sobre la Fe: una es el *Espíritu de Fe* y otra es el *Espíritu del cristianismo*. El Espíritu de Fe resume el carisma y la espiritualidad del Hermano de las Escuelas Cristianas. Y el Espíritu del cristianismo resume el carisma y la espiritualidad del cristiano. En el 2º capítulo de la Regla describe con maestría y claridad el Espíritu de Fe, *que debe mover a los que componen la Sociedad de Hermanos a mirarlo todo con los ojos de la Fe, a hacerlo todo con la mira puesta en Dios y a atribuirlo todo a Dios*.

Los Hermanos animarán todas sus acciones con sentimientos de fe, y al hacerlas atenderán siempre a las órdenes y voluntad de Dios, que adorarán en todas las cosas, y por las cuales procurarán conducirse y regularse. El Espíritu de Fe se manifiesta en la Presencia de Dios. *Estarán lo más atentos que puedan a la Presencia amorosa de Dios, y cuidarán de renovarla de cuando en cuando; bien persuadidos de que, han de agradecerle todo lo que son y lo que tienen y no han de pensar sino en Él y en lo que les ordena, es decir, en lo concerniente a su deber y empleo*.

El logotipo de La Salle es la estrella de la Fe, con el lema *Signum fidei*, que indica la orientación de toda su vida y de toda su obra, en dirección a lo trascendente, a lo espiritual, a Dios.

En el Prefacio de los Deberes del Cristiano DC 1, la Salle nos dice que *debemos a Dios cuatro cosas: conocerlo, adorarlo, amarlo y obedecerlo. Conocemos a Dios por la Fe. Hay que creer en Dios y en Jesucristo y en todo lo que nos enseñó, tanto por sí mismo como por medio de su Iglesia, y profesar públicamente lo que se cree.* Y en el capítulo 1º del DC 1, nos dice: *Tener Fe es creer lo que se nos dice, y creer una cosa es conocerla sólo por el relato de otro, y asentir a él. Hay dos clases de fe, la fe divina y la fe humana. La fe divina es una virtud que mueve a creer con sumisión de espíritu y de corazón todo lo que Dios ha revelado, pues no puede equivocarse ni quiere engañarnos. La fe humana es la que induce a creer las cosas que declaran los hombres. Podemos equivocarnos al creerlas, porque los hombres incluso los más santos y los más sabios y los mas esclarecidos, son capaces de caer en el error y en la mentira.*

Hoy parece que no está de moda creer. Suena a ingenuidad o a cosa superada. ¿Qué es creer para La Salle? Es considerar una cosa como verdadera, en algo que parece obvio o evidente, es considerar posible o probable una cosa, es dar por cierta una cosa, es tener confianza en alguien o algo. Con respecto a la fe en Dios, no podemos tener varias fes o creencias, pues *la indiferencia, aparece en la medida, en que desaparece la diferencia, en nuestra fe o creencias.* Eso explica el indiferentismo y el pluralismo religioso.

S. Pablo a los romanos les dice: Si con los labios reconocemos que Jesús es el Señor y crees de corazón que Dios le ha resucitado de entre los muertos, serás salvado, porque la fe que nos hace justos la llevamos en el corazón, y la profesión de fe que nos lleva a la salvación la tenemos en los labios (Rom 10, 9) ¿Cuál es nuestra fe? Para La Salle, es la que profesamos en el Credo apostólico: *Creo en Dios Padre, creador del cielo y de la tierra, de todo lo visible e invisible. Creo en Jesucristo que se encarnó, nos anunció la Buena Nueva, padeció, murió y resucitó. Creo en el Espíritu Santo y su Iglesia y todo lo que nos enseña.*

La Salle explica en 36 páginas, todo este contenido de nuestra Fe en el DC 1, y en el DC 2, vuelve a explicar en 27 páginas, todo sobre la Fe, con preguntas y respuestas. En el CM, 5, explica en 17 páginas, las virtudes teologales y el símbolo de los Apóstoles. En el capítulo 7º, de la Guía de las Escuelas, menciona las oraciones que se hacen en la clase, los alumnos rezarán cada día el Credo de los Apóstoles, además del Credo de la Misa, como se indica en el Libro de Oraciones de las Escuelas Cristianas.

LA SALLE Y EL ROSARIO

H. Santiago Temprado Ordáz

La oración que con más devoción y frecuencia rezaba san Juan Bautista de La Salle es el *Ave María*, juntamente con el *Pater noster*. Esto explica su insistencia en rezar el Rosario y enseñarlo a rezar a los alumnos. En el capítulo IV de la Regla dice: *Ninguno de los Hermanos dejará de rezar todos los días el Rosario*. En el capítulo II de la Guía de las Escuelas dice: *Los alumnos que aprenden a leer, aprenderán en latín y en francés el Pater noster y el Ave María y aprenderán a rezar el Rosario por parejas. Para rezar el Rosario hay que recitar siete decenas*.

En la Instrucción 13 del DC 2, La Salle nos habla del Rosario, como una oración especial dirigida a la Santísima Virgen María, compuesta por *siete Pater noster, siete Gloria Patri y setenta y tres Avemarias, para honrar los setenta y tres años, otros setenta y dos, que según se cree, vivió la Santísima Virgen*.

San Juan Bautista de La Salle tenía una gran devoción a San Francisco de Asís a quien le dedicó la Meditación nº 173. Estos dos últimos párrafos indican que San Juan Bautista de La Salle, adoptó el Rosario del Seminario de San Sulpicio, o Corona Franciscana, de las Siete Alegrías de la Virgen María, que son:

Primer gozo. - El ángel Gabriel anuncia a María el Nacimiento de Jesús.

Segundo gozo. - María visita a su pariente Isabel.

Tercer gozo. - Jesús, Hijo de Dios, nace de la Virgen María.

Cuarto gozo. - Unos magos de Oriente adoran al niño Jesús en Belén.

Quinto gozo. - María y José encuentran al niño Jesús en el Templo.

Sexto gozo. - Jesús resucita victorioso de la muerte y se aparece a los suyos.

Séptimo gozo. - María es elevada al cielo y coronada como reina y primicia de la humanidad redimida.

La Coronilla franciscana está formada por las siete decenas, y en el apéndice que termina en el Santo Cristo hay tres Avemarias más, con dos padre nuestros, por el Papa y la Iglesia.

San Francisco desbordaba de amor indecible a la Madre del Señor Jesús, y celebraba la Coronación de la Virgen María, por la Santísima Trinidad, tras su Ascensión al cielo.

La Coronilla de siete gozos de la Virgen es una devoción franciscana que se remonta al siglo XV y está en el origen del cordón del hábito, con las cuentas para rezar el rosario.

San Francisco de Asís vivió entre 1181 y 1226, y pronto la mencionada Coronilla fue sustituida por el Rosario tradicional, divulgado por los dominicos de Santo Domingo de Guzmán, a partir de 1240.

En el siglo XVI, San Pío V instauró la fiesta del Rosario el 7 de octubre, aniversario de la victoria en la Batalla de Lepanto, donde las fuerzas cristianas derrotaron a los turcos que invadían Europa, atribuida a la Virgen, denominándola Nuestra Señora de las Victorias; además, agregó a la letanía de la Virgen el título de Auxilio de los Cristianos..

Como anécdotas, tanto la Virgen de Lourdes en su aparición de 1858, como la de Fátima en 1917, pidieron a sus aparecidos que rezasen el rosario. Gran parte de los papas del siglo XX fueron muy devotos de esta advocación, y Juan Pablo II manifestó en 1978 que el rosario era su oración preferida.

El Santo Rosario, del latín *rosarium*, *rosa*, *rosal*, es un rezo tradicional católico, que conmemora veinte misterios de la vida de Jesucristo y de la Virgen María.

En los monasterios se suelen recitar los 150 salmos en la Liturgia de las Horas, pero a los fieles que no eran sacerdotes ni monjes, al no poder seguir esta devoción, porque en su mayoría no sabía leer, se les enseñó una práctica más sencilla: la de recitar 150 avemarias. Esta devoción tomó el nombre de *salterio de la Virgen*.

A partir de la proclamación del dogma de la Inmaculada Concepción de María, por el Papa Pío IX el 8 de diciembre de 1854, en su bula *Ineffabilis Deus*, en La Salle se introdujo una sexta decena a las cinco de los misterios gozosos, dolorosos y gloriosos del Rosario, que dice así: *En honor de la Inmaculada Concepción, por las necesidades de la Iglesia y de nuestro Instituto, por las vocaciones y por los Hermanos ausentes*.

El 16 de octubre de 2002, el papa Juan Pablo II promulgó la Carta Apostólica *Rosarium Virginis Mariae*, en la que aprobó que se añadieran cinco misterios luminosos, a los misterios gozosos, dolorosos y gloriosos tradicionales.

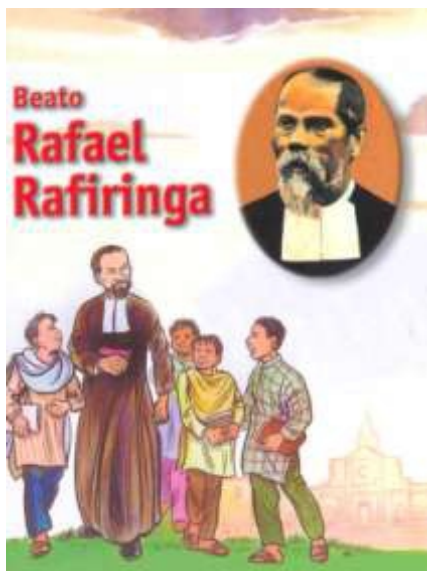

A imitación de nuestro santo Fundador, y siguiendo sus reiteradas recomendaciones, los Hermanos demuestran un gran amor y una devoción especial a la Santísima Virgen María, como nuestra buena Madre, como ideal de belleza y amor, a quien confiamos nuestras necesidades y proyectos, pues Ella está siempre a nuestro lado y nos acompaña en el camino del seguimiento de Jesús y de la Misión que se nos ha encomendado, de educar a los Niños y a los Jóvenes con ternura y firmeza, para que lleguen a ser buenos ciudadanos y buenos cristianos.

UNA CRIDA ATÍPICA (II)

Experiència missionera a Madagascar

G. Joan Sala i Coll

I altra cop la crida. Un any sense novicis i el Germà Superior que em demana si estava disposat a tornar a Madagascar, ja que el Gmà Visitador d'allà demanava ajuda. La tornada em costà. Vaig trobar un país molt empobrit després de 8 anys de socialisme marxista, amb altres mentalitats. Ara trobava el món encogit i els Germans amb una visió molt tancada de la nostra vocació. L'any d'estada a Analabe, en el Noviciat i Postulantat, varen ser moments intensos de dedicació, però també de lluita interior: aquesta manera de veure les coses, tancada en excés i d'imposar pràctiques d'altres temps als joves em provocà una forta tensió que es manifestà amb un zona facial (= herpes zòster facial). Em vaig qüestionar seriosament la meua estada a Madagascar. Però la Providència vetllava i el Visitador en acabar l'any, em proposà d'acompanyar al Germà Hilaire per fundar de nou l'escolasticat que feia 5 anys havia deixat de funcionar. A Soavimbahoaka, a Tana, on era l'escolasticat, m'esperava una altra cita. El Capítol precedent d'aquí, havia acceptat d'ocupar-se de les

noies que havien manifestat voler ser Germanes lasal·lianes. El Germà Hilaire, el Director de l'Escolasticat amb qui estava, n'era el primer responsable. Sovint tenien reunions en els nostres locals i per tant les anava coneixent. Jo acompanyava a un grup de noies més joves, les aspirants, que encara estudiaven. L'escolasticat només durava un any. Indicàrem la durada insuficient. La resposta no tardà a venir. Al final del segon any any el Superior General indicà al Gmà Hilaire d'anar a Abidjan per a fundar-hi un nou escolasticat per tota l'Àfrica francòfona, amb la creació d'un centre universitari de pedagogia religiosa. Es tracta del CELAF que ja coneixeu. Però a Tana, el projecte de formació de les noies que volien ser Germanes lasal·lianes continuava. I em demanaren de fer-ne la coordinació i l'animació. Era el 1990. Diferents Germans en fèiem el seguiment, ja que n'hi havia en diferents llocs. I és així que, de mica en mica, vaig estar implicat en aquesta fundació de les Germanes Guadalupanes de la Salle, que ara ja són unes 45. Les Germanes de Mèxic vingueren per una primera visita en el 91 i ja s'establiren aquí l'any següent. Eren 3 Germanes amb molt bona voluntat però només coneixien una mica el francès i evidentment res de la llengua i de la cultura d'aquí. Em tocà d'ajudar-les en aquests moments claus de fundació i també en la formació de les postulantes i més endavant de les novícies. Quina joia veure com a poc a poc han progressat amb una gosadia evangèlica evident. Molts Germans les han ajudat en particular el Gmà Jaume Pujol. En l'actualitat, 20 anys després de llur arribada, ja són més de 45 Germanes i

tenen 6 escoles, 3 d'elles fins a la secundària, i tota la formació completa. Ara tenen pendent una sol·licitud molt avançada de fundació a Ruanda i l'extensió d'una escola seva per fer-ne un liceu agrícola (seria el quart en tota l'illa). Un problema queda pendent : com poder acollir les més de 15 o 16 novícies que, si Déu vol, seran l'any que ve en el espai tan petit que tenen? Les Germanes viuen amb molt poca cosa, però la

seva alegria i generositat és contagiosa. Una d'elles, de l'illa veïna de Sainte Marie, fa la catequesis en la nostra escola.

Una segona missió em va sorgir d'una manera inesperada, fruit del saber mirar. Mentre estava a l'escola

secundària Sainte Famille, a Tana, amb més de 2000 alumnes, em vaig adonar que els professors de religió treballaven molt sols. Els vaig invitar a fer trobades informals per tal de compartir l'Evangelí i les inquietuds. En sorgí un bon grup que s'estengué a les tres escoles de la ciutat que esdevingué el grup dels Signum Fidei. Començarem en ser creatius en l'animació espiritual de l'escola, i proposarem activitats d'alfabetització i reforç escolar en un barri veí, Anosibe, al centre de la ciutat, barri en formació de pures barraques sobre uns aiguamolls insalubres. Entre altres activitats hi havia els camps de treball de les grans vacances, durant el nostre hivern. Hi convíem alumnes grans i

professors, els futurs Signum Fidei. Més endavant vingueren també els Germans i voluntaris de Catalunya. Això també fa vint anys que dura, però ara ja tenen un Centre de Promoció Social per a jovent d'aquests barris pobres. Una altra comunitat Signum Fidei va néixer l'any passat a Ambositra. I ara estem agermanats amb la comunitat Signum Fidei de Barcelona, que són els nostres germans grans.

La tercera missió que ha sorgit és la de fer de restaurador. Això va començar també a la Sainte Famille, de Tana, on m'encarregaren de l'economia de l'escola. Avesat de veure les escoles tan polides de Catalunya vaig intentar amb els medis que teníem, de millorar aquesta escola i fer-la més agradable. I això es veu que va agradar, ja que després m'han confiat tres altres escoles (Stella Maris, Saint Louis d'Ambositra i l'actual de Faravohitra) per a restaurar-les i donar-les

una nova empenta. Les tres molt diferents. La primera de 2000 alumnes i grans espais amb vegetació exuberant que ho envaïa tot. La segona que, de 1200 alumnes havia passat als 500, tota en desnivell i molts desperfectes. I la tercera l'actual que em feia llàstima de veure-la quan de vegades en anar a Tana passava al costat. La primera cosa a la que em dedicava era crear un equip educatiu amb ganes de transformar la situació i de donar nova vida a l'escola. I gràcies a Déu, els benefactors no ens han fallat. Entre ells citaré PROIDE, PROYDE i

MANOS UNIDAS, A poc a poc les escoles s'han anat transformant, unint senzillesa, creativitat, bellesa i pragmatisme i això ha creat un nou ambient en les escoles. La majoria de les coses les he anat transposant, amb creativitat, del que veia entre vosaltres. En paral·lel a aquesta tasca voldria senyalar el servei entre els nens pobres o molt pobres de cara a llur educació que fem amb els Signum Fidei. És un servei de beques per ajudar a aquests nens o joves a què puguin seguir en bones condicions llur escolaritat normal o universitària. Sense aquestes beques la majoria no aniria a l'escola. Hi ha tot un grup de tutors en un gran nombre d'escoles de la missió, i en particular, però no exclusivament, en les escoles lasal·lianes. Les 500 beques nominals permeten l'escolarització de més d'un miler d'alumnes pobres, a més dels 27 que fan estudis universitaris. Els veritables promotors de tot això és l'equip de PROIDE BAGES que són un do de Déu.

I per acabar amb Maria voldria cantar un càntic de lloança a Déu per tot el què ha obrat en mi en aquests 50 anys de vida religiosa, que aquí solem celebrar. 50 anys sentint-me portat per Déu, pels Germans i un estol d'amics i col·laboradors.

UN DECENIO EN EL CARIBE (II)

G. Félix del Hoyo

En la **República Dominicana** los Hermanos celebraron hace un par de años el 75 aniversario de su llegada al país y despliegan principalmente su actividad en tres ciudades: la capital Santo Domingo, Higüey al este y Santiago de los Caballeros al noroeste. En cada una de esas ciudades sostienen dos instituciones educativas: un colegio para una relativa clase media y una escuela-liceo, subvencionada por el Estado, para las clases populares. Los Hermanos que las regentan, tanto en Santiago como en Higüey, residen en una misma comunidad, mientras en Santo Domingo forman dos comunidades distintas. Cada una de las comunidades consta de cuatro o cinco Hermanos, siendo seglar el resto del cuerpo educativo de cada Centro. En cuanto a su origen, los Hnos. en la Rep. Dominicana presentan todo un mosaico de nacionalidades. Sobre un total de 21 Hermanos, 7 son de nacionalidad dominicana, 6 cubanos, 3 españoles, 2 mexicanos, 1 colombiano y 2 haitianos. De ellos, 5 son de votos temporales y, de los restantes, más de la mitad han superado la edad de la jubilación.

Al margen de esas obras educativas tradicionales, cuenta también el Sector con dos otros centros: 1). El Centro Pastoral De La Salle, en Jarabacoa, localidad vecina de Santiago, con posibilidad de albergue para un centenar de personas, para uso de convivencias, ejercicios espirituales u otras reuniones, ya sea de nuestras propias obras educativas o de otras instituciones. 2) El Centro de la Juventud y de la Cultura, (CJC), iniciado hace unos 25 años, en el Barrio Nuevo de Cienfuegos, en la ciudad de Santiago, obra de rehabilitación y formación de la juventud necesitada o abandonada, confiada a los seglares bajo la dirección de un Consejo Directivo y la supervisión de los Hermanos, con un abanico de actividades, tales como talleres de capacitación varia, reuniones semanales de alcohólicos, cursos de alfabetización, competiciones deportivas, grupo “campesinos sin tierras”, seminarios de salud y enfermería, cursos de Informática-Infotep, etc.

La Salle-Puerto Rico recibe el premio de excelencia académica otorgado por la UNESCO

En **Puerto Rico** tenemos dos obras educativas: el Colegio De La Salle, en Bayamón, y la Escuela Católica De La Salle, en Añasco, originariamente pertenecientes a los distritos de América del Norte y cedidas en 1961 a los Hermanos cubanos exiliados tras la revolución de Castro, entrando a formar parte del Distrito de Antillas. Dichas obras se hallan dirigidas por sendas comunidades, de tres Hermanos la primera y dos la segunda, siendo seglar el resto del cuerpo educativo en cada una de ellas.

Finalmente, la misión Lasaliana de **Haití**, como queda señalado más arriba, debe su origen a los Hermanos del Canadá francófono, quienes concentraron su acción sobre todo en la Isla de la Tortuga, más necesitada de centros de enseñanza primaria, añadiéndose posteriormente un centro de segunda enseñanza. Al mismo tiempo los Hermanos promovieron desde un principio el apostolado vocacional, gracias al cual el sector cuenta actualmente con unos veinte Hermanos haitianos, de los cuales

la mitad todavía en formación y los demás distribuidos en cuatro comunidades: una en la Isla de la Tortuga, que atiende un colegio y controla cierto número de escuelas primarias confiadas a los seglares; dos en Puerto de Paz, a saber, el Centro De La Salle, para la formación de los aspirantes y postulantes y la Comunidad de Fátima que atiende una escuela primaria y la supervisión de una Escuela Profesional del Estado; y finalmente, dos en Puerto

Príncipe, a saber, el Escolasticado, y la Obra Educativa que acaba de iniciarse en septiembre último con la sección primaria y que abarcará desde la maternal hasta el bachillerato, siendo fruto de la aportación lasaliana

atención el acentuado sincretismo reinante en la población. En una publicación especializada leí que

bautismo cristiano entre sus ritos de iniciación.

internacional tras el terremoto que asoló el país hace tres años.

Desde el punto de vista religioso, llama la

si le preguntas a un haitiano cuál es su religión, casi un cien por cien te dirán que es cristiano y un noventa por cien que es vudú (religión animista africana), indicando así una especie de sincretismo entre ambas religiones, abiertamente declarada la primera y veladamente la segunda. Como detalle de este fenómeno, baste mencionar que la versión caribeña del vudú incluye el

NOTA. Son fotos de los terremotos de Haití y la última del antiguo nuestro Colegio de El Vedado, de Cuba.

La meva experiència africana (I)

G. Antoni Baqueró i Coll

LA MEVA EXPERIENCIA AFRICANA

L'estiu 1984, amb el grup de cooperants dels Districtes de Barcelona, Bilbao i Andalusia, vaig fer la meva primera experiència africana.

El Gmà. Fernando Izaguirre, Director de les escoles catòliques del Nord del Togo, va organitzar, amb els cooperants, uns cursos de Matemàtiques, Pedagogia i Psicologia, per a un nombrós grup de mestres. Els Professors d'aquest curs el vàrem formar els Gns. Josep Mestres, José Ramírez, Benigne Bóveda i jo mateix.

**Grup de Professors que assistiren
als cursos de formació**

Aquesta formació de mestres tingué lloc també l'estiu del 1985. Tant en el primer com en el segon curs, que tenia lloc pels matins, dedicàvem les tardes en els projectes de construcció, al voltants de Tami, que duïen a terme els altres cooperants del grup.

També, els 4 Germans només tinguérem l'oportunitat de dur a terme uns treballs de condicionament de sales que, en un gran projecte d'estiu, els Germans del Districte de Bilbao havien realitzat el 1983 al poblat de Kpana. Es tractava de la construcció de locals per

a la formació de la gent del poblat i poblats veïns i, en especial, la formació per a la promoció de la dona. Kpana està situat a uns 20 Km de Dapaong

El contacte amb els mestres, les persones que col·laboraven en les construccions dutes a terme pels cooperants i amb la gent, que tot sovint teníem pels voltants de la casa de Dapaong on residíem, ens va copsar prou per tenir una idea de la vida senzilla i pobra de les persones que habitaven el Nord del Togo.

Els dissabtes per la tarda, ens visitaven els que treballaven a Tami. Teníem junts la missa i després el sopar. El diumenge, nosaltres anàvem a Tami per compartir la pregària, dinar i una llarga sobretaula amb cants i algunes visites als poblats propers a Tami.

Ja al tornar del primer projecte, en el 1984, vaig demanar al Gmà Diumenge, Visitador, per anar a treballar a l'Àfrica. Em va contestar: no pas aquest any; en el proper estiu hi pots tornar i després, ja veurem què diu el Consell de Districte.

El Consell de Districte del mes de febrer de 1986 va donar el vist i plau per tal que pogués dur a terme el meu desig de col·laborar en l'obra dels Germans a l'Àfrica.

El 13 d'agost arribava a Abidjan. El Gmà. Visitador Auxiliar, Gmà. Manuel Plumed tenia la seva residència amb els Germans Escolàstics quan estava a Abidjan. En aquells dies el Gmà. Saturnino Gallego donava un curs sobre el Fundador als Germans en període de formació.

Grup d'alumnes del primer any, en els jardins de la residència dels Germans, on tingué lloc el primer. Curs. Un jove enginyer va fer de monitor durant tres mesos.

Al dia següent, de bon matí, ens dirigim cap a la ciutat de Daloa situada a uns 600 Km. d'Abidjan. El Gmà. Saturnino, ens feia de guia. Era

el seu primer viatge per aquelles terres, però la seva informació era precisa, extensa i amena. Semblava com si hagués fet moltes vegades el trajecte. No solament preparava acuradament les classes, sinó que preparava també amb detall els seus viatges.

La ciutat de Daloa, d'uns 300.000 habitants i centre del cultiu del cacau (Costa d'Ivori és el primer productor), tenia un col·legi d'un gran prestigi en tot el país. Problemes interns decidiren, als Germans du Sacré Coeur, congregació canadenca, de deixar el centre en mans de l'Estat.

El Sr. Bisbe intercedí, prop del Gmà. Superior General, per tal que els Germans de La Salle es fessin càrrec del centre. En aquell moment tenia uns 4.000 alumnes amb més de 600 interns. El Districte Central no va considerar convenient prendre una decisió tan complexa i va prometre al Sr. Bisbe la presència de tres Germans en aquest col·legi.

L'actuació dels tres Germans era bastant limitada i amb poc camp d'acció. Davant la manca de centres de formació per al jovent es va pensar en crear una escola, que podríem dir "d'Arts i Oficis", en la que els alumnes que hi tindrien cabuda, serien els joves entre 18 i 22 anys sense cap formació ni estudi. L'objectiu era preparar-los per a un ofici de manera que ells mateixos poguessin obrir un talleret per guanyar-se la vida. Les gestions del Sr. Bisbe davant l'ajuntament donà com a resultat la concessió d'uns terrenys d'unes 9 Ha. a la sortida de Daloa en el poblat de Gbokora.

Tot seguit es posar en marxa la construcció amb la ajuda econòmica del Districte Central i els recursos dels que disposava la Comunitat. Tres dels seus membres cobraven de l'Estat, com a Professors de l'institut, un sou que els permetia disposar de recursos suficients per aportar una bona part de les despeses per a la construcció. Era l'any 1984 quan s'iniciaren les obres.

De la meva vivència a Daloa en faré un resum en un altre número de PAX

Mis 37 años de estancia en el Perú

G. Josep Ribera i Alsina

Llegué al Perú en el 1970 invitado por el H. Noé Zevallos, Visitador del Distrito del Perú, cuando visitó el Colegio Bonanova. Por lo tanto he estado allí durante 37 años, ya que hubo un intervalo de casi 5 años residiendo en Cataluña, con motivo de la enfermedad terminal de mi madre. Y fue precisamente cuando acababan de llegar al Perú los Hermanos Abraham Royuela, Máximo Sagredo y Joan Farrés, que ya encontré en la comunidad de Abancay; se puede decir que éramos una “colonia religiosa” del Distrito de Catalunya. El Opus Dei llevó a Abancay a varios de sus miembros entre ellos el Obispo Enrique Pèlach (antiguo alumno de La Salle Girona), y otros sacerdotes catalanes. Monseñor Sala Ribera, también catalán, sucede a Monseñor Pèlach como obispo de Abancay. En Abancay había, en el año 1970, una ESCUELA NORMAL DE FORMACIÓN DE MAESTROS DEL MINISTERIO DE EDUCACIÓN DEL PERÚ, con la dirección concertada con los Hermanos de La Salle, que habían inscrito sus títulos pedagógicos, perfectamente revalidados en el Perú.

El primer Hermano lasaliano peruano que llegó a Abancay fue el H. Guillermo Dagnino, políglota (habla francés, inglés, italiano y chino). Fue secretario del obispo de Abancay, que después pasó a ser el obispo castrense del Perú y ambos pastoreaban sobre soldados peruanos y sus opositores, los maquis guerrilleros del SENDERO LUMINOSO. Éstos a pesar de sus actos criminales contra la población campesina, tenían fama de progresistas, adquirida gracias a la IZQUIERDA INTERNACIONAL, en la que había muchos europeos y gringos entre sus filas. Al caer prisioneros eran intercambiados con soldados prisioneros peruanos. Las potencias que defendían la Guerra Fría apoyaban mucho a estos senderistas internacionales. En todo esto intervino providencialmente el H. Guillermo Dagnino, que podía mediar por su capacidad de políglota y a favor de los sencillos soldados peruanos.

Geográficamente Abancay es un estrecho valle andino rodeado de “nevados” de más de 5000 metros sobre el nivel de mar. Esta comarca se llama Apurímac, y en ella los Hermanos fuimos propietarios, por cesión de un cacique de un “caserío” de 40.000 Ha, que abarcaba todos los climas desde las nieves perpetuas hasta los bosques y praderas tropicales a menos de 1000 metros sobre el nivel del mar. Los campesinos, como aparceros, criaban alpacas (llamas), vicuñas que formaban grandes rebaños. Esta finca fue expropiada por el Estado peruano, que la entregó a los campesinos, según tradiciones de propiedad comunal andina. El antiguo “hacendado –cacique” había hecho una gran colección de pinturas cuzqueñas que no podían ser sacadas del Perú. Su fortuna procedía de la destilación de la caña de azúcar para obtener el preciado licor “cañazo”, que tenía una gran circulación por todo el Perú.

Cada cerro está culminado por una enorme cruz de madera de más de 20 metros de altura, sin un clavo para no atraer los rayos. Son frecuentes las romerías o peregrinaciones con celebraciones de cantos y danzas muy animadas y vistosas, que dan fe de la gran alegría de su religiosidad.

Hay un lugar especial en la cordillera peruana donde los primeros misioneros españoles pusieron Tres Cruces (denominado un calvario entre quéchuas). Aquí bendecían las almas de tantos «mitimaes» (quéchuas castigados y muertos) por no pagar tributo al Inca. Estas cruces miran un extenso territorio hasta el océano Atlántico. La salida del sol, de sus coloreados rayos, se demora horas porque hay una enorme capa de nubes sobre toda la Amazonía y sólo finalmente aparece el sol, como saltando entre nubes de colores, lo cual es celebrado por los turistas. El despeñadero, que baja desde las Tres Cruces, es recorrido por un peligroso camino que está rodeado de murallas de calaveras de tantos *mitimaes* muertos.

Esta mi primera comunidad peruana de Abancay estaba dentro de una hacienda colonial del siglo XVI y allí funcionó la Escuela Normal de profesores varones y a donde ya habían llegado los Hermanos Abraham Royuela, como Director y profesor de humanidades del Seminario Diocesano y el H. Máximo

Sagredo, profesor de Ciencias conmigo. Las Hermanas Dominicas tenían la Normal femenina hasta que se fusionaron las dos Normales, siendo el Director de la Normal mixta el H. Abraham. El H. Máximo tenía proyector de cine de 16 mm. que le permitía proyectar documentales en el patio de la Normal, si no llovía. Pero si llovía el Párroco abría la Catedral “recién construida” por el obispo Pèlach.

En América hay una gran colaboración dentro de la Iglesia entre grupos de laicos, como los Catequistas de Jesús Crucificado y María Inmaculada y los miembros de Signum Fidei, que tuvieron un gran crecimiento gracias al H. Manuel Olivé.

Por mi parte, también estuve en la comunidad que se estableció en Puerto Maldonado, con dos Hermanos, en plena selva amazónica, en la región de Madre de Dios. Nosotros, como Hermanos titulados por el Ministerio de Educación peruana, podíamos dar títulos de profesor a los salidos de una Escuela Normal del obispado, que era como filial de la Escuela Normal de los Hermanos de Urubamba. Para ello debíamos procurarles dos semestres de capacitación. Cuando pasé al Cuzco mantuve contacto con esta obra pedagógica y pastoral de los obispos peruanos, sobre todo, desde el Instituto Superior Pedagógico y Tecnológico de Urubamba. Con la ayuda del H. Miguel Nierga (catalán) pude poner un laboratorio de física, química y un campo experimental de botánica. Ahora el H. Javier Miranda ha montado unas verdaderas industrias piloto: cárnicas, de conservas, de embutidos, de mermeladas y de productos lácteos, que son muy apreciados en los hoteles turísticos del Valle Sagrado. En Urubamba me movía en bicicleta por ser un valle llano y pude organizar algunas carretas jaladas (tiradas) por burros, bueyes o caballos. Si alguien quiere ir al Machu-Pichu, lo barato es viajar en autobús desde Cuzco a nuestra Comunidad de Urubamba (2 horas), y 15 Km. más abajo, en Ollantaitambo, podrá tomar el tren de campesinos que va a Machu-Pichu y que procede del Cuzco con turistas. En dos horas llegará a la estación correspondiente al Machu-Pichu.

Estuve durante dos años en la comunidad de Hermanos españoles de Requena trabajando en un Instituto Superior Pedagógico y Tecnológico. Toda la selva peruana es un aguajal (inundada) donde no se pueden construir carreteras y todo el transporte es fluvial. Desde Iquitos a Requena se viaja por lancha durante unas 15 horas, lo cual depende de la cantidad de agua que lleva el río Ucayali, ya que permite acercarse, más o menos, a las orillas cuando tiene mucha agua, pudiendo acortar distancias porque si falta agua debe navegar por el centro del río, dando más vueltas.

Los dos años que estuve en Lima los pasé en el Escolasticado y Postulantado. Los Hermanos formandos pertenecen a familias muy religiosas, pero tienen dificultad en superar un sentido mágico de la religión. Para ello, es necesario profundizar en estudios de humanidades compensados por otros de ciencias religiosas. En el Escolasticado éramos tres Hermanos: el H. Director, el Ecónomo y yo mismo, que tenía responsabilidad sobre sus estudios. Los Escolásticos, alrededor de 10, eran muy cariñosos y estaban atentos a todas las observaciones que se les daban, aunque, en verdad, era yo el que me sentía como arrastrado por un mundo de conformismo que no resistía la contradicción. Entonces yo los veía poco preparados para estar a solas con Dios. Los escolásticos tenían tres años de permanencia en el Escolasticado, pero por necesidades del Distrito podían acortar este tiempo y pasar a formar parte de comunidades con obra educativa. Últimamente se han retirado bastantes de ellos y ellos dicen que no es por enamoramiento, pero les faltaba vida interior y, de hecho, parecen no poder resistir una dirección espiritual exigente.

Estuve en una comunidad perteneciente a los «100 +» que se formó de Hermanos españoles en la Selva del Perú, en Requena durante dos años. Nos dedicábamos a la dirección de un Instituto Pedagógico y también a un Centro de Formación Laboral en carpintería, electricidad y albañilería. Había una gran finca agrícola en la que yo pasaba mucho tiempo junto con los ingenieros agrónomos que planificaban cultivos tropicales. Una de las dificultades del campo en esa zona es el transporte porque no tienen carretas jaladas (tiradas) por animales, que son las únicas que pueden transitar a través del barro, aunque están empeñados en usar triciclos con motor de motocicleta, a cuya reparación se dedicaron dos Hermanos peruanos, muy expertos en motores para embarcaciones y motocicletas.

Finalmente, debido a mi estado de salud recibí la invitación de regresar a Cataluña, donde me he sentido muy bien acogido desde el primer momento y cerca de mi familia, que me visita semanalmente. Por todo ello doy gracias a Dios y los Hermanos.

Requena

Zapallal

Abancay

Urubamba

Lima

Arequipa

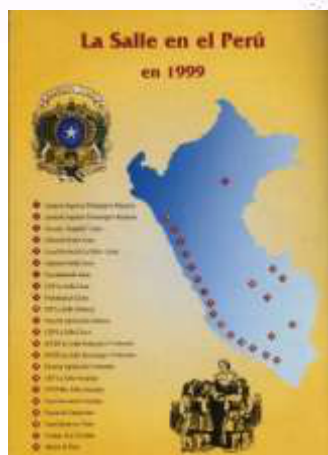
Cuzco

EL

GERMÀ

JOSEP
RIBERA

AL PERÚ

Des de la República Dominicana

G. Raül Calvo Garcés del Garro

Benvolguts Germans: El Gmà. Jaume Pujol m'ha invitat a escriure unes paraules a propòsit de la meva permanència a la República Dominicana. Ho faig molt content tenint en comte l'ajut que sempre he rebut del Districte.

Rebent el Sant Pare com a Mestre de Cerimonies de la Catedral d'Higüey

Ja fa 33 anys que vaig deixar el Districte per arribar a les platges antillanes amb la finalitat de donar un cop de mà als Germans i les obres socials d'aquest indret. Aleshores formaven un Districte (Antilles) constituït per les comunitats i obres escolars de República Dominicana i Puerto Rico.

El 1989 es va poder tornar a Cuba obrint una comunitat a L'Havana i poc després una d'altre a Santiago, a la part oriental de l'illa; res d'obra escolar, només orientació i ajuda al jovent.

El pas dels anys s'han fet sentir en el personal, doncs bastants Germans que vaig conèixer en aquell moment, han trobat ja el premi dels seus esforços i molts d'ells lluny de la seva pàtria, Cuba.

En el moment d'arribar a la República Dominicana, el Districte el formaven uns 40 Germans, una bona part cubans exiliats per les lleis castristes i uns 4 ó 5 dominicans. Actualment al Sector República Dominicana i Puerto Rico som: 5 cubans, tots passats d'edat, 4 dominicans tots en actiu, 3 d'Espanya (Valladolid, País Basc i Catalunya), 1 colombià, 1 equatorià i un argentí. Aquesta pluralitat de nacionalitats és deguda a les indicacions que la RELAL va donar en tornar La Salle a Cuba i calia ajudar entre tots el Districte, doncs va ésser una disposició de Roma.

El 4 de Gener 2008 ens vam integrar al Districte de Mèxic Sud, constituint el nou Districte Antilles-Mèxic Sud, i sort en tenim doncs rebem ajuda de personal. De fet, mica a mica, ens intercanviem fins i tot el Visitador Auxiliar, que ara és el Germà Pedro Orbezua, del País Basc, que porta amb nosaltres 23 anys.

Parlant de la meva persona us diré que quan vaig arribar-hi el 2 d'agost del 1980 em van destinar a una escola popular que tenim a Higüey, fundada pel primer bisbe de la dita diòcesi. Hi vaig restar-hi durant 8 anys. Lloc, en aquell moment, meravellós per l'indret, la gent i els alumnes. Malgrat la influència del turisme de platja (les platges són més que boniques) encara la gent respon, malgrat hi ha qui es van enriquir amb la venda dels terrenys de platja portant també el tràfic de les drogues.

El 1988 vaig aterrar al Col·legi Dominicano de la Salle a Santo Domingo, 10 anys seguits hi vaig ser-hi, per arribar per primera vegada al Col·legi La Salle a Santiago (segona ciutat de la República). A la volta de 4 anys, uns altres 4 de nou a la capital com a Director, per finalitzar novament a Santiago, on hi porto ja 7 anys seguits treballant amb el finalistes (17 anys), com a

Amb el Vice-President de la República Dominicana

professor d'Educació de la Fe, Art i Filosofia. També sóc catequista dels prefinalistes i del jovent que es prepara per el Sagrament de la Confirmació.

En resum, tenim al nostre sector de República Dominicana i Puerto Rico (el Districte Antilles-Mèxic Sud dividit en 4 sectors: Mèxic, Cuba, Haití i Rep. Dominicana i Puerto Rico): 3 col·legis, 5 obres populars (4 a Rep. Dominicana subvencionades per l'Estat), una escola portada per antics alumnes i assessorada per un Germà, un Centre en un barri perifèric de Santiago i un dispensari a la Capital Santo Domingo.

Bateig d'un meu fillol de Baptisme

Potser alguns Germans es demanin perquè no he tornat abans al Districte. M'ho he preguntat moltes vegades intentant trobar resposta amb diàleg oracional amb el Crist. Sempre m'ha semblat que el lloc, ara per ara, per la meua missió és a on sóc. La idea de fer quelcom pel bé dels altres en aquesta terra, que no coneixia, m'ha retingut tots aquests anys.

Nostre bon Pare Déu em va dirigir fins aquí i penso que en tant no trobi un altre indicació i les forces m'ajudin, hi restaré, sempre obert i atent a nous camins i possibilitats. Em cal pregària i discerniment. Hi confio en les vostres per a la meua persona.

Amb molt afecte i el millor record de tothom,

G. Raül Calvo

Professores de l'Escola d'Higüey

Darmi Rafael, fillol de Confirmació

En una catequesi

Comunitat Cristiana ÁGAPE

SANTORAL ALS CARRERS DE FIGUERES

G. Jesús Núñez Caballero

És curiós transitar per la ciutat de Figueres, la capital de l'Alt Empordà. Es dona un posat de ciutat històrica, ben plantada a la falda de la muntanyeta del Castell-Fortalesa de Sant Ferran, San Fernando per als clàssics. Mitjana ciutat d'uns 50.000 habitants, amb més de quaranta països incorporats i registrats.

Camines i et trobes inesperadament amb persones africanes, asiàtiques, americanes... Quan paseo pels carrers, la meua composició de lloc es fa una mica confusa. On em trobo?

Ciutat oberta als quatre vents, de tradició republicana, monàrquica, democràtica i liberal. Tots els aires entremuntanats l'han deixat una escletxa gravada a la pell de figuera, a l'antiga Juncària.

La Rambla, columna vertebral i centre neuràlgic de trobades i celebracions o simplement lloc de pas, vorejat de cafès i tertúlies, parteix el cor de la ciutat. Posant-nos al seu cap, sobre les seves aigües soterrades, direcció Vilatenim, ens trobem amb dos sectors de la ciutat ben definits: a la banda esquerra, la zona més comercial, la més antiga, presidida per l'emblemàtica parròquia de Sant Pere, l'Ajuntament, el Teatre-Museu Dalí, i a la banda dreta, l'extensió principal de la població, també molt comercial, amb la parròquia de la Immaculada-Sant Pau, la segona construïda a la dècada dels '60, i la demolida antiga església de Sant Baldiri, avui plaça Catalunya o de la Font Il·luminosa.

A ambdós costats de la Rambla, els carrers de tota mena ostenten a les seves plaques indicadores noms topogràfics, personatges de la ciutat i 'santedat' universal. Aquesta és la que crida l'atenció, sobretot en carrers contigus en zones d'expansió de la població. Com passa sempre, això de "a rey muerto, rey puesto", també es dona en el nomenclàtor dels carrers d'arreu. Moviments polítics, socials, religiosos, ecològics... donen peu a fantasiar o homenatjar les ideologies, els sentiments, la natura... Noms de molts carrers desapareixen per sempre, d'altres tornen al mateix lloc o en un altre indret. Els esdeveniments porten la batuta en aquest concert ciutadà, a vegades desconcertant. En concret, els carrers dedicats als Sants, i alguns amb la seva imatge en acurada fornícula, si bé no gaire neta, sembla que es van respectar, amb pros i contres, en les

diverses reposicions de carrers. Daten, molt possiblement, dels segles XIX-XX, temps convulsos però de certa inflació religiosa.

Anoto per curiositat el santoral de la nostra ciutat de Figueres. Respectant els dos marges de la Rambla, en la part corresponent a Sant Pere, tenim els carrers: Sant Celi i Rústic (fills de Figueres), Sant Pere, Sant Domènec, Sant Francesc de Paula, Sant Rafael, Sant Josep Sol d'Isern, Santa Llúcia, Santa Margarida, Sant Simó, Sant Roc, Sant Joan Baptista (proper al col·legi La Salle).

Del marge de la Immaculada-Sant Pau, tenim: Sta. Llogaia (Leocadia), Sant Pau, Sant Josep, Sant Esteve, Sant Vicenç, Sant Jordi, Sant Antoni de Pàdua, Sant

Llàtzer, Sant Cristòfol, Sant Miquel dels Sants, Creu de la Mà.

Carrers paral·lels en la zona del mercat-Plaça del Gra, dedicats a la Mare de Déu tenim: Concepció, Esperança, Ntra. Sra. de Lourdes; i Pilar, Verge Maria (amb ceràmica-fornícula) i Ntra. Sra. de Montserrat en altres indrets propers. En total 28 carrers.

Les fornícules dedicades: Sant Roc (C. Sant Roc), Sant Pere (C. Sant Pere), Mare de Déu del Portal (C. Girona) datada 1555, Mare de Déu del Carme (C. Vilafant), Sant Antoni (C. Sant Antoni), Sant Cristòfol (C. Sant Cristòfol), Sant Josep (C. Peralada).

De segur que no ens perdrem si caminem per la nostra ciutat amb la companyia de tants Sants de Déu. Jo crec, que, fins a les altres confessions religioses quelcom els deu dir aquesta nomenclatura. Jo ho sento dir en converses amb magrebins-senegalesos, gambians... en alguna sessió de Càritas, parlant del carrer on viuen. Que tot sigui pel bé dels vianants, de tothom. Els SANTS ja tenen la seva glòria guanyada i el carrer també.

Per si fos poc, l'ambient de 'transcendència', les parròquies ben distribuïdes per la ciutat són: Sant Pere, antiga arxiprestal (1020), Immaculada (1962), Bon Pastor (1967), Sagrada Família (1968) i l'annexa (uns baixos) a la Marca de l'Ham, i Santa Maria del Poble Nou (1975). A prop, l'ermita de Sant Pau de la Calçada (1176) en record del pas de l'Apòstol Pau per aquestes terres camí de Tàrraco. Des de 1975 el poble veí de Vilatenim està annexionat a Figueres. La seva parròquia dedicada a Sant Joan Baptista és del segle XII, darrerament molt ben restaurada.

Centres religiosos en la història de Figueres: Els subratllats són presents.

Benedictins (de Sant Pere de Rodes), amb la dedicació del carrer Calçada dels Monjos, Caputxins, Franciscans, Clarisses (Fortià), Maristes, Gnes. Marianistes, Presentació (franceses), Gnes. Sant Josep de Girona, Cor de Maria, Escolàpies, PP. Paüls amb església pròpia, Gnes. Paüles, GG. Escoles Cristianes La Salle.

Aquesta pinzellada vial ens pot fer caure avui dia, en que la secularització és un fet, en un desencís religiós i qüestionar-nos: ¿On és el contacte real dels vianants amb els SANTS, sempre vigents, la 'interiorització', diríem, quan pronuncien el 'sant del carrer' que travessen? O són les manifestacions d'un llunyà nacionalcatolicisme? Que els Sants de Déu ens ajudin i perdonin! I la ciutat de Figueres camini endavant! sota el nombrós patronatge.

CARTA DE UN PADRE SOCIALISTA A SU HIJO SOBRE LA ENSEÑANZA DE LA RELIGIÓN

Extret de “Noticias Obreras”, n. 1137 (1-11-2004/15-11-2004), pág. 40

El socialista Jean Jaurès nacido en 1859 en Castres, Francia. Fue diputado por el Partido Obrero Francés en 1889, manteniéndose como parlamentario hasta 1898. Posteriormente fue elegido también en las elecciones de 1902, 1906, 1910 y 1914. Murió en 1914. En 1904 fundó el periódico l’Humanité. En 1905 consigue unir bajo su liderazgo a los socialistas franceses, formando la Sección Francesa de la Internacional Obrera. Fue precisamente el diario l’Humanité el que publicó esta carta dirigida a su hijo y que ahora reproducimos. Este texto fue citado por Pildain en las Cortes Constituyentes de la II República Española (Diario de Sesiones del 1 marzo 1933). La carta fue entregada a los taquígrafos de las Cortes y ha llegado a nosotros a través de Carlos Garda Andoín, coordinador nacional de «Cristianos en el PSOE» y se hizo llegar a Michel Santamarina, antiguo militante de la HOAC de Sestao (Bilbao).

Querido hijo,

Me pides un justificante que te exima de cursar la religión, un poco por tener la gloria de proceder de distinta manera que la mayor parte de tus condiscípulos, y temo que también un poco para parecer digno hijo de un hombre que no tiene convicciones religiosas. Este justificante, querido hijo, no te lo envío, ni te lo enviaré jamás.

No es porque desee que seas clerical, a pesar de que no hay en esto ningún peligro, ni lo hay tampoco en que profeses las creencias que te expondrá el profesor. Cuando tengas la edad suficiente para juzgar, serás completamente libre; pero tengo empeño decidido en que tu instrucción y tu educación sean completas, no lo serían sin un estudio serio de la religión.

Te parecerá extraño este lenguaje después de haber oído tan bellas declaraciones sobre esta cuestión; son, hijo mío, declaraciones buenas para arrastrar a algunos, pero que están en pugna con el más elemental buen sentido. ¿Cómo sería completa tu instrucción sin un conocimiento suficiente de las cuestiones religiosas sobre las cuales todo el mundo discute? ¿Quisieras tú, por ignorancia voluntaria, no poder decir una palabra sobre estos asuntos sin exponerte a soltar un disparate?

Dejemos a un lado la política y las discusiones, y veamos lo que se refiere a los conocimientos indispensables que debe tener un hombre de cierta posición. Estudias mitología para comprender la historia y la civilización de los griegos, de los romanos, y ¿qué comprenderías de la historia de Europa y del mundo entero después de Jesucristo, sin conocer la religión, que cambió la faz del mundo y produjo una nueva civilización? En el arte ¿qué serán para ti las obras maestras de la Edad Media y de los tiempos modernos si no conoces el motivo que las ha inspirado y las ideas religiosas que ellas contienen? En las letras ¿puedes dejar de conocer no sólo a Bossuet, Fenelón, Lacordaire, De Maistre, Veillot y tantos otros que se ocuparon exclusivamente en cuestiones religiosas, sino también a Corneille, Racine, Hugo, en una palabra a todos estos grandes maestros que debieron al cristianismo sus más bellas inspiraciones? Si se trata de derecho, de filosofía o de moral, ¿puedes ignorar la expresión más clara del Derecho Natural, la filosofía más extendida, la moral más sabia y más universal? Éste es el pensamiento de Jean Jacques Rousseau.

Hasta en las ciencias naturales y matemáticas encontrarás la religión: Pascal y Newton eran cristianos fervientes; Ampère era piadoso; Pasteur probaba la existencia de Dios y decía haber recobrado por la ciencia la fe de un bretón; Flammarion se entrega a fantasías teológicas.

¿Querrás tú condenarte a saltar páginas en todas tus lecturas y en todos tus estudios? Hay que confesarlo: la religión está íntimamente unida a todas las manifestaciones de la inteligencia humana; es la base de la civilización y es ponerse fuera del mundo intelectual y condenarse a una manifiesta inferioridad el no conocer una ciencia que han estudiado y que poseen en nuestros días tantas inteligencias preclaras. Ya que hablo de educación: ¿para ser un joven bien ducado es preciso conocer y practicar las leyes de la Iglesia? Sólo te diré lo siguiente: nada hay que reprochar a los que las practican fielmente, y con mucha frecuencia hay que llorar por los que no las toman en cuenta. No fijándome en la cortesía, en el simple «savoir vivre», hay que convenir en la necesidad de conocer las convicciones y los sentimientos de las personas religiosas. Si no estamos obligados a imitarlas, debemos, por lo menos, comprenderlas, para poder guardarles el respeto, las consideraciones y la tolerancia que les son debidas. Nadie será jamás delicado, fino, ni siquiera presentable sin nociones religiosas.

Querido hijo: convéncete de lo que te digo; muchos tienen interés en que los demás desconozcan la religión, pero todo el mundo desea conocerla. En cuanto a la libertad de conciencia y otras cosas análogas, eso es vana palabrería que rechazan de consuno los hechos y el sentido común. Muchos anticatólicos conocen, por lo menos medianamente, la religión; otros han recibido educación religiosa; su conducta prueba que han conservado toda su libertad.

Además, no es preciso ser un genio para comprender que sólo son verdaderamente libres de no ser cristianos los que tienen facultad para serlo, pues, en caso contrario, la ignorancia les obliga a la irreligión. La cosa es muy clara: la libertad exige la facultad de poder obrar en sentido contrario. Te sorprenderá esta carta, pero precisa, hijo mío, que un padre diga siempre la verdad a su hijo. Ningún compromiso podría excusarme de esta obligación.

LOS OTROS VIRUS

Juan Jáuregui

Hasta hace unos años, hablar de virus era lo mismo que hablar de gripe, de infecciones. Es decir, de la salud. Para este tipo de virus, la ciencia descubrió, inventó y fabricó los "antibióticos".

Hoy, cuando hablamos de virus, ya nuestro pensamiento no va tanto a pensar en las gripes u otras infecciones, sino que, lo primero que nos viene a la mente son los "virus de nuestro ORDENADOR". Los virus que nos llegan vía Internet. Los virus que pueden destruir nuestro disco duro y borrar todo el trabajo almacenado durante meses o años.

Para estos virus de la informática, también hemos descubierto sus correspondientes antibióticos y que llamamos "antivirus". Un antivirus que es preciso actualizar constantemente para no llevarnos una sorpresa cuando menos lo imaginemos. Hoy se ha creado la nueva industria del "antivirus".

¿Serán estos los únicos virus que andan rondando por ahí?

Creo que existen muchos más y a los que posiblemente les damos menos importancia, a pesar de que no son menos peligrosos. Tal vez no son virus que destruyan el sistema de nuestro ordenador, pero son virus que pueden destruir nuestra mente, nuestro corazón, nuestro espíritu y nuestra vida.

"El virus televisión". Esa adicción que impone silencio en casa. Impide que los niños jueguen libremente y que los mayores

podamos comunicarnos nuestros problemas y nuestros sentimientos.

"El virus ordenador". Otro virus que tiene una gran fuerza de atracción, sobre todo, para los niños y los jóvenes. Un virus que mata su tiempo y no les deja estudiar, preparar sus tareas y sus trabajos para el Colegio o la Universidad.

"El virus del chateo". No hemos aprendido a hablar con los que tenemos a nuestro lado, pero somos especialistas en charlar con todos los que tenemos lejos. Además hoy eso es tan fácil. Ni siquiera hace falta disponer de un ordenador. Para eso están las Smartphone, Ipah, Iphone.... Por unos euros nos podemos pasar horas hablando a distancia.

"El virus pornografía". Esos programas que están en Internet y hoy tienen tantos adictos. Dicen

que es para conocer la verdad de la sexualidad. Porque nadie se atreve a decir que es para alimentarse de basura.

"El virus bingo". Es un virus moderno. Y además muy sutil. Como todos andamos escasos de dinero, ahí están las maquinitas ésas dispuestas a regalarnos unos billetitos cada día para salir de nuestros apuros. Otros lo justifican diciendo que, como llevan una vida de soledad, allí siempre encuentran alguien con quien hablar y compartir.

"El virus CD, mp3, mp4". Teníamos dos orejas. Ahora todo el mundo anda con cuatro. Las dos que teníamos y los auriculares que se superponen. Ya vivíamos encerrados en nosotros mismos. Ahora nuestra soledad interior la hemos llenado de música. Antes no escuchábamos a nadie porque no teníamos tiempo. Ahora ni podemos escucharnos a nosotros mismos. Nuestras ideas y pensamientos se pierden en medio de tanta canción y guitarra.

¿Y habrá para estos virus algún antibiótico o algún antivirus?

La industria aquí está mucho más escasa. Podríamos sugerir algunos. ¿Serán eficaces?

Contra el "virus Televisión": las personas son más importantes y hay que escucharlas.

Contra el "virus ordenador": sacar más a los niños a pasear.

Contra el "virus del chateo": enseñar a la gente a hablar con los que tiene al lado.

Contra el "virus pornografía": una buena educación sexual.

Contra el "virus bingo": organizar visitas a enfermos y ancianos.

Contra el "virus CD": más deporte para la juventud.

Contra el "virus que destruye nuestra mente": opción por la verdad.

Contra el "virus que destruye nuestro corazón": opción por el amor.

Contra el "virus que destruye nuestra libertad": vencer la adicción.

Cada familia debiera disponer de un buen "botiquín" con estos antivirus, a fin de garantizar la buena salud familiar.

Tomado de www.juanjaurequi.es

Anècdotes lasal·lianes

Pel Germà Ricard Serra i Feu

Anècdota nº 5:

Era l'estiu abans del curs 62-63 a La Salle Tarragona. Calia buscar un substitut al Prefecte dels grans, que havia estat el Germà Josep Maria Quintana. Van oferir el càrrec al Germà Emilio Cantarino. Ell, d'una banda, reconeixent que tenia molta autoritat, però que era molt sever, i, d'altra banda, amb el seu característic sentit de l'humor, va respondre:

“Acepto con una condición: poder llevar a la cintura un par de pistolones”.

Naturalment, la direcció, entenent que la seva severitat no era la qualitat més adequada per al càrrec, va fer una nova oferta, aquesta vegada a favor del Germà Miguel Domínguez, també amb molta autoritat, però amb un tarannà suau i somrient. El qual sí que va acceptar. Quan, els

primers dies del curs, ja es va confirmar que ho feia molt bé, el Germà Emilio Cantarino es va inventar aquesta cançoneta, que anava repetint tot somrient per la Comunitat:

**“Con competencia y soltura
lleva Domínguez la Prefectura.
Y sin pistolones peligrosos
ni gritos ostentosos”**

Anècdota nº 6:

Expliquen que abans de la Guerra Civil hi havia un Germà molt jove i que, per la seva fisonomia, ho semblava encara més del que n'era.

DE VOSTÈ...
A VOSTÈ...

Un dia que viatjava en tren, la desvergonyida senyora que seia al seu davant, al cap d'una estona va gosar dir-li:

“Hermanito, vostè és molt jove! Ja ha fet la Primera Comunió?”

Però el bon Germanet, ràpid de reflexos, va trobar un contraatac genial:

“I a vostè, senyora, ja li ha sortit el queixal del seny?”

Anècdota nº 7:

Era el curs 68-69. El Germà Pere Guàrdia s'estrenava de Director a la Salle Congrès. Mentre el famós cuiner Sisinio ens servia el sopar, **per fer mèrits davant de nou Director**, va dir-li:

- **“Germà Director, jo amb dos ous faig tres truites”.**

El Director (que llavors parlava castellà) va replicar immediatament:

“¡Pues , nunca jamás haga ninguna de éstas!”

Sisinio va quedar de pedra. Acabat el sopar, com que em tenia molta confiança, em va dir:

-**"Veig que aquest Director no és com els altres!"** (volia dir Gmà Marcel Mascort, etc.)

I és que la fama de l'estalviador i típic cuiner Sisinio s'havia escampat per tot el Districte, perquè el Germà Jordi Madrenas explicava les seves facècies. Entre d'altres, explicava que sovint aprofitava els ossos escurats dels plats del sopar dels Germans de la Comunitat per fer el caldo de l'endemà. De manera que, al dia següent, els Germans, veient surar els ossos damunt del caldo o de la sopa, reien tot dient:

**Dos ous,
tres truites**

-**"Mira!, aquest és el meu os d'ahir, i aquest és el teu i aquell és el d'ell!"**

Més endavant Pere Guàrdia va pronunciar un altre **"nunca jamás"** amb èmfasi:

El liberal Germà Director, trencant els costums comunitaris d'aquells temps, va portar els Germans de la Comunitat a sopar i dormir a la fonda de Guardiola de Berguedà, per facilitar l'excursió de l'endemà.

El cambrer es disposava a servir-nos el sopar i anava a començar pel Germà Madrenas, perquè per edat i aparença física devia semblar qui havia encarregat l'estada i qui havia de pagar. Però ell ho va impedir i assenyalant el Germà Guàrdia va dir:

-**"L'Hermano Director és aquell!"**

Quan el cambrer s'hagué retirat, el Director va renyar el Germà Madrenas amb èmfasi:

-**"¡Me has puesto en evidencia! ¡ Nunca jamás me hagas esto!"**

I és que llavors el Germà Visitador ja autoritzava vestir de seglar quan sortíem del Col·legi i de la Comunitat. I, encara que no ens n'averگویem pas, no havíem dit que fóssim una comunitat religiosa.

La tarda abans del sopar el Germà Jerónimo (Aquilino Cabezón) havia estat preocupat:

-**"Me temo que no habrá vaso de noche (orinal) en la habitación y lo necesito"**

Caminant pel bosc va arrebregar un pot de llauna mig rovellat, com a succedani, per si de cas... L'endemà al matí va comentar tot content:

-**"Me gusta esta fonda. Sí que había vaso de noche en la habitación."**

Anècdota nº 8:

Devia ser l'estiu abans del curs 65-66. En el col·legi antic de la Salle Tarragona, en aquell balcó que donava al pati, els Germans preniem la fresca i conversàvem havent sopat. De sobte, el Germà Clemente Rodero va dir:

-**"He oído de buena tinta en Tejares (Salamanca), que pronto los Hermanos no vestiremos sotana ni clergyman, sino que vestiremos completamente de seglar"**

Què va haver dit! Quasi tots els Germans se li van tirar al damunt amb frases com les següents:

-**"¡Qué barbaridad!", "No m'ho crec!", "Quina tonteria!", "¡Esos Hermanos de Salamanca no tocan de pies**

al suelo!", "¡De clergyman, pase, pero de seglar, imposible!"

Jo valorava molt les opinions del Germà Rodero. Però no vaig voler predir el futur. I vaig callar

Continuaran les anècdotes lasal·lianes en el proper nº de "PAX"

LECTURES ÚTILS

G. Antoni Perera i Parramon

Joaquim Vives i Aragó: *Pètals del meu cor*, Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 2010.

L'autor és un prevere de la diòcesi de Barcelona recentment jubilat. El seu últim càrrec en actiu va ser el de rector a la parròquia de Sant Miquel dels Sants, al barri de Gràcia. Alumne a La Salle Comtal durant quatre cursos (1942 a 1946), s'ha mostrat sempre agraït a l'ambient educatiu d'aquell centre i ha evocat en diferents moments la figura del Germà Celestino (Daniel Orteu) "Una tarda vàrem anar a saludar-lo. Tenia vuitanta-vuit anys, però era ell mateix. El vaig conèixer i ell també em va conèixer. Quina joia, quin agraïment i quina abraçada! Em va ensenyar la residència (al casal Sant Gervasi), la capella i, ja a la seva habitació, va treure de la seva carpeta fotos d'aquells cursos amb el nom de tots els seus alumnes... Tres mesos després el Germà moria..." (p. 11).

Mossèn Joaquim Vives havia publicat abans, també a les P.A.M., diversos llibres: *70 estampes bíbliques*, *Xàldigues de llum*, *Llavors al vent*, *Si sabessis el do de Déu*, *Els nostres enginyosos mecanismes de defensa...*

Són obres que reflecteixen la seva acció pastoral i la seva formació en psicologia. Alguns dels títols recullen breus cometaris radiofònics, fets en emissores de poblacions on exercia la missió pastoral.

Pètals del meu cor té un caràcter memorial i antològic. L'autor evoca persones i fets significatius de la seva vida familiar i apostòlica. I presenta un florilegi d'escrits anteriors. Alterna fragments en prosa i en vers en què es trasllueix alhora la inspiració del poeta i l'actitud del creient. A les últimes pàgines es dona cabuda a la música, amb el text i la partitura d'una cinquantena de composicions (cançons religioses, populars, nades, goigs...).

Al llarg de les pàgines es va descabdellant l'itinerari de l'autor, tant en l'aspecte extern com en el de vida interior, des dels temps de capellà jove que es movia amb "vespa" fins a l'època més assossegada però menys gratificant –s'han allunyat molts fidels– d'una parròquia de la gran ciutat.

Ell mateix ens diu que la seva obra "deixa veure el seu jo íntim: la seva relació amb el Déu que l'ha estimat i l'ha cridat a seguir-lo, la seva relació amb els seus germans, les seves vivències i sentiments, els seus projectes i activitats".

Francesc Riu Rovira de Villar: *Nova evangelització en les escoles cristianes*, (pròleg de Francesc Torralba), Edebé, Barcelona 2012.

L'autor ens és ben conegut per la seva llarga i eficaç actuació en el Secretariat de la Fundació Escola Cristiana de Catalunya. Després ha continuat exercint responsabilitats directives en àmbits d'educació cristiana i catequesi. Fruit d'aquesta rica experiència i de la seva vocació educadora com a prevere salesià, sorgeix un llibre que, per la seva actualitat, ha suscitat un gran interès. Se n'han fet diverses presentacions oficials i ha arribat a les nostres escoles. No sé, però, si hi ha estat gaire llegit i comentat.

S'organitza en quatre capítols de diversa extensió: 1) Evolució de les escoles cristianes de Catalunya al llarg dels darrers 50 anys. 2) Missió de l'Església avui: la nova evangelització. 3) Recursos de les escoles cristianes per

a la nova evangelització. 4) L'ensenyament de la religió catòlica, un marc adequat per a la nova evangelització.

Referint-se al moment actual, es remarca que en les escoles cristianes el projecte educatiu pot tenir i ha de tenir un caràcter eminentment evangelitzador i s'observa que algunes escoles no han usat al màxim la seva autonomia per adaptar els currículums establerts per les lleis civils al model d'educació integral derivat de la seva identitat" (p. 44).

Els primers capítols tenen una orientació més teòrica, estableixen un marc normatiu i ideal. Recullen abundant documentació de l'Església (Concili, Papes recents i actual, episcopat...). El capítol 4 i les pàgines finals (cloenda i annex) situen l'acció evangelitzadora dins la circumstància real i proposen criteris i línies d'acció. Es valora molt positivament la classe de religió com un "nou atri dels gentils" i es reclama una proposta d'evangelització adreçada a tots els alumnes, recollida en el projecte educatiu d'una escola cristiana. Com a actituds fonamentals en l'anunci del missatge cristià es destaquen la suavitat, el respecte i la rectitud de consciència.

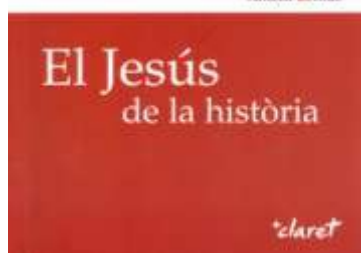
El lector potser desitjaria que en aquesta obra s'hagués arribat a un enfocament més pràctic. Se'ns ofereix, però, material valuós per a la renovació de la nostra acció educativa i pastoral en perspectiva evangelitzadora.

G. Jaume Pujol i Bardolet

Antoni Bentué. El Jesús de la història. Claret 2009

L'autor és gironí, Doctor en Teologia per la Universitat de Strasbourg; resideix a Xile i és professor de la Universitat Catòlica de Santiago. És un més dels nombrosos llibres que han aparegut sobre Jesús i això vol dir l'interès que certament suscita avui la persona de Jesús. El llibre consta de tres parts: 1. *els antecedents de Jesús*, 2. *els conflictes històrics de Jesús* i 3. *l'enigma del Ressuscitat*.

1. Referent als antecedents de Jesús dóna una visió de com transcorren les promeses fetes a un poble. Tenint en compte la marginació de la dona, la monarquia, els jueus, l'exili, l'origen del judaisme, l'expectativa messiànica, la rebel·lió macabea, el sanedrí i saduceus, els zelotes i publicans, els herodians, els essenis i acabant per Joan Baptista.

2. Pel que fa als conflictes històrics de Jesús transmet interessants *fonts indirectes* d'accés al Jesús històric, de textos romans, jueus i apòcrifs. Segueix a continuació amb les *fonts directes* dels evangelis i altres textos del Nou Testament. Demostra la novetat i diferència de la persona i missió de Jesús respecte de la persona i missió de Joan Baptista. En relació amb l'antic Testament, Mateu i Lluc mostren el codi genètic de Jesús amb el relat de les genealogies, més teològic que biològic. Són ben descrits els *conflictes* amb la família, amb els fariseus, amb els deixebles, l'agudització del conflicte amb els saduceus i fariseus, amb Judes i els zelotes. Fa un relat del que Bentué anomena *la veritable última temptació de Jesús*, referint-se a l'oració a l'hort de Getsemaní. Descriu el Jesús abandonat i encausat per un complex procés. Conclou que Déu no salva «de la mort», sinó «en la mort».

3. En la tercera part al·ludeix a l'«*enigma*» del Ressuscitat, aclarint el tema de la *resurrecció de Jesús*, de les *aparicions* i de la *tomba buida*. Mostra com s'escampa per arreu que Jesús ha ressuscitat. Hi ha fórmules com la de 1 Corintis 15, 3-9, que fou una fórmula emprada en la litúrgia. "Us transmeto el que he rebut que Crist morí i ressuscità"... i narra les diferents aparicions a Cefes, als Dotze, als 500 germans i després a mi (Pau).

Cal dir que és un llibre clarificador i recomanable des del punt de vista bíblic i cristològic. Situa molt bé la figura de Jesús dels evangelis i de *com el fet de la seva mort, abandonó dels seus i la seva resurrecció va fer néixer el cristianisme*.

EL LADO BUENO DE LAS COSAS

Direcció: David O. Russell

Fotografia: Masanobu Takayanagi Música: Danny Elfman

Música: Danny Elfman

Intèrprets: Bradley Cooper, Jennifer Lawrence, Robert De Niro, Jacki Weaver, Chris Tucker, Anupam Kher, John Ortiz, Shea Whigham, Julia Stile.

Estrena: Barcelona, gener 2013.

Durada: 120 minuts

G. Lluís Diumenge i Pujol

Vuit nomenaments pels Òscar 2012 i el soroll mediàtic d'una gran campanya publicitària eren un bon reclam per enganxar espectadors. D'altra banda, només *Jennifer Lawrence*, com Actriu Protagonista, va obtenir el guardó.

David O. Russell reflecteix la vida de persones que s'enfronten amb els problemes. Connecta amb el públic i respon a les seves expectatives.

La història arranca en un Centre Psiquiàtric de Baltimore a on *Pat* ha passat vuit mesos procurant modificar el verí de la negativitat que li va deixar un episodi trasbalsador.

Dolores, mare pacient, és el roure que manté unida la família. És ella qui, sense dir-ho al seu marit, decideix fer-se càrrec del fill. *Pat* sofreix un trastorn bipolar, ha perdut la feina a l'Institut, els seus companys el refusen, la seva dona es va divorciar i té una ordre d'allunyament contra ell, un policia el segueix de prop per si torna a tenir un atac de violència. I a més, ha de viure amb els seus pares, cosa que li suposa admetre que ha fracassat en la seva vida.

Ara, no només ha de seguir lluitant contra els seus canvis d'humor i els seus estranys pensaments sinó que també ha de conviure amb un pare obsessiu, jugador empedreït i molt supersticiós. Serà precisament ell, *Patrizio*, qui li plantejarà la qüestió fonamental: “*Què penses fer amb la teva vida?*”.

Pat ha descobert que l'estat de negativitat és el pitjor de tots. **Excelsior** serà la seva llançadora per veure *el costat bo de les coses*, en la teràpia, en la medicació, en la lectura, en el moment de córrer. Tot ho fa amb l'objectiu de recuperar la seva dona.

Experimentarà un gir quan aparegui *Tiffany*, jove viuda, incapaç d'assumir la pèrdua i desencisada del món. De les seves trobades i embolics brollarà el millor de la pel·lícula.

Tiffany li ofereix ajuda per recuperar l'esposa. A canvi de que també ell correspongui fent-li de parella en un concurs de ball. Gràcies a l'intercanvi de favors, començarà a

teixir-se una pregona relació. Poc a poc van descobrint *el costat positiu de les seves vides*.

La passió de tota la família pels *Eagles* de Filadèlfia i la força terapèutica del ball preparen un final feliç. Això succeirà quan el pare es planti davant de *Pat*, sol i entristit: “*A on és Tiffany? Ella és el gran repte de la teva vida!*”.

Capteniment optimista dins l'arquitectura de dues històries de marginats. El poder de l'amor venç la fragilitat de dos éssers que miren d'adaptar-se amb una fe incommovible en la vida.

RECORREGUT DE L'INSTITUT AL LLARG DE MÉS DE 300 ANYS (I)

Seminari en la SIEL 1988-89

ANY	SUPERIOR GENERAL	CAPÍTOL GENERAL	GNS	NOUS PAÏSOS
1684	La Salle	Assemblea a Reims?	12	
1686	La Salle (Henri L'heureux)	Assemblea Reims. <i>Es mantenen en vigor els Reglaments abans d'escriure la Regla. Mesures sobre l'hàbit, el vot d'obediència i el nom de GERMANS DE LES ESCOLES CRISTIANES</i>	12	
1694	La Salle	1r. Vaugirard. <i>Vots perpetus d'obediència, associació i estabilitat. La Salle és reelegit com a Superior malgrat la seva oposició. S'afirma clarament el caràcter laic de l'Institut. La Salle redacta els Reglaments i usos que són sotmesos a l'assemblea dels ancians (directors). 1705, Manuscrit d'Avignon (Regla)</i>	12	1702. Itàlia
1717	Bathélémy	2n. Saint Yon. <i>Es revisa la Regla per donar-li forma definitiva. La Salle afegeix els capítols de la regularitat i de la modèstia. Regla de 1718.</i>	130	
1720	Timothée	3r. Saint Yon. <i>Modalitat per escollir un reemplaçant d'un Assistent difunt. S'insisteix en la prudència respecte de les persones externes sobre informacions de l'Institut. Es donen noves precisions sobre el mantell i el capell.</i>	130	
1725	Timothée	4t. Saint Yon. <i>Butlla d'aprovació. Es faran vots perpetus de pobresa, castedat, obediència, estabilitat i ensenyança gratuïta. Es fa un conjunt de reunions per incloure a la Regla "sobre els vots i llurs obligacions".</i>		
1734	Timothée	5è. Saint Yon. <i>Es demana imprimir l'EMO.</i>		
1745	Timothée	6è. Reims. <i>La Casa Mare envia a totes les comunitats un "Informe perquè els GG. Directors donin compte mensualment". Es prohibeixen llibres jansenistes i també el Catecisme de Colbert de Montpeller. Fer servir el Sil·labari de La Salle. No ensenyar fora dels temps d'escola per a protegir els exercicis.</i>		
1751	Claude	7è. Saint Yon. <i>Insistència en no ensenyar fora de les hores d'escola. El nou segell de l'Institut serà exclusiu del Règim.</i>	662	1750. Suïssa
1761	Claude	8è. Saint Yon. <i>El G. Director sortint ha de donar comptes al nou G. Director. Els sol·licitants a vots han de fer la petició al gener o febrer més tard.</i>		
1767	Florence	9è. Saint Yon.	715	1774. Martinica
1777	Agathon	10è. Reims. <i>Que no s'obri cap nou establiment durant 10 anys. Que els Germans estudiants estiguin econòmicament sota el Procurador General. Que l'atmosfera del noviciat no sigui de coacció, ni d'actituds afectades o de singularitat; que tot sigui serè i comprensiu. Amb la finalitat de fer més atenció als Germans joves, no s'obriran nous establiments. Es considera una revisió de la Regla.</i>	880	

1787	Agathon	11è. Melun. <i>Es consideraran “cases principals” les que tenen 7 o més Germans. Els “Germans ancians” són els que tenen 15 anys de professió perpètua. Fer atenció en escollir els candidats a l’Institut. Es farà una nova edició de la “Guia de les Escoles” afegint la Regla dels nous mestres. Hi haurà un registre personal a cada comunitat. Importància del catecisme de formació.</i>		1792. Bèlgica
1810	Gerbaud	12è. Lió. <i>Que tots els Germans tinguin idèntic hàbit. Si un Germà servent obté del G. Superior el permís per fer el vot d’ensenyar gratuïtament, serà considerat com Germà d’escola. A l’oració del matí s’hi afegirà el “Confiteor”, els manaments de la llei Déu i de l’Església i també l’oració a l’àngel custodi.</i>	30	
1816	Gerbaud	13è. Lió. <i>A l’oració del matí s’hi afegirà el “Memorare”. A l’oració de la tarda els manaments de la Societat.</i>	310	1817. La Reunió
1822	Guillaume de Jésus	14è. París. <i>Es donen directrius per diferents punts per a la comunitat: catecisme, permisos, ús del tabac, biblioteques, rellotges, tinta, Quaresma...</i>	950	1823. Guaiana F.
1830	Anaclet	15è. París. <i>Directrius per a la comunitat i l’escola.</i>	1732	1834. Canadà
1837	Anaclet	16è. París. <i>S’aprova la introducció del dibuix lineal i geografia i història en els programes; que només s’utilitzin les obres aprovades pels Superiors i que es segueixi la Guia de les Escoles. Prohibició d’ensenyar dibuix d’adorn en els cursos d’adults o de pensionistes. Es consagren 32 sessions per preparar una nova edició de la Guia de les Escoles.</i>	2317	
1838	Plilippe	17è. París. <i>Que no hi hagi nens a l’escola fora de les hores de classe. Resar l’ofici de difunts de 9 lliçons amb motiu de la defunció dels pares d’un Germà.</i>		1841. Turquia
1844	Plilippe	18è. París. <i>Hi ha 432 establiments. Es fan 23 sessions per preveure la Regla de Govern. Es donen a cada casa formularis per donar compte de l’administració financera.</i>	4376	1845. USA 1847. Egipte 1850. Alemanya 1852. Penang 1852. Singapur
1853	Plilippe	19è. París. <i>Directrius per a les pregàries sobre els difunts, els capítols de vots, les recreacions, l’estudi del catecisme, de les cel·les en el dormitori comú, la música instrumental, el cant gregorià, la salut dels Germans, les obediències de Prodirector.</i>	5723	1853. Algèria
1854	Plilippe	20è. París. <i>Es demanen algunes modificacions per a la Guia de les Escoles, però el Capítol les refusa.</i>		1854. Tunísia 1855. Anglaterra
1858	Plilippe	21è. París. <i>El Capítol confirma el dret per als Germans professors d’escola d’expressar convenientment llurs opinions i desigs en l’assemblea general, però refusa els escrits en forma de circulars tendint a preconitzar alguna opinió. Una falta sobre el particular es podria castigar al culpable amb 10 anys de privació de veu activa i passiva. El Capítol es manifesta preocupat per la perseverança dels Germans i adopta recomanacions de Pius IX (vots anuals, triennals, perpetus... condicions). Que no es conservin a l’Institut sinó els Germans que tenen verdader esperit.</i>		1858. Grècia 1859. Àustria 1859. Maurici 1859. Hindustan 1860. Birmània
1861	Plilippe	22 è. París. <i>Es fan 16 sessions sobre la gratuïtat. Els Directors han d’enviar al Règim els comptes del centre.</i>	8600	1861. Rumania 1863. Equador 1866. Madagascar 1866. Vietnam 1868. Mònaco

1873	Plilippe	23. París. <i>Es decideix de consagrar l'Institut al Sagrat Cor de Jesús. Es precisa la finalitat de la nostra sisena desena del Rosari; es tracta de bosses (sacs) de viatge i de l'estudi del catecisme.</i>	10.235	
1874	Jean-Olympe	24è. París. <i>Es volen mantenir al dia els llibres i manuals i es crea una comissió permanent. Es vol posar remei a alguns abusos sobre els llibres escolars i que es demani permís per introduir noves matèries. Que no es publiqui cap llibre sense permís del Règim.</i>		1874. Colòmbia
1875	Irlide	25è. París. <i>Es fa la inscripció a l'Apostolat de l'Oració. Que els aspirants a vots tinguin de 3 a 6 mesos d'instruccions preparatòries en locals adjacents al noviciat. S'estableixen els retirs de 30 dies i la funció de Visitadors Provincials (el 1923, Visitadors Generals).</i>		1875. Hong Kong 1877. Xile 1878. Espanya 1880. Luxemburg 1881. Armènia
1882	Irlide	26è. París. <i>Es veu la urgència i la necessitat d'una nova Regla, que fusioni els textos de 1718 i 1725. S'erigeix una comissió de 12 membres; no es vol allunyar-se del Fundador. Es revisa la Regla de Govern. Es constata el bé de l'Escolasticat coronant el Noviciat. Com a reacció a les lleis civils que prohibeixen l'ensenyament religiós es decideix portar el Sant Crist sobre la sotana. Bons efectes dels retirs de 30, 20 i 15 dies. Es reimprimeix la Col·lecció de 1711.</i>	11.233	
1884	Joseph	27è. París. <i>Es continua el treball sobre la Regla prescrit per l'anterior Capítol. El G. Superior acabarà el treball amb l'ajuda de Germans que escollirà. Després es sotmetrà al Capítol. Si hi ha urgència se'n farà una edició reduïda i s'hi inseriran "cartons"... S'han donat compte que la formació ha durat 4 o 5 anys. Escapulari del Carme i de la Immaculada. Els bons de vestuari no utilitzats seran donats al noviciat. No s'examina el projecte de Regla proposat pel G. Irlide.</i>		1885. Bulgària 1886. Líban 1888. Txecoslovàquia 1889. Argentina
1894	Joseph	28è. Athis-Mons. <i>Publicació del Curs d'Instrucció Religiosa. El Capítol 28 de la Regla es mantindrà tal qual (sobre la llengua llatina, ningú no farà ús del llatí, ni llegir llatí, ni tenir cap llibre solament en llatí, excepte els llibres de l'Ofici).</i>	13.551	1894. Hongria
1897	Gabriel-Marie	29è. Athis-Mons. <i>Nova edició de la Col·lecció de 1711. S'imposa un termini per suprimir el llatí a totes les nostres escoles.</i>	15457	
1901	Gabriel-Marie	30è. Athis-Mons. <i>Es reclama una nova edició de les Regles Comunes i de les Regles de Govern. A causa de la recent canonització del Fundador s'instauen unes pràctiques de devoció envers ell. Es manté el text de la Regla 1717 i el G. Superior pot autoritzar traduccions.</i>		1903. Polònia 1903. Malta 1903. Nicaragua 1904. Panamà 1904. Àfrica Sud
1905	Gabriel-Marie	31è. Lembecq. <i>Edició acurada de les Regles Comunes i de les Regles de Govern. Es publicaran les decisions dels Capítols Generals. Traduccions de la Regla en italià, espanyol, alemany, anglès. Nova edició de la Guia de les escoles. Nova prohibició d'ensenyar llatí.</i>	11.731	1905. Mèxic 1905. Cambodja 1905. Puerto Rico 1905. Cuba 1906. Austràlia
1907	Gabriel-Marie	32è. Lembecq. <i>Creació del Bulletin de l'Institut FEC. Publicació de l'EMO en espanyol i italià. Diferents publicacions catequístiques i escolars (pedagògiques). Refús d'acceptar canvis a la Regla revisada el 1901. Refús de traslladar la Casa Generalícia a Roma i oposició a la petició de conservar el nom de família. Es proposa la foto dels Capitulars: resposta "inútil, es continua la tradició".</i>	11.419	1907. Brasil 1908. Albània 1908. Holanda 1909. Congo-Zaire 1911. Filipines 1912. Líbia

1913	Imier de Jésus	33è. Lembecq. <i>No es vol reexaminar la qüestió del llatí. No es permet l'ús de la llengua materna als no-francesos en el Capítol General. Tenir cura de la salut dels aspirants i altres candidats; informar-se sobre la salut de llurs pares. Animar l'estudi d'idiomes, sobretot del francès. Es parla de la gratuïtat i de la millora de les biblioteques de les comunitats. Es posarà una estàtua del Nen Jesús a les cases de formació.</i>	11.159	1913. Veneçuela 1920. Bolívia 1921. Perú
1923	Allais-Charles	34è. Lembecq. <i>Es lamenta que les biblioteques de les comunitats siguin insuficients. Es tracta el reclutament vocacional i d'alleugerir els reglaments dels diumenges per als candidats. Es redueix al mínim l'aportació dels laics; que siguin els Germans en tot. S'estableix el Segon Noviciat de 9 mesos. Es legisla sobre l'observança regular. S'adaptaran les Regles Comunes i de Govern segons el nou Codi de Dret Canònic. La Carta del Cardenal Gasparri sobre el llatí canvia l'òptica del capítol 28 de la Regla sobre els estudis.</i>		
1928	Adrien	35è. Lembecq. <i>Prendre cura del reclutament i de l'alimentació dels candidats. Es toleraran els jocs a l'aire lliure al Noviciat. Directrius sobre la perseverança dels Germans joves (hàbit, bons formadors, directors, formació pedagògica, mitjans sobrenaturals). Estudi d'idiomes. Curs d'Instrucció Religiosa per als Germans. S'abandona la Causa del G. Scubilion per manca de testimonis. S'introdueixen la Causes dels Gns. Benilde, Exupérien, Miquel Febres, Alpert, Roger, Léon, Udalric (pontó de Rochefort), Moniteur.</i>	14.106	1929. Marroc 1932. Japó 1933. Portugal 1933. Sto. Domingo
1934	Junien-Victor	36è. Lembecq. <i>Triar personal de formació de qualitat. Que es pugui fer la pregària en llengua vulgar. Prendre cura de la salut dels Germans, que facin exercici físic. Que els Germans de servei temporal facin un any d'Escolasticat. S'estableix el Curs Mig i Superior de Religió, amb dues proves per a cada examen. Que s'exigeixi un nivell intel·lectual suficient abans de ser acceptat al Noviciat. Que hi hagi una escola d'aplicació annexa a l'Escolasticat. S'insisteix sobre la regularitat: exercicis, passeigs setmanals, lectura al refetor, prohibició de tabac, dejunis de Regla... prudència amb el món, ràdio, cinema, bicicletes, auto... Precisions sobre l'hàbit religiós. S'insisteix sobre la regularitat recolzant-se en el testimoni del P. Etienne, Superior General de La Missió: "Des de que hem recuperat la pràctica íntegra de la Regla hem estat plens de les benediccions de Déu".</i>	14.203	1935. Costa Rica 1836. Manxúria 1938. Iugoslàvia 1938. Aruba 1938. Etiòpia 1940. Corea
1946	Athanase Émile	37è. Roma. <i>S'opta pel text de la Regla de 1718. Es constata la dificultat de seguir aquesta Regla: alguns punts són antiquats, d'altres ambigus... Hi ha indecisions. S'opta per conservar la Regla de 1718 suprimint passatges contraris al Dret Canònic o a lleis en vigor en nombrosos països. Els articles marcats amb un asterisc (*) són obligatoris com els altres. Es reforma el capítol 28 sobre el llatí. Igualment per a la Regla de Govern. Es creen juvenats separats dels petits noviciats. Es pren cura de la perseverança dels Germans. La fotografia oficial del Fundador serà la de Pierre Léger. Atenció al control de la gratuïtat. Es fa aprovar la Regla per la SCRIS (1947)</i>	14.207	1946. Papuàsia 1948. Burkina Faso 1948. Camerun 1950. Jordània 1950. Saravak 1951. Djibouti 1951. Tailàndia 1952. Togo 1952. Ruanda 1953. Hondures 1953. Nova Zelanda

Germanes que seran beatificats el proper mes d'octubre 2013

SUMARI

EDITORIAL (Consell de Direcció)	3
EXPECTATIVES DEL PAPA FRANCESC (Servei revista PAX)	4
DIEZ FRASES DEL PAPA FRANCISCO (Juan Bosco Martín Algarra)	6
EL COMIAT DEL PAPA BENET XVI	8
DEJA LA CURIA, PEDRO (Pere Casaldàliga)	9
BENET XVI, UN PONTIFICAT FECUND (G. Jaume Pujol)	10
JORNADA MUNDIAL DE VIDA CONSAGRADA EN L'ANY DE LA FE (Carmen Morillo)	12
ENTREVISTA AL P. JOSÉ RODRÍGUEZ CARBALLO, PRESIDENT DE LA USG (VN)	14
RECORDANT EL CONCILI... UN CONCILI DE TRANSICIÓ (Víctor Codina, SJ)	16
DE LA PRIMAVERA A L'HIVERN ECLESIAL (Víctor Codina SJ)	18
LLISTAT DE SÍNODES DE BISBES 1967-2012 (Document oficial)	20
IMPORTANT: "QUÈ ENS POT DEMANAR EL FUNDADOR PER AVUI I CARA EL DEMÀ (Divers)	22
L'ASSOCIACIÓ EN LA GÈNESI DE L'INSTITUT (G. Jaume Pujol)	24
ELS NOVICIATS DEL DISTRICTE BARCELONA/CATALUNYA (G. Josep Maria Pons)	26
CURIOSITATS DE LA HISTÒRIA (G. Josep M. Pons)	28
SALM 62 (G. Ramon Grau)	30
DÉU ES VISIBLE (Pablo d'Ors)	32
SI JO CANVIÉS LA MEVA MANERA DE SER (G. Santi Herèdia)	33
NO SOM UNA GENERACIÓ PERDUDA (Grup de joves)	34
ENTREVISTA AL G. MATEO (G. Joan Camps)	36
CRÓNICA INSIGNIFICANTE DESDE CAMBRILS (G. Mariano Fdez Magaz)	39
CAMBRILS SANT – JOSEP (Ignasi Romeu)	42
EL FUTUR DE LA SALLE A LES NOSTRES MANS O A LES DE DÉU? (G. Ramon Pascual)	43
CELTE 2013, 1 DE MARZO A 31 DE MAYO (Cronista)	44
XÀLDIGUES (Divers)	47
DOS VIDAS, UN CAMINO (G. Felipe Garcvía)	48
LA SALLE Y LA FE (G. Santiago Temprado)	51
LA SALLE Y EL ROSARIO (G. Santiago Temprado)	53
UNA CRIDA ATÍPICA (II)... MADAGASCAR (G. Joan Sala)	55
UN DECENIO EN EL CARIBE (G. Félix del Hoyo)	57
LA MEVA EXPERIÈNCIA AFRICANA (G. Antoni Baqueró)	58
MIS 37 AÑOS DE ESTANCIA EN PERÚ (G. Josep Ribera)	61
DES DE LA REPÚBLICA DOMINICANA (G. Raül Calvo)	64
SANTORAL ALS CARRERS DE FIGUERES (G. Jesús Núñez)	66
CARTA DE UN PADRE SOCIALISTA A SU HIJO SOBRE LA ENSEÑANZA DE LA RELIGIÓN	68
LOS OTROS VIRUS (Juan Jáuregui)	70
ANÈCDOTES LASAL-LIANES (G. Ricard Serra)	72
LECTURES ÚTILS (G. Anton i Perera)	74
CINE: EL LADO BUENO DE LAS COSAS (G. Lluís Diumenge)	76
RECORREGUT DE L'INSTITUT AL LLARG DE MÉS DE 300 ANYS (I) (Seminari SIEL 1988-89)	78

